

Buzai Borbála

A sárkányos lány

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

Vár

Egy várba vagyok befalazva.
Vagy inkább én magam vagyok a vár.
Nem is tudom.
Itt állok már évszázadok, vagy talán már
évezredek óta.
Ódon falaimat benőtték a növények.
Kertemben hatalmas fák állnak és elveszik
a fényt, amelyet nagyon rég nem láttam már.
Furcsa illat terjeng a termeimben.
Az emberek, akik itt éltek és haltak meg egymás
után, valójában nem változtattak rajtam semmit.
Sokkal erősebb vagyok náluk.
Kőből vagyok.
Örökké élek.
Ki akarok szabadulni innen.
Sötét van.

Ragyog, szinte szikrázóan fényes
a kivilágított bálterem. Rengeteg ember
hömpölyög benne.
Az asszony fáradt.
Úgy érzi, ő éli minden résztvevő életét.
Nem akarja.
Nem akar még egy életet leélni.
Nem akar újra megszületni.
Meghalni sem akar.
Semmit sem akar.
Pihenni szeretne a csöndben.
Pedig tudja, hogy nemes cél vezérli.
Nemes cél érdekében vállalta a küzdelmet.
Ezt az egyet tudja, hát bíznia kell magában,
bár most nem emlékszik
a célra.
Az is az ő döntése volt, hogy ne emlékezzen.
Eldöntötte, hogy megszületik és leéli ezeket az
életeket, minden egyes megszületettnek az életét.
Csak most egy kicsit fáradt.
Pihennie kellene.
De álmaiban sem leli meg a nyugalmát,
mert álmaiban egy várba van befalazva.

Vagy inkább ő maga a vár, amely évezredek
alatt sem változik.
Érzi, hogy veszély fenyegeti.
Nem csak őt, de ami még sokkal fontosabb,
egész küldetését.
A veszély forrása viszont ő maga.
Rosszul választhat.
Rosszul dönthet.
És akkor örökre ottmarad a várba falazva.
Ő, és minden, amit képvisel.
Valahol tudja a helyes válaszokat és helyes
döntéseket, de most azokra sem emlékszik.
Amikor vállalkozott a feladatra, elég erősnek
érezhette magát.
Tudja, hogy vissza kell szereznie az önbizalmát.
Megint álmodik.

Falaim erős kőből vannak.
Az emberek, akik itt éltek és haltak meg egymás
után, valójában nem változtattak rajtam semmit.
Mert sokkal erősebb vagyok náluk.
De nem állok ellen tovább.
Felhagyok az iszonyú, évezredek küzdelemmel.
Elengedem magam.
Érzem, hogy falaim szivacsossá válnak.
Puhulok.
Olvadok.
Lassan áttetszővé válok.
Nem vagyok már olyan magas.
Falaimon áttör a fény.
Alig állom már útját a fénynek.
Egyre alacsonyabb vagyok.
Nem kevesebbnek érzem magam azonban,
hanem többnek.
Mert eggyé válok a környezetemmel.
Érzem ahogy átjár a fény.
Érzem, hogy én magam vagyok a fény.
Teljesen beleolvadok a mindenségbe.
Nyugalom van végre.
ÉLEK VÉGRE.

1.

Azon gondolkozom, hogy talán évente, de legalábbis minden nagyobb változás alkalmával le kellene írnom az életem. Biztos, hogy nem ugyanúgy értelmezem az életem eseményeit most, mint tíz évvel ezelőtt. Amikor abbahagytam a drogozást és „összeállt a kép”, akkor merült fel bennem először, hogy leírjak, kiadjak magamból mindent. Nagyon harmonikus és kiegyensúlyozott voltam akkor - életemben először - és azt hittem, ez így is marad, tehát végül is húztam-halasztottam az írást, hiszen azt gondoltam ugyanúgy fogok látni mindent később is, mint akkor. Gondolom, az a „regény” pozitívabbra sikeredett volna, mint amilyen ez a mostani lesz. Másrészt viszont a rosszkedveimmel együtt is csak fejlődök, gyarapodok, tehát valószínűleg most érettebb vagyok, mint akkor. Mindenesetre érdekes volna időnként az írásaim alapján összevetni az énjeimet, és fejlődésem különböző szakaszait.

A másik oka, hogy eddig nem próbáltam meg írni, és most is csak nehezen szánom rá magam, hogy biztos vagyok benne, hogy vért fogok pisilni mire a végére érek - nem is beszélve az elszívott cigarettamennyiségről.

Egyszer - amúgy véletlenül - mélyen relaxált állapotba keveredtem magammal, és végigéltem a közvetlenül születésem előtti pillanatot.

Egy szakadék szélén állok az űrben, alattam nincs az égvilágon semmi, körülöttem sötétség.

Én vagyok a főszereplő, a világ egész történelmének főszereplője.

Nagyon összeszedett vagyok, minden erőmmel fókuszálok.

Tudom, hogy fontos feladat vár rám.

Minden az én kezemben van, a világ összes múltja, jelene, jövője.

Nem mintha elronthatnék valamit, de mégis nagyon oda kell figyelnem.

Kicsivel mögöttem segítő lények jelenlétét érzem, akik feszülten támogatnak.

Látom későbbi anyámat a szülőágyon.

Nem vált ki belőlem különösebb érzelmeket, nagyon jól ismerem,

mintha Ő is én lennék.

Iszonyúan koncentrálok.

Azután levetem magam a szakadéktűrbe, és kibújok a szülőcsatornán.

Az eseményeket ezután inkább felülről látom, azt, ahogy fehér ruhás emberek kézzel kézre adogatják a kisbát, majd megmosdatják.

A Sárkány éve volt és a Halak hónapja.

Anyu életem első két hetét a kórházban töltötte, miután orvosi műhiba miatt majdnem belehalt a szülésbe. Az „ódudai” (óbudai) Maminál és Papinál voltam ezalatt, Anyu szüleinél.

Erőszakos, önző és szép kisbaba voltam, Anyut gyakran megállították az utcán. Tejfölszőke hajam volt és később nyaranta csokoládébarna bőröm (egyszer azt is kérdezték, néger-e az apukám, ami azért a hajszínt és egyéb vonásokat figyelembe véve elég hülye feltételezés).

Kezdetől fogva nagyon elégedetlen voltam magammal és az életemmel, aminek számomra sincs megmagyarázható oka. Más akartam lenni, és más életét szerettem volna élni. Egyszer egy bácsi - valószínűleg viccből - mondta, hogy menjek el vele, mire szó nélkül fölmentem a lakásunkba, és elkezdtem összekolnálni a pizsamám, majd anyunak is bejelentettem, hogy megyek világgá. Később az óvodában folyton már az iskolába vágytam, ott pedig mindig más bőrre szerettem volna belebújni. Még később pedig már felnőtt életet akartam, hiába mondták a felnőttek, hogy vissza fogom sírni a gyerekkort, elementáris erejű volt a szabadság és függetlenség utáni vágyam. Azóta is az egyik legjellemzőbb tulajdonságom az örökös

elégedetlenkedés. Gyakran el is szégyeltem magam emiatt, hiszen az égvilágon semmi okom rá, kifejezetten szerencsésnek vagyok mondható.

Kétéves voltam, amikor megszületett öcsém, Marcell. A nehéz szülés következtében elcsúszott a homlokcsontja, ezért apu azt mondta anyunak, hogy vigye vissza a kórházba, mert csúnya. Anyu ezen, valamint azon a tényen, hogy apu lehülyézte Marcit, amikor az éjjel sírt, halálosan megsértődött.

Nekem Marci a Kánaán végét jelentette, nagyon féltékeny voltam rá, amiért az addigi egyedül nekem kijáró figyelem azontúl megoszlott kettőnk között. Halálosan komolyan meg voltam győződve róla, hogy azért érkezett, hogy tönkretegye az életem. Erőszakosságom, agresszivitásom csak nőtt, a homokozóba sorra belökdöstem a környék gyerekeit, az egyik kicsi éjjel sírt álmában, hogy „Borika, ne bánts”, papi fejét pedig betörtem egy partvisnyével. A szomszéd fiút, aki szerelmes volt belém, rendszeresen megvertem. A szülei esténként különböző küzdősportokra tanították, hogy hogyan védje meg magát ellenem, amikor az udvaron verekedtünk, akkor meg az erkélyről biztatták. Megjegyzem, ez sem segített rajta.

Marcival szinte egész szétköltözésünkig állandóan veszekedtünk, rendszeresen verekedtünk. Nagyon zsarnokian viselkedtem. Én jobban szerettem az íróasztalomnál alkotni, míg ő inkább lent az udvaron játszott. Gyakran voltunk egyedül, mert utáltuk a napközit és anyu nem erőltette. Rohant hozzánk haza munka után, de néha túlórázott, hogy eltartson minket, ugyanis apuval elváltak, amikor olyan hároméves voltam. És bár apu egyre jobban állt anyagilag, mi ebből nem sokat tapasztaltunk, mert nem támogatott bennünket igazán, bár később jónéhányszor vitt minket nyaralni, akár külföldre is. A mindennapi életünk viszont nem erről szólt. Amikor nagy ritkán apuval voltunk, az olyan volt, mintha egy másik világba csöppentünk volna.

Egyszer egy nap fent voltunk a lakásban, és Marci mondta, hogy ő lemegy játszani, mire én megtiltottam neki, és odaálltam az ajtó elé. Persze veszekedés és verekezés lett a vége. Letéptük a konyhaajtót is. Olyan hangosak voltunk, hogy feljött a házmester is, aki különben egy tróger volt. A házban folyton feljelentettek minket, mert hangoskodtunk. Megjegyzem, ennek több köze volt a lakók rosszindulatához, mint a valósághoz.

Kicsi korunk óta nagyon önállóak voltunk, ami végül is a kényszernek köszönhető, anyu nem tudott volna egyszerre velünk is lenni, meg több állást is vállalni. Így azután már elsőben pár hét után egyedül jártam iskolába, ami körülbelül egy kilométerre volt, és mindenféle forgalmas utakon kellett átkelni, esetleg trolival is mehettem egy megállót. Egyszer anyu beiratott agyagszakkörbe, és megmutatta hogyan kell oda menni. Kisétálok a Vörösvári útig, ami jó messze volt, átkelek rajta, majd felszállok a hatos buszra. Erre legközelebb kisétáltam, de láttam, hogy jó, milyen jó, ennek a nagyon forgalmas útnak ezen a felén is van hatos busz. Fel is szálltam rá, és mire a Margit-hídhöz értünk, már sírtam, mert rájöttem, hogy nagyon eltévedtem. Valamelyik kedves utas végül hazairányított.

Óbudán laktunk, zöldövezetben, egy vörös bérházban. Szép nagy kertünk volt. Anyu gyönyörűen berendezte a lakást, inkább ízléssel, mint pénzzel (ez az egyik oka egyébként, hogy nem tudtam, hogy valójában nincs elég pénzünk, a másik pedig, hogy anyu soha nem érezte velünk). Tizenöt évig dolgozott kirakatrendezőként és dekoratőrként. Az egész nagy gyerekszobát kitapétázta például fehér-piros textillel. Mindketten kaptunk egy-egy hatalmas nagy íróasztalt, ami szintén piros lett.

Innentől nagyjából el sem mozdultam az íróasztal mellől. Egyfolytában alkottam. Feltaláló szerettem volna lenni - még mielőtt az ügyvédi pályát szúrtam volna ki. Nagyon szépen rajzoltam, és amúgy is mindig mindenben nagyon tehetséges voltam. Anyu egyik barátnője nemrég ezt úgy fogalmazta meg velem kapcsolatban, hogy aki le van öntve tehetséggel, az le van öntve.

Nagyon korán kezdtem el járni, beszélni, pizsamát felvenni, megymást. Mindent nagyon gyorsan és könnyen tanultam, anyu szerint bármihez nyúltam, azt tökéletesen csináltam. Manapság kételkedem abban, hogy ez a sok kiváló képesség áldás volna, inkább úgy érzem, hogy nehéz így egy dologra koncentrálnom, egy dologban valóban jónak lennem.

A küzdősportoktató szülők egyébként a szomszéd házban laktak, és az anyuka anyu jó barátnője volt, a fia, akit rendszeresen eltárgáltam, és aki velem egyidős volt, Marci jó barátja, lánya pedig, aki Marcival volt egyidős, az én barátnőm. A szülők vasszigorral követelték meg a gyerekeiktől, hogy jók legyenek, és jól tanuljanak. Anyu nemrég mesélte, hogy Rebekáról (anyu második házasságában született húgomról) eszébe jutottam, ahogy annak idején a barátnőjének mondta, hogy mennyire szereti, hogy én iskolába járok, mire a barátnője mondta, hogy persze, mert folyton ötösöket hozok. Erre anyu azt felelte, hogy frászt, azért szereti, mert olyan megható ahogy két szökőkúttal (copffal) a fejemen, hátamon nagy hátitáskával bandukolok az iskolába.

Nem tudom, hogy sírtam-e első nap az iskolában, én inkább kifejezetten úgy emlékszem, hogy dagasztott a büszkeség, bár nagyon meg voltam illetődve. (A barátnő fia viszont sírt, kétszeresen is, egyrészt az új helyzettől, másrészt mert velem akart egy osztályba kerülni, de nem úgy osztották be).

Rögtön a legjobb tanulók közé kerültem. Eleve szinte minden rám ragadt, amit az órán hallottam, de amúgy is nagyon szorgalmas voltam. Ha nem csináltam volna meg valamilyen leckét, nagy lelkiismeretfurdalásom támadt volna. Elsőben egyszer kaptam egy intőt, mert beszélgettem, nagyon is emlékszem a szégyenre és megaláztatásra, amit éreztem. Egyáltalán nem kellett volna ilyen komolyan felfogni, tulajdonképpen egyedül én vártam el magamtól hogy tökéletes legyek. Egyszer pedig - emlékszem - a konyhaasztalnál próbáltam a történelemleckét a fejembe verni, de valahogy nem ment, nem tudtam koncentrálni. Teljesen elkeseredtem, bántott a kudarc, a sikertelenségem, már szinte sírtam. (Apu épp akkor jött látogatóba, és mondta, hogy ne problémázzak annyit, mondjam el, hogy a németek megtámadták az oroszokat, akiknek ez nem esett jól, ennyi.) Halálosan komolyan vettem az egész iskolát. Csak ötöseim voltak, kitűnő tanuló voltam, minden év végén jutalomkönyvet kaptam, és negyedikben hármunkat egy évvel előbb avattak kisdobosból úttörővé, mint a többiek.

Az iskola mellett, hetente kétszer, ritmikus sportgimnasztikára jártam hat évig, amiért a mai napig hálás vagyok azóta is megmaradt hajlékonyságom miatt. Ebben is elsők közt voltam, a bemutatókon mindig első sorban, középen szerepeltem. Azután egy évig jazzballettoztam, de közben kicsit karatézta is, dzsúdóztam is, pingpongoztam is, úsztam is, sőt jógázni is jártunk anyuval (emlékszem a mantrákra, az illatokra, és a végtelen nyugalomra).

Így hát az iskolában a tornaórákon is rendben volt minden, kivéve a futást, amit betegesen utáltam karöltve az énekórákkal. A gyomrom görcsbe rándult tőlük. Később, amikor rájöttem, hogy a tanárok nem istenek, már csak közöltem, hogy nyugodtan írják be az egyest, én nem futok, és nem énekelek. A bizonyítványomat így sem merték lerontani. Egyszer azonban énekórán bejött a rettegett orosz tanárnő helyettesíteni, aki kiszúrt magának, így negyvenöt percen át engem próbált énekelteni, és neki én sem mertem ellenkezni. Óra végén közölte, hogy az egész iskolában kilencszáz gyerek közül nekem van a legrosszabb hangom. Így utólag azt üzenem neki, hogy kapja be, nézzen utána, mit jelent a pozitív ösztönzés a nevelésben, és tegye magáévá azt.

Az osztályban rögtön átvettem az irányítást, mindig is én voltam a társaság középpontja, az őrsvezető, rajtitkár, egyebek. A tanárok, ha el akartak érni valamit az osztálynál, azt rajtam keresztül intézték. Az alsós napközis tanítónak, Marika néninek is én voltam a kedvence, ez

abból derült ki, hogy mindig engem küldött ki egy pohár vízért (néha a Mónikát is). Én is nagyon szerettem őt. Szóval kivételeztek velem, ami egyrészt jólesett a hiúságomnak, másrészt viszont mindig kiálltam az igazságtalanságokkor, akkor is, ha az én előnyömre történt. Rendkívül fejlett volt az igazságérzetem, és hozzá rendkívül nagy pofám volt, így rengeteget harcoltam a tanáraimmal. (Viccesnek tartom most már ezeket a tulajdonságaimat, például - bár ugyanolyan vehemenciával harcolok, hiszen a temperamentumom nem változott - már nem gondolom azt, hogy létezik abszolút igazság.)

Ha egy jó tanuló - beleértve engem is - felelt, és nem igazán megérdemelve jó jegyet kapott, csak azért, mert jó tanuló, azonnal felálltam, és szónoklatba kezdtem. Ugyanez történt, ha szerintem a rossz tanuló nem is felelt olyan rosszul, mint ahogy osztályozták.

Kicsi korom óta egészen határozott elképzelésem volt, hogy milyen ruhát veszek fel és milyen nem, úgyhogy a kötelező iskolai köpeny rendszere például elég fájdalmasan érintett. Ráadásul mindig is undorodtam a gomboktól (anyutól örököltem), és köpenyt másfajta nem lehetett kapni az „átkosban”, mint gombosat, és nejlondzsörzét. A hideg kirázott tőle, meg az elmélettől is, miszerint uniformizálni akarnak minket, így aztán fellázkodtam, nem hordtam. Később a barátnőmmel és anyukájával gyártottunk egy szép sötétkék vászoncsíkot, aminek a közepébe lyukat vágtunk és fehérrel beszegettük, ez azután nagy divat lett a suliban.

Felsőben egyszer téma volt, hogy mit adjunk elő anyák napjára. Az osztályfőnök komoly verseket akart szavaltatni velünk, míg mi Janikovszky Évát adtuk volna elő. Nem jutottunk egyezsége, úgyhogy felálltam, mire az osztály nyugodtan hátradőlt, hogy innentől úgysem lesz tanítás. Negyvenöt percen keresztül ízekre szedtem az egyébként igen szigorú, és nem kevésbé fásult tanárnőt, aminek következtében kicsöngetésre elsírta magát. Persze azután nagyon fáj nekem, hogy így megbántottam, odamentem hozzá és elnézést kértem. A gyerekek igazán kegyetlenek tudnak lenni. (Sajnos még ma is hihetetlen nagy erő és düh kerít hatalmába, amikor vélt vagy valós igazamat védem, gondolkodás nélkül ordibálok válogatott sértéseket bárkinek, de persze főleg azokkal tűzök össze, akik a hatalmat képviselik.) Nagy szám volt, harcos voltam, de mindig nagyon érzékeny. Megvédtem a gyengébbeket, és mindig együttéreztem velük. Viszont voltam olyan sznob, hogy büszke legyek arra, hogy az erősek közé, az elit klikkbe tartozom.

Felsőben azután megtapasztaltam ennek az ellenkezőjét is. Egyszer kiment a tanár az óráról, és az egyik stréber lányt bízta meg a felügyelettel. Az osztályban két klikk volt ekkorra, mert két osztályból válogattak össze minket matektagozatosnak, de mi, a klikk vezetői azért jóban voltunk. Szóval a másik vezető lány írt valami sértő baromságot a táblánál álló stréberről, és azt körbeadta az osztályban. Mindenki aláírta, hogy jó fejnek tűnjön. Mindig is utáltam a háta mögött rosszindulatúan csámcsogni valakiről, függetlenül attól, hogy mi is valójában a véleményem. A lánnyal amúgy sem volt semmi bajom, ezért nem írtam alá. Így aztán bandaháború lett, pontosabban én lettem kiközösítve, életemben először tapasztaltam meg ezt az érzést. Nem vettem fel a harcot, mert csak rosszindulattal, furkálódással nyerhettem volna. Ez kerek egy évig tartott, innentől már a rajveztető sem én voltam, viszont ekkorra ez már nem is érdekelt. Nagyon bántott az egész, az elején otthon sírtam. Talán ez volt az első alkalom az életemben, hogy azt érzem, valaki nem szeretettel és csodálattal vesz körül.

Egyetlen lány állt ki mellettem, Szilvi. Korábban meghívtam az egész osztályt apuhoz a Dunára jet-skizni, valószínűleg felvágásból, így oda is már csak ő jött el. Szilviről egyébként négy dolog jut az eszembe, az első az, amikor még elsős korunkban összevesztünk azon, hogy milyen a ceruza színe, amit a kezében tart. Én azt mondtam kék, ő pedig azt mondta zöld (egyébként szerette a focit és fradista volt), erre én sípcsonton rúgtam, mire ő a bal vállamba döfte a ceruzát, de lehet, hogy fordítva volt. Még most is megvan a helye. A ceruza egyébként

kékeszöld színű volt, így egyikünknek sem volt igaza. Azután azt is tudom róla, hogy elég rossz családi körülmények között élt, a szülei ittak, két gyerekük így eléggé magukra volt hagyva, amolyan utcagyerekek voltak, viszont még nálunk is önállóbbak. Egyszer Szilvit hazafelé menet elütötte egy autó, eltörött a lába. Ez a másik emlékem, amikor anyuval bementünk hozzá a kórházba meglátogatni. Igazán jó szándék vezérelt, de most már tudom, hogy enyhe sajnálat is volt bennem iránta, illetve lenézés, például azért, mert nem olyan jó tanuló, szép és csinos, mint én. Duci volt, és egyszer az udvarunkon teljes átéléssel magyaráztam neki, hogy ezen változtatni kellene, egyszerűen csak egyen keveset. Azóta, amióta örökösen a súlyommal küzdök, nagyon gyakran eszembe jut, mekkora szám volt akkor.

Az iskolán kívül a szabadidőmet - az alkotás mellett természetesen - először Barbi babázással és azok gyűjtésével töltöttem. Apu mindig is jómódú volt, és sokat járt külföldre, így gyönyörű babáim, házam, lovam, és egyéb Barbi-játékaim voltak. Szalvétát is gyűjtöttem, bélyeget is, és igazi Ápisz-mániám alakult ki. Hatalmas, gyönyörű, külföldről származó radírgyűjteményem volt. Már ekkor világossá vált, hogy a pénzzel nem tudok bánni, két kézzel szórom, amint egy kevéshez jutottam, rohantam elkölteni, tulajdonképpen még az is mindegy volt, hogy mire. Marci, velem ellentétben spórolós volt, aminek az lett az eredménye, hogy az övét is elköltöttem, folyton tartoztam neki.

Azután ott voltak a fiúk, ha már a szabadidőnél tartok. Ha jól emlékszem, már az óvodában is volt barátom. Első osztálytól kezdve név szerint is emlékszem rájuk. Mindegyik komoly, hosszú kapcsolat volt. Rajtuk kívül is azzal szórakoztattam magam, hogy még hány fiú lesz szerelmes belém az osztályból, otthon pedig kipipálgattam a névsort, és nagyon elégedett voltam, amikor már senki sem maradt ki belőle. Elcsábítottam, majd ejtettem őket. Mindig is jobban izgatott a vadászat. Hatodikos koromban, 12 évesen volt az első komolyabb kapcsolat, bár még itt is csak annyi volt a maximum, hogy egymás kezét fogtuk. Néha eszembe jut, hogy ő ma az egyik legszebb férfi lehet a Földön. Sűrű fekete haja, gyönyörű fekete szempillái, sötétbarna szeme és szeplői voltak. Abban a házban lakott, amelyikben anno József Attila. Azután kiszereztem belőle - egy év után -, és a már említett másik klikk vezetőjével kezdett el járni pont akkor, amikor az összeveszett velem.

Anyuval gyakran látogattuk mamiékat, a szilvesztereket is ott töltöttük Marcival. Náluk gyűlt össze a nagyobb család karácsonykor is, míg az összetartó kapocs, mami meg nem halt. De akkor már 14 éves voltam. Hihetetlenül érzékeny személyiség volt, anyu úgy mondja, hogy rendkívül fejlett volt az érzelmi intelligenciája. (Az utóbbi években nagyon sajnálom, hogy olyan fiatal voltam, amikor meghalt, annyi mindent szeretnék kérdezni és tanulni tőle.) Mindig nagyon adott magára, gyönyörű hosszú haját szép kontyba fogta. Régebben mindig kalapot és kesztyűt hordott. Olyanokra tanított meg engem, hogy ne tegyem a hajkefét az asztalra, mosakodásnál két törölközőt használjak, egyet az alsó testrészeimhez, egyet a felsőkhöz, randevú előtt mindig fürödjek meg, de persze amúgy is legalább egyszer minden nap, a fenekemet előlről hátra töröljem meg, húzzam ki magam, és így tovább. Egyszer azt mondta, nekem szép hosszú lábam van, és az jó, az kell hogy legyen egy nőnek. Sok palacsintát sütött, meg amúgy is mindig a kedvünkbe járt. Összekeverte az unokái nevét, pedig csak hárman voltunk. Volt egy telkük Pomázon, hatalmas nagy, de keskeny, hosszú, és hegyoldalban, ezért nagyon meredek. Volt rajta egy kis ház, amit csak vityillónak hívtunk, nem véletlenül. Nyaranta ott is gyakran voltunk, de én utáltam. Száraz meleg volt, és nemhogy tó a közelben, de még csapvíz sem volt, kannákban kellett a vizet hozni. Amúgy is királynőnek képzeltem magam, és rendkívül megalázónak tartottam az ilyen körülményeket. Persze apu részéről a gyors kocsikat, gyors motorcsónakokat, (gyors nőket), szép helyeket, kellemes, gazdag környezetet ismertük. De még ő is meglepődött a „nagyvilági allűrjeim”-en. Papi gyakran vitt ki minket Pomázra világoskék bogárhátúján, amit szintén utáltam, mert

rázott és bűdös, és nem Porsche volt. Útközben mindig megálltunk a kocsmában, ahol ő lehajtott egy felest, vagy bort ivott, nem tudom, mi pedig pálcikás jégkrémet kaptunk. Később mamival állandó vitatéma volt köztük, hogy papi iszik. Amúgy mindig is nagyon jó házasságuk volt, és nagyon szerető szülei voltak anyunak és az ő bátyjának, Tominak.

Tomi a keresztaám, felesége, Ili pedig a keresztaanyám és mindketten nagyon jó fejek. Van egy fiuk, Péter, egyidős Marcival, ő az egyetlen unokatestvérünk, egyébként kiskorában gyermekszépségversenyt nyert. Papi nagyon sikeres bórdíszműves volt, Tomi is az, van egy gyára, és most már Péter is vele dolgozik, aki nem túl lelkes tőle, az autók jobban érdeklik. Papi bogárhátúját is megkapta most, hogy már papi sem él.

Marcival gyakran töltöttük a hétvégét apuval is. A legtöbbször a Dunához mentünk, motorcsónakáztunk, vízisíztünk. Általában sátoroztunk, míg később apu vett egy telket egy szigeten. Külföldön is voltunk néhányszor, a legjobban Jugoszlávia tetszett. Olaszországból viszont egy hét után ismerősöket kértem meg, hogy vigyenek haza, mert összevesztünk apuval.

Hetedikben a család helyett mindinkább a barátok, barátnők felé fordultam. Elkezdtem nálam idősebb lányokkal mászkálni. Két jó barátnőm lett, Zsóka és Dóra. Dóra értelmiségi családból származott, de a szülei szerintem nem nagyon törődtek vele, de persze nem tudom, helyesek-e az akkori ítéleteim. Nagyon helyes volt, gyönyörű alakkal. Végtelenül hiú volt, és hisztis. Évekkel később összefutottam vele, mondta, hogy Kanadába megy táncolni. Akkor nem értettem mire gondol, de aztán rájöttem, hogy sztriptíztáncosnőnek készült. Mindketten jó tanulók voltak, de Zsóka emellett gondolkodásában is érett, felelősségteljes. Amikor megjött a menstruációm, ő mondta el, miket kell tennem. (Anyu korábban egyszer megpróbált felvilágosítani. Annyira zavarba jöttem a témától, hogy inkább otthagytam és átmentem a barátnőmhöz Barbizni. Anyu teljesen megsértődött. Egyébként ez volt az egyetlen eset, hogy így reagált, hogy úgymond ő is belement egy érzelmi drámába, játékba. Nyilván a kérdéssel kapcsolatban neki magának is problémái voltak. Ebben az az érdekes, hogy ez egyszer, egy témához kötve fordult elő, magyarul más kérdésekkel kapcsolatban nincs benne semmi belső gubanc, amit meg lehetne sérteni azzal, ami éppen szóba kerül. Egyszerűen nem lehet megsérteni, annyira rendben van saját magával.)

A lányokkal elkezdtünk a műjégpályára járni korizni. Mindig baromira kifestettük magunkat. Apu egyszer meg is jegyezte, hogy *hallom, lányom, hogy kipirultál mostanában*, amitől egyből a föld alá süllyedtem. Mindig tudta, mivel talál az elevenembe. Egyszer azt mondta, hogy *szerinte lelkizős leszek*, és jól emlékszem, belül milyen mélyen egyetértettem vele, hogy az milyen undorító, így azután befejeztem. Nem is sírtam többet, legfeljebb dühömben. Évek hosszú rehabilitációja kellett, és még kell is, hogy ismét odafigyeljek az érzéseimre, érzelmeimre, nemhogy ki is mutassam azokat. Azt is megjegyezte egyszer, hogy *szerinte meg fogok hízni*, amit szintén részben lelkiismeretesen valóra is váltottam. Érdekes, hogy egy-egy mondatot és annak következményeit milyen nehéz azután feldolgozni.

Szóval jártunk a jégre és hajtottuk a fiúkat. Nyáron pedig görkoriztunk a Hősök terén, tagjai lettünk egy nagyobb bandának. Kikerültem az életbe.

Anyunak közben volt néhány kapcsolata. Volt egy Feri, akire nem emlékszem.

Aztán volt Misi, akit egy kardigánra cserélt egy kolléganőjével, és aki jóképű volt és sportos. Végül is többnyire az van bennem, hogy hármásban élünk, de amikor jött Ernő, a harmadik, igazi értelmiségi, rendkívül művelt, nos, ő már alaposan beleszólt a családi életünkbe. A végén már az iskolából hazafelé menet azon imádkoztam, hogy ne álljon a házunk előtt a kocsija, bár konkrétan nem tudom, mit vétett. Annyi biztos, hogy a máskor laza légkör olyankor mindig merev lett. Továbbá arra is emlékszem, hogy szeretett nekem a szexről beszélni,

nemi szervét megnevezni (egyszer még meg is mutatta), és szerette, ha régi szokásom szerint befekszem anyu ágyába. Semmi komoly nem történt végül is, de már ezért is itt, Amerikában (ahol most írom ezeket a sorokat) sittre vágnák. Megjegyzem, nem alaptalanul. Anyu végül nagyon nehezen szakított vele, csak sokadszorra sikerült, mert mindig öngyilkossággal fenyegetőzött. Végül elutaztunk hárman Bulgáriába (valójában megszüktünk), de előtte anyu búcsúlevelet írt neki. Azóta felesége van, és három szép gyereke.

Amikor tizenhárom éves voltam, anyu megismerkedett Zolival. Sokáig nem mutatta be, mert nem tudhatta, hogy tartós kapcsolat lesz-e, vagy sem. Egyébként mindig csodálkozik, hogy ebben a kérdésben mennyire nyitottak vagyunk, és egy csepp féltékenység sincs bennünk. Én kifejezetten örültem a hírnek, és már meg akartam ismerni őt. Az egész úgy kezdődött, hogy anyu rengeteget olvasott, hatalmas könyvtárunk volt. Elkezdett az önfejlesztéssel is foglalkozni, és egyszer csak írt az egyik ilyen témájú füzet sorozat vállalkozó szellemű vezetőjének, Gábornak, hogy nem kell-e egy kis segítség. Hatalmas, bátor lépés volt ez tizenöt évnyi kirakatrendezői tevékenység után. Gábor - aki együtt vezette a céget Zolival - fel is vette. Éjjel-nappal dolgoztak, anyut is alig láttuk. Zolival azután annak rendje és módja szerint egymásba szerettek, csak éppen Zoli fejében nem pottyant le a tantusz, míg anyu oda nem adta a naplóját, amiből kiderültek érzelmei, és akkor végre Zolinak is leesett.

Kis óbudai lakásunkba ezután különböző ajtókra - hálószoza, fürdőszoba - mindenféle riglik kerültek, és ezzel visszavonhatatlanul felismertem, hogy vége az édes hármasnak. Nem mondom, hogy nem voltak összecsapásaink - igazán komolyak is - megtépzott szabadságunk miatt, hiszen egyszer csak új szereplő lépett életünkbe, mi több, életünk irányításába.

Zoli háta mögött már két elfuserált házasság állt, és az elsőből született egy lánya, Olívia, aki egyidős velem, illetve egy fia, Krisztián, aki egyidős Marcival. Ezen kívül is több érdekes párhuzam fedezhető fel anyu és Zoli életében, például még megismerkedésük előtt egymástól függetlenül, nagyjából egy időben lettek vegetáriánusok.

2.

Mindeközben beleszerettem egy fiúba a Hősök terén, akinek gyönyörű kék szeme, és nagy elálló fülei voltak. A közös szimpátiát mindketten kinyilvánítottuk Zsóka barátnőm tolmácsolásában, de ennél többre nem jutottunk, mert anyuval és Zolival Bulgáriába utaztunk nyaralni, hogy a négy közös gyerek összejöjjön. Közben végig Áronról álmodoztam, és számoltam a napokat. Olíviával kialakult a hierarchia, én meséltem, éltem, ő pedig figyelt, magában elemzett. Én akkor már úgy néztem ki, mint egy 18 éves, festettem a hajam, az arcom, divatosan öltöztem, és így tovább, őt pedig gyakran nézték fiúnak, bár kétségtelenül jó alakja volt, és van is a mai napig. Azért jól megértettük egymást.

Hazatérve Zsóka azzal fogadott, hogy Áron nagyon vár, de ne sértődjek meg, közben ők ketten is nagyon jóban lettek. Nagyon naiv voltam, persze nem jöttem rá, hogy ez azt jelenti, hogy összejöttek. Mindenesetre Áronnak valóban én tetszettem, később kiderült, már vagy egy éve felfigyelt rám. Nagyon kedves, jólelkű fiú volt. Hét közben a Hősökön voltunk, szombatonként pedig a Petőfi Csarnokban diszkóban. Ott Zsóka odajött hozzám, és kérdezte, tudom-e, hogy kell csókolózni. Mivel nem tudtam, elmagyarázta, és azon az estén csókolóztam először, Áronnal. Nagyon szerelmesek voltunk egymásba. Nemsokára kiderült, hogy van még egy barátnője, de mire én megtudtam, épp szakított vele. Szősi erre berúgott és a mosdóban hányt, én meg így ismertem meg, miközben próbáltam segíteni neki, és vigasztaltam. Később felhívott, hogy találkozzunk, nagyon jó barátnők lettünk, Áronnal meg haverok maradtak.

Akkor ittam először, amikor görkoris klubban voltunk, szintén a Pecsában (Petőfi Csarnok). Áron egyik haverja mondta, hogy kimegy az éjjel-nappaliba italt venni. Mondtam, hogy megyek vele. A bolt előtt odaadta a fiú nekem a kétdecis Hubertust, amiből csak keveset akartam inni, de úgy meghúztam, hogy alig maradt az alján. A fiú teljesen kiakadt tőlem. Visszafelé, a nagy kereszteződésnél, a forgalmas úton már összeakadtak a lábaim, szerencse, hogy a fiú gördeszkázott, így cipőben volt, nem görkoriban, mint én. Eljutottunk valahogy a Pecsá mögötti zöld rétig, ahol azután végképp összeestem, nem sok emlékem maradt az egésztől. Azt még éreztem, hogy a fiú próbálja kihasználni a helyzetet, de nem engedtem. Végül bement Áronért, aki már előzőleg berúgott, így amikor kijött és meglátott, tőle is csak annyi tellett, hogy összeessen. Egy másik, a legjobb barátja, akit én is imádtam, Lali, próbált istápolgatni, de köszönet helyett lehánytam. Valahogy bevittek a Pecsába, és a görkoris klub vezetőjének, Roller Carlosnak személyes irányításával a mosdóban víz alá nyomták a fejem. Ettől marha jól nézhettem ki, vizes, szétálló hajjal, elkenődött szemfestékekkel. Taxiba erőltettek, aminek szétrúgtam a rádióját a görkorimmal. Fölcipeltek a házunkba, ahol előre figyelmeztették Marcit, hogy ne ijedjen majd meg, itt hozzák a nővérét. (Anyu nem volt otthon, nem véletlenül választottam ezt a napot a kicsapongásomhoz.) Marci szerint baromian néztem ki, és kétszer elismételtem, hogy Marci, Marci, majd visszaájultam. Lali próbált a szobámba vezetni, amire elkezdtem ütni-vágni, hogy egyedül is tudok menni. Erre elengedett. Összeestem. Végül levetköztetett és ágyba dugott, és csak másnap tértem magamhoz.

Innentől ittam.

Nyáron lementünk a Velencei-tóhoz görkoris táborba, csupa fiatal, felügyelet nélkül. Anyu és Zoli lebicikliztek megnézni, jó helyen vagyok-e, és ki tudja miért, úgy döntöttek, hogy igen. Persze egyfolytában ittunk és buliztunk, nagyon jól éreztük magunkat.

Áronnal szépen fejlődött a kapcsolatunk. Olyan fél év után egyszer este egy lökött haverunk azt mondta, menjünk le Órbottyánba, így hárman, van ott egy nyaralójuk, és különben is nagyon jó hely, majd lövünk fáciánt vacsorára. Elmentünk vonattal Hatvanig, mert a fiú azt gondolta az így jó lesz, ezért aztán onnan még szó szerint hatvan kilométert gyalogoltunk. Odaérve azt találtuk, hogy baromi hideg van, kajára meg semmi esély. Mindegy, tök fáradtak voltunk, így lefeküdtünk aludni. Áronnal külön szobában voltunk, és elkezdtünk csókolózni. Hamarosan elkezdett győzködni, hogy miért ne szeretkezhetnénk. Én persze ellenkeztem, de amikor megkérdezte, nem tudtam más indokot felhozni, mint hogy még csak tizenhárom éves vagyok, és hogy mit szólna anyu. Még nekem is feltűnt, hogy nincs egy épkézláb ellenérvem se. Így azután, amikor azt mondta, hogy legalább egy kicsit, hogy megtudjuk milyen, azt mondtam O. K. Tényleg csak egy kicsit csinálta, és nem éreztem semmi különöset, azt meg főleg nem, hogy ez egy mekkora dolog, és hogy feltétlenül várni kéne vele. Úgyhogy hamarosan rendszeres szexuális életet éltünk, nagyon szerettük egymást.

Úgy egy évvel később mesélte, hogy a nővére és a barátja megbeszélték, hogy szakítanak. Nem értettem, mi értelme annak, hogy „megbeszélték”, ezen eltűnődtünk egy darabig, elviccelődtünk, majd poénból kitaláltuk, hogy most akkor mi is megbeszéljük. Nem is közeledtünk egymáshoz napokig, és én közben meglepődve vettem észre, hogy nem is hiányzik igazán. Ő viszont pár nap után odajött hozzám, hogy görcsöl a hasa, annyira hiányzom neki, így azután megint együtt voltunk. Hamarosan azonban, összesen másfél év együttlét után, végképp kiszerettem belőle, ugyanúgy, mint addig az összes szerelmemből, egyszerűen egyik nap lefeküdtem aludni úgy, hogy mennyire szeretem, majd reggel felkeltem úgy, hogy úristen, mennyire nem szeretem. Onnantól nem is voltam képes az ellenkezőjét mutatni, vagy hazudni. Áron még sokáig sírt, sok bulin próbáltak a haverok újra összehozni bennünket, mert szép pár voltunk, de nem akartam.

Pár évvel később találkoztunk. Áron kábítószerfüggő volt. Ismét pár év múlva már mindketten azok voltunk. Néha feljött hozzám a haverjaival mákteát főzni. A heroinra volt ráállva, résztvett mindenféle elvonókúrán. Azóta nem tudom, mi van vele. Remélem, hogy már nem drogozik, és nagyon jól van.

A Hősökre és a Pecsába azután beszivárogtak a skinheadek, így újabb bandába kerültem.

Anyu még mindig nem tudta, hogy iszom, pedig többször is volt olyan, hogy részegen mentem haza. Ő soha nem ivott, talán ezért sem vette észre, nem hiszem hogy a diplomáciai érzékemenek köszönhetem. Olyan nekem ugyanis nincs. Később elutaztak valahova kettesben Zolival, így egy hétig folyamatos bulit tartottam a lakásunkban, ekkor már több mindenkivel lefeküdtem.

Mielőtt hazajöttek, anyu mondta Zolinak, hogy majd meglátja, milyen szép rend lesz mire megérkeznek, mert Borika olyan, talán még süteményt is süt. A vártnál kicsit korábban jöttek, így mindenfelé a részeg barátaimba botlottak, a konyhaszekrényből pedig nyílvesszők álltak ki. Nem nagyon örültek, de ekkor még nem hoztak semmilyen szigorú intézkedést irányomban.

A második télen már minden nap részeg voltam a műjégpályán, és nem is kis mennyiségeket ittam. Az iskolában ennek megfelelően alakultak a tanulmányi eredményeim. Az első hat osztályban osztályelső voltam, kitűnő tanuló, hetedikben már volt pár négyesem és két hármasm, nyolcadik első félévében pedig megbuktam.

Rendszeresen loptam a boltokban. Egyszer egy másik iskola vendégeként Ausztriába mentünk egy barátnőm és én, a Szafari Parkba. Útközben megállt az iskolabusz valamelyik shopping centerben, ahol a barátnőmmel dagadtra tömtük a táskánkat. Nem is tudom, hogy gondoltuk,

hogy megússzuk. Persze nem sikerült. Az egész iskola miattunk nem indulhatott tovább. Elég kellemetlenül alakult azután a nap további része. Mondanom sem kell, hogy úgy néztek ránk, mint a véres rongyra. Az iskola később értesítette az én iskolámat, akik pedig írtak a szüleimnek, például, hogy egy ország szemében szégyent hoztunk népünkre és hasonlók. Zoli azonban volt olyan jó fej, hogy alkalmazta hihetetlen írói képességeit. Az irományt darabjaira szedve válaszlevelében végső soron elküldte a tanárokat a fenébe, túlzásaik miatt. Onnantól kezdve az óráközi szüneteim nagy részét az igazgatói irodában töltöttem. A tanárok között és így aztán diáktársaim között is hihetetlen történetek keringtek tivornyázásaimról. Amúgy sem szerették, hogy feltűnően öltözöm, és kihívó a frizurám is. De akkor már szartam az egésze, utáltam az összes tanárt.

Emlékszem, egyszer reggel másnaposan az utcán ébredtem, a járdán feküdtem és előzőleg be is pisilhettem. Körülöttem járókelők és autók haladtak mindenütt.

Ekkoriban anyu egyik ismerőse, egy ismert rádióriporter, csinált velem egy interjút, ami a rádióban el is hangzott. Anyu is nyilatkozott benne és már a műsorból hallottam, ahogy például arról beszél sírva, hogy talán én már le is feküdtem valakivel, csak nem merem neki elmondani, pedig ő ezt megértené. Nagyon kínosan éreztem magam az egésztől, de amint addigra már eléggé eltávolodtam anyutól, most sem sikerült nyíltan beszélnem vele.

Az üzlet kezdett jól menni. Anyuék kibéreltek egy nagy házat hatalmas kerttel és panorámával. Olíviával a költözés napján kimentünk az erkélyemre, ahol rögtön rágyújtottam. Anyu épp akkor jött el az erkély alatt. Így tudta meg, hogy cigizem (is). Este mindannyian elmentünk egy étterembe vacsorázni, és féltem, anyunak milyen rossz véleménye lesz rólam. De csak annyit mondott, hogy nem ért vele egyet, de hát az én döntésem. Egyébként az is csoda, hogy ennyi vélemény nyilvánított.

Anyu nagyon nagy szeretettel és meglehetősen szabadnak nevelt minket, amiért nagyon hálás vagyok. Engedte, hogy saját egyéniségünk bontakozzon ki, de mindig mellettünk állt, és támogatott bennünket, bármibe fogtunk. Szeretnék majd olyan anya lenni, amilyen ő. Igaz, rengeteg küszködést megspórolhattam volna, ha vasszigorral kényszerít, hogy egy megszabott pályán menjek végig, én mégsem bánom hogy összevissza tévelyegtem, hiszen mindenből nagyon sokat tanultam. Tapasztaltabb, érettebb lettem. Tudom, hogy egyik szülő sem kívánja a gyerekének, amit átéltem, és én is szégyenkezem sok minden miatt, de a vasszigor nem segített volna, olyan erő és akarat lakozott bennem, amit sehogy sem lehetett volna normális pályára terelni. Végig kellett élnem az egészet. Nem volt más választásunk.

Költözéskor anyu már terhes volt, és nemsokára megszületett Rebeka húgom, akivel nagyon szoros lett a kapcsolatom, hiszen amíg otthon voltam, egyfolytában velem volt. Most már tíz éves. Nagyon különleges kislány, talán mami és anyu érzelmi intelligenciáját örökölte. A tanulás nem az erőssége, egyébként is mindent későn kezdett el csinálni. Soha életében nem evett még húst. Kezdetben anyuék nem adtak neki, de pár évesen már dönthetett volna, és ő úgy érezte, hogy nincs szüksége rá. Egyébként is nagyon szereti az állatokat, és nem akarná bántani őket. Nemrég kiderült, hogy egész kicsi kora óta szellemek járnak hozzá játszani, akiket ő rendesen lát. Mostanában rákapott a lovaglásra, és amikor otthon voltam most karácsonykor, kapott egy igazi nagy lovat, aminek Tódor a neve. Azóta mindennap látogatja, és nagyon jól lovagol. Most éppen nyár van, Rebeka nemrég volt lovas táborban. Sajnos, szeret engem utánozni, és a cigit úgy kell kitépni a szájából, amit tőlem lopkod, de persze nincs meggyújtva. Egy darabig féltem, hogy olyan lesz, mint én, de ő sokkal jobban ki tudja fejezni az érzelmeit, érzéseit, sőt ebben szinte az ellentétem, úgyhogy már nem aggódom. Rendkívüli kislány, nagyon kíváncsi vagyok az életének folytatására. Azt hiszem, most éppen állatorvos szeretne lenni.

Visszatérve az iskolára, nyolcadik év végére kijavítottam a bukást, de így sem volt sok esélyem jobb iskolában továbbtanulni. Apu mondta, hogy mindenesetre adjam be a jelentkezési lapomat az ország legjobb gimnáziumaiba - ahol a kitűnők között válogatnak -, majd ő azt elintézi. Így is tettem. Persze nem vettek fel sehova. Olívia testvéremet sem, mert ő meg eleve rossz tanuló volt.

Zoli és anyu nagyon kreatívan úgy próbálták megoldani ezt a helyzetet, hogy kerítettek még néhány hasonorsú gyereket, majd tehetséges tanárokat fogadtak mellénk. Hivatalosan magántanulói státuszban voltunk. Rajtunk kívül még kilenc, hasonlóan jó képességű osztálytársam lett, kettő közülük például autót lopni tanított. Nagyon érdekes tanáraink voltak. Az osztályfőnök gyakorló pszichológus volt. Rögtön el is határozta, hogy megérti, mi zajlik bennem. Nem sok segítséget nyújtottam neki, nem is tudtam, hiszen én magam sem értettem, mi folyik. Nagyon rosszul éreztem magam, amikor akár csak annyit is kérdezett valaki tőlem, hogy hogy vagy. Ez már túl személyes volt nekem, nagyon is a problémáimat érintette, legszívesebben elrohantam volna. A tanárnő egy elkallódott, összezavarodott tehetségnek látott, összekuszálódott énképpel, aki próbálja megtalálni az identitását. A fél éves és év végi jellemzéseimben ezt le is írta.

Egyébként ez alatt az év alatt sem csináltunk semmi mást, mint ittunk, akár az iskolában is, de legtöbbször lógtunk, új barátaimmal. Közülük Danival különösen szoros barátságba keveredtem, éjjel-nappal együtt voltunk. Róla azonban soha nem tudták meg a szülei miket művel, mert nagyon jól titkolta. Pedig sokszor mászott ki az ablakon. Leggyakrabban a Rózsadombon voltunk, a legtöbb akkori haverom onnan származott. Élték a gazdag szülők elkényeztetett gyerekeinek életmódját. Általában unatkoztak, így aztán autót loptak. Volt akkor egy barátom, tíz centi vastagságúra rúgtak a rendőrségi papírai. Annak a kapcsolatnak úgy lett vége, hogy azt mondta, ha tovább iszom aznap, akkor otthagy, erre rendeltem még egy felest és elköszöntem tőle.

Valahogy ekkortájt a riporternő ismét készített velem egy interjút züllésem újabb stációit megörökítendő - de ebből semmire sem emlékszem. (Gyenge, és az alkoholtól, meg később a kábítószerrel még gyengébb emlékezőképességem egyébként valahol szerintem az önvédelmemet szolgálja - hálás is vagyok érte.)

Nyáron visszavonultam, nem találkoztam szinte egyik barátommal sem. Minden reggel lementem a pincében berendezett konditermünkbe, ahol két órát edzettem. Utána az egész napot olvasással töltöttem. Rengeteg könyvet faltam fel, most is sokra emlékszem, sok klasszikus volt közöttük. Három hónapig mindennap ezt csináltam, illetve hetente egyszer-kétszer elmentem a családnak bevásárolni.

3.

Az év végével a diákcsoport szétesett, a tanárok szétszéledtek, más megoldást kellett találnunk a tanulásra. Zolinak többek között tanári diplomája is van, és volt egy régi ismerőse, aki épp akkor kezdte a Norma Magángimnáziumot, és átvette néhányunkat. Elmentem hozzá egy beszélgetésre, és a tervei alapján egy pillanatra én is elképzeltem, hogy ismét normális életet élek majd. Egy kikötésem volt vele szemben, hogy nem szólnak majd bele, hogyan öltözködöm. Ezt meg is ígérte, majd gyorsan meg is bánta, amikor látta, hogy az évnytőn ötven diák és a tanárok előtt melltartóban, rövid szűk nadrágban, és tízcentis magassarkúban vonulok föl. Később derékig érő fehér parókámmal szórakoztattam őket.

Folytattuk a bulizást és lógást. Megismerkedtem egy fiúval, aki drogos volt. Nem volt semmi közöttünk, hiszen a drogosok nem nagyon létesítenek párkapcsolatot, de gyönyörű verseket írt nekem. Nagyon vékony volt, beesett szemű, kócos hajú, bőrkabátos. (Évekkel később egyszer találkozottunk, és alig hittem a szememnek. Visszanyerhette korábbi önmagát, amit én soha nem ismertem. Szépen meghízott, volt munkája, abbahagyta a drogozást. Hihetetlen erőfeszítés lehetett neki leszokni, a heroint nem sokan képesek abbahagyni. Mivel kereskedett is vele, volt még nála egy nagyobb mennyiség. Azt mondta, azt még eladja, és azután végképp kiszáll. Nem sokkal később hallottam hogy ekkor elkapták. Nagyon szemét húzás volt ez a sorstól.) Vettünk tőle egy pár bélyeget, és szünetben bevettünk négyen egy-egy negyedet. Gondoltam úgy sem lesz semmi. Szerencsére nem hallucinálós fajtával, hanem csak nevetőssel volt dolgunk, így aztán egész óra alatt szó szerint a pad alatt fetrengtem a röhögéstől.

Gyakran a közeli étteremben ebédeltünk Danival és más barátaimmal, és délutánra általában már nem voltunk képesek visszamenni, úgy berúgtunk. Nagyon sok pénzt költöttünk, amit innen-onnan szereztünk, a szüleinktől is gyakran loptunk (sajnos).

A suliban persze szemet szűrt, hogy mit művelünk, és bár két alkalomtól eltekintve nem nyúltunk kábítószerhez, a tanárok nem ezt gondolták. Át is kutatták a táskákat, meg ilyesmi. Erre Danival másnap bevittünk egy átlátszó zacskóban egy kiló porcukrot, csak hogy szítsuk a kedélyeket. Félévkor épphogy átmentem, a magatartásom „rossz” volt. Anyuék kitalálták - jobb ötlet híján -, hogyha ennyivel meg ennyivel javítok az átlagomon, akkor ennyi és ennyi pénzt kapok. Na erre ugyan nem kezdtem el tanulni, de odafigyelgettem az órákon, amiért néhány hónapon belül nem is tudom hány számjegyet javítottam. Sok pénz járt volna érte, de addigra már megint olyan balhékat csináltam, hogy úgy döntöttek, mégsem érdemlem meg. Teljesen fel voltam háborodva. Így azután év végén kettőből megbuktam.

Egy másik osztálytársam, Kálmán, tagja volt egy bandának, és mivel megtetszett neki Olívia - aki addigra már csöppet sem volt fiús - bekerültünk.

A görkorisok, skinheadek, majd a rózsadombi gazdagok után az anarchisták jöttek. A Moszkva téren találkoztunk velük először. Ott álltam, és egyszer csak beugrott eléem valaki a képbe. Olyan rondának találtam, hogy ijedtemben hátraugrottam. Ő volt Botond, rövid, vörös hajjal, hátul hosszabb csimbókokkal, hosszú, fekete, ávós bőrkabátban, bakancsban. Később sokszor gondolkoztam rajta, hogyan is láthattam csúnyának, úgy megszépült, ahogy megszerettem.

Legközelebb akkor találkoztam velük, amikor együtt elindultunk Velencére a Diákkongresszusra. Ott azután a diszkóban első este felfigyeltem Gáborra, aki olyan módon nyilvánította ki tetszését, hogy meghívogatott felesekre, amit a barátnőjével küldött oda nekem. Botond és Gábor a legjobb barátok voltak, és azok a mai napig. Gáborral valahogy hátrakeveredtünk az

épület mögé, ahol dumálgattunk, meg akart csókolni meg nem is, így húzott. Én meg rögtön hazudozással vádoltam, már nem tudom miért. Ez azután tök jellemző maradt az egész kapcsolatunkra, mármint hogy csesztetjük egymást. Sokáig maradtunk el, így mindenkinek elég feltűnő volt. Másnap a barátnője, aki nővérképzőbe járt, mondta, hogy vesz tőlem vért. Gondoltam, most következik a revans, és álltam elébe. El is durrantotta a vénám, magyarul átszúrta mindkét falát, és tök lila lett az egész. A vért azonban még évekig megtartottam egy fiolában, amire Kálmán ráírta, hogy „Bori vére”.

Gáborral azután már minden este egymást húztuk. Szép lassan beleszerettem, de az biztos, hogy egy mosolyt sem kapott tőlem.

Egy másik bulin, valahol vidéken, ahova szintén jött Gábor barátnője is, hiszen egy bandába tartoztunk, Gábor ismét gátlástalanul odajött hozzám, és valamivel basztatott, ami az udvarlásnak felelhetett meg nála. Késő este egyébként, amikor már elég rosszul voltam, Botond ledugta az ujját a torkomon, úgy hánytam. Mindig is nagyon gondoskodó volt.

Reggel slaggal összevissza lelocsoltuk egymást, mert éppen húsvét volt.

Amikor hazaindultunk és mentünk az állomás felé, Gábor egyedül jött hátul, lemaradva. Hátranéztem és iszonyúan tetszett, amit láttam. Félmeztelenül jött, farmerban, nyakában bőrszinór, a haja pedig a szemébe lógott. Gyönyörű arca van, hatalmas, sötét szemei, sűrű, sötétbarna haja és érdekes, sárgás bőre, nagyon magas és vékony. Igazi játékos. Okos, értelmes, soha nem mond igazat, és mindenkit manipulál, viszont nagyon zárkózott.

Minekutána érdekelttem, de soha nem mutatta ki, egyedül azzal, hogy cseszeget, én pedig olyan vagyok, hogy cseszegetésre erőszakkal válaszolok, így nem jutottunk egyről a kettőre, kivéve veszekedések terén. Ezt így csináltuk hat hónapig.

Egyszer elmentünk vonattal a Királyrétre, amiről fogalmam sincs, hogy hol van. Az állomáson találkoztunk. Úgy szöktem el otthonról, épp nem mehettem volna az égvilágon sehova büntetésből, ezért leléptem három napra. Nagyon felháborított, hogy tizenkét-három éves korom óta meglehetősen szabadságot élveztem, és ezt most megpróbálják visszaszorítani. A veszekedések mindennaposak voltak otthon.

Az állomáson közöltem a többiekkel, hogy pénzt kell szereznem, várjanak meg. Elindultam valamerre, és összetalálkoztam egy csavargóval, aki elvitt a Keletihez, és ott eladtuk az aranyláncomat szarért-húgyért, amin egy brill volt, és amit aputól kaptam születésnapomra.

Királyréten megmásztuk a hegyet és a tetején táborot ütöttünk. Csak páran voltunk, és Gábor barátnője nem volt ott. Mindenki füvet szívott, így én is egy kicsit, amitől egyből le akartam zuhanni a hegyről, bele az éjszakába. Botond és Béla később lementek vízért, és persze legurultak a hegyoldalra. Tüzet raktunk, beszélgettünk. Később Gáborral egy hálósák alá bújtunk és csókolóztunk. Most is emlékszem, ahogy fölém feküdt, és én meg megfogtam a karjait. De még mindig nem jártunk.

Amikor nem vidéken buliztunk, Békáson találkoztunk minden délután, ahol Botond, Gábor és még többen laktak. A Békás presszóba jártunk, ahol fröccsöt ittunk és Sophit szívtunk. Ha vett valaki egy doboz cigit, azt kibontottuk, és az asztal közepére szórtuk. Sokat voltunk a Hajógyári szigeten is, képesek voltunk napközben bevörösborozni. A fiúk a hídról ugráltak a Dunába. Ha majális volt, felültünk a körhintára, majd összehánytuk magunkat.

Egyik este Gáborral kettesben maradtunk, és valahogy elkísért hazáig, ami elég nagy teljesítmény, mert nehéz a hegyre feljutni, főleg este. Ott megkérdezte, van-e kedvem vele meglátogatni a nővérét. Mondtam O. K. Így elmentünk hozzájuk, és az utcán megvártuk, amíg reggel

lesz és felébrednek. Akkor kiderült, hogy Somlóra készülünk, Gábor valamelyik rokonához. Gábor sosem volt bőbeszédű.

Vonatra ültünk, Gábor, Gábor nővére és az ő barátja, meg persze én. Akkor ismerkedtem meg velük. Igazi radikális anarchisták voltak, plusz még feministák is, de jó fejek. Sokat jártak Hollandiában, mint ahogy Gábor meg Botond is. Persze, ott jó hasist lehet kapni.

Somló gyönyörű, egész nap a borospincéket jártuk, és persze nagyon berúgtunk, beleértve a rokon bácsit is. Egyébként látszott, hogy ő már régebb óta gyakorolja az ivást. Gáborral valahol itt fordult a kapcsolatunk, körülbelül innentől jártunk. Nem is lehetett másképp, annyira szép volt ez a két nap.

Gábor barátnője egyre inkább féltékeny volt rám, legjobb barátnőjével állandóan beszélőgattak.

A szakítást sem viselte jól, egyik bulin viasszal csöpögtette a karját, majd nekiment a Dunának, hogy most akkor belefutad.

Sokat jártunk a Velencei-tóhoz akár egy-egy napra is, és egyszer Gábor nem volt ott. Feküdtem a törülközőn, mire látom, hogy Gábor volt barátnője és annak legjobb barátnője közelednek felém, és hívnak. Gondoltam, most lerendezzük a nézeteltéréseket, ezért levettem a karórám, ami kölcsönbe volt nálam. Meglepetésemre azonban békét ajánlottak. Innentől sem voltunk jó barátnők, de legalább a harc megszűnt. Aztán el is maradtak a társaságból, nem nagyon hallottam róluk többet.

Egy másik alkalommal Velencén - Gábor szintén nem volt ott -, rögtön miután megérkeztünk az egyik lánnyal, Annával, leültünk versenyt inni. Anna a kilencedik féldeci vodka után kidőlt. Én tizenkettőig számoltam, de utána még ittam, csak már nem tudtam számolni. Azután felálltunk, hogy visszamegyünk a törülközőkhöz, és félúton összeestem. Innentől teljes volt a képszakadás. Állítólag a többiek összeszedtek. Amikor hazafelé jöttünk a vonaton, Annával versenyt hánytunk a vécébe, harcoltunk a kagylóért. A fiúk enyhén szégyenkeztek a lánytársaság viselkedéséért. Botond közben véletlenül rácsukta az ajtót a kezemre, így az egyik ujjam tiszta vér volt, hosszában kettétört a körmöm. Úgy szálltunk le, hogy le akartak emelni, de nem hagytam, mondván egyedül is tudok, ezért lezuhantam a vonatról. Utánam következett Anna, aki engem kért, hogy segítek, aki a földön feküdtem. A Déli Pályaudvaron képtelenség volt cipelni, mert állandóan verekedtem velük, ezért beraktak egy csomagszállító kiskocsiba, és azzal toltak. Akkor tért vissza az emlékezetem, amikor a Békáson a kocsmá előtt át akartam lépni egy bokrot, mire pofára esem. A következő reggel iszonyúan éreztem magam, másnaposan, összevissza verve. Az az egy jó benne, hogy nem emlékszik az ember mi is történt, hogy még jobban égjen a bőr a képen. Mindenesetre így sem győztem elnézést kérni.

A Margit-szigeten egy nagy fesztiválon Botonddal a szökőkútban fürödtünk. Azután, amikor koncert volt, Gáborral és Botonddal az első sorban álltunk. Csókolóztunk, majd Gábor odafordult Botondhoz, és vele kezdett el csókolózni. Először én is megdöbbsentem, de később hozzászóltam, miután tömött metrón is rendszeresen megcsináltuk. Mindent megtettünk, hogy megbotránkoztassuk a jónépet.

Botonddal denevéreztünk is a metrón, ami azt jelentette, hogy a kapaszkodó rudakra térdből beakasztottuk a lábunkat és összefontuk a mellkasunk előtt a karunkat, fejjel lefelé lógva, arccal a hozzánk közelebbi ablak felé. A megállóknál azt látták az emberek kívülről, hogy ott lógunk, mint a denevérek, halál komoly arccal.

A Békásban egyszer, Botond meg én, elkezdünk vitatkozni egy nagydarab fafejű hülyével, akit azután csak szőke buziként emlegettünk. Lenézéssel beszélt a drogosokról, és azt mondta én is az vagyok, csak rám kell nézni. Minekutána nem voltam az, és ráadásul a gyereknevelésről is hülye elveket vallott, nagyon felháborodtam. Odakaptam az aranyláncához, hogy le-tépem, mire a padlóra kerültem egy pofontól, Botondnak meg betörte az orrát. (Sok hónappal később a nagydarab szőke előttem jött át a zebrán, miközben én a kocsimban ültem. Láttam rajta, látja rajtam, hogy azon gondolkodom, elütöm. De persze nem tennék ilyet, megúsza.)

Aznap hajnalban indultam apuval Los Angelesbe. Egész gyerekkoromban azért könnyörögtem neki, hogy vigyen egyszer magával, és most, hogy eljött az alkalom, már nem örültem neki, szívesebben maradtam volna szilveszterkor a barátaimmal. Még részeg voltam, amikor kiértem a repülőtérre, az arcomon tízcentis csikkal a pofozkodó gyűrűje nyomán. Las Vegasba is mentünk, és Botond mondta előtte, hogy tegyem majd meg a rulettasztalon a második kör hetest. Aput kértem meg rá, mert még kiskorú voltam és így nem játszhattam. És bejött. Nem tudom, Botond hogy csinálja ezeket, de van egy-két érthetetlen dolog körülötte.

Aputól egyébként valamikor elloptam egy tíz gramm körüli hasisdarabot. Nem mintha gyakran lett volna neki, de meghallottam, ahogy telefonban mondja valakinek. Erre megkerestem, és Botonddal elszívtuk. Amúgy nem nagyon szívtam, mert inkább csak lelassultam tőle, amit nem szerettem. Apu ugyanazon a hegyen, ugyanazon az úton vett házat, ahol mi laktunk. Botonddal egyszer otthonról jöttünk lefelé, és megint nem voltunk józanok. Botond elkezdett szórakozni egy bernátheagyivel a kerítésen keresztül, mire persze az megharapta. Minden józan megfontolás nélkül bemásztunk apu házába, hogy leápoljuk Botond sebeit. Apu ott ült a nappali közepén. Nem tudom, mire számítottam.

Nyáron vagy húszan lementünk Almadiba. Gábor anyukája intézte. Több hordó bort vittünk, meg rengeteg hasist. Úgy indítottunk, hogy valamelyikünk lehányt az alattunk lakó erkélyére. Rengeteg jó fotó készült, például, amikor az utcán beleejtettük a kulcsot a csatornába, és Kálmán derékig bent van, meg ahogy a többiek fejjel lefelé lógták. Aztán, amikor Kristóf alsógatyában a padlón alszik, és szorosan körbe van rakva sörösüveggel, amit észre sem vesz. Néhányon Gáborral csókolózunk, előttünk az asztal, töménytelen mennyiségű sörösüveggel, vagy Gábor épp jointot sodor. Azután van olyan kép, amin én vagyok, az erkélyen ülve, magamba roskadva, kezemben egy kétdecis, körülöttem mindenhol üres üvegek. Azt hiszem, ez akkor volt, amikor Gáborral ismét összevesztünk, így csak azért is ott maradtam az erkélyen, nem mentem a többiekkel vacsorázni.

Legtöbben rántott sajtot rendeltek, amikor mindenfelől rendőrök rohantak oda, és átmotozták az egész brigádot. Kristófon volt Botond dzsekije, ami tele volt hasissal. Botond szólt, hogy az az övé, így kettőjüket vitték el. Gábor erre azt mondta, hogy na akkor együnk. Botondék útközben ügyesen egy csatornába dobták a cuccot, a kihallgatáson pedig nem is beszéltek össze, és mégis tök ugyanazt mondták, hogy a parton vették valakitől, még a személyleírás is hasonló volt. Másnap úgy kerültek elő, hogy a szülőknek kellett értük menniük. Később egy rendőr fel-felbukkant, mert nagy fogást akartak csinálni, el akarták kapni a parton működő dealert. Botond hülyítette a rendőrt, aki még sört is fizetett neki. A rendőr valami olcsó sört ivott, míg Botond Amstelt kért. Szóval nem lett semmi nagy baj.

Anyu is lejött váratlanul, mikor kettőből már egy hete lent voltunk. Benyitott az egyik szobába, néhányan épp zacskóval a fejükön szipóztak, benyitott egy másikba, ott álltak a boroshordók, míg végül megtalált a harmadikban, de én épp nem csináltam semmit. Azért jött, hogy hazavigyen engem és Olivíát, mert ugye mindketten megbuktunk év végén, sőt Kálmán is, és már csak egy hét van a pótvizsgáig, jó lenne, ha felkészülnénk. Mondtam, hogy én nem megyek, de Olívia és Kálmán hazament. Mutattam anyunak az új frizurám, két oldalt

kinyírtuk nullásgéppel. Tetszett neki, csak azt mondta, kicsit eláll így a fülem. Orrbavalóm is lett, egyik haverom szúrta át hármunk orrát, de ketten kiszedték, mert mindannyiunknak nagyon begyulladt. Később lövettem még egy lukat, így két orrbavalóm volt. Anyu nagyon aranyos volt, vett egy nagy zsák kaját nekünk, mielőtt elment.

Leányfalun is voltunk egy pár hetet, gyönyörű helyen, gyönyörű nyaralóban Kristóféknál. Botonddal első nap elkezdünk Szangriát gyártani, nagy lavórokban. Nagyon előttem van, ahogy Botond ül a kertben egy hintaszékben, kezében nagy pohár, aminek a szélé meg van tűzködve rengeteg rohadt gyümölcssel, mert már napok óta ugyanabból iszik. A fejére rá van tekerve turbánként az a rozsdavörös pulóver, amit tőlem kapott Amerikából. Este Botonddal elmentünk vezetni, mert kaptam aputól születésnapomra egy 105-ös Fiatot. Botond sem tudta hogyan kell, mindenesetre elmentünk, hogy megtanítsa. Arra emlékszem, hogy ott állunk lejtőn fölfelé, mögöttünk egy kökerítéssel, és üvölt, hogy nyomjam a féket, én meg üvöltök, hogy nyomom, nyomom, és közben tiszta erőből taposom a kuplungot. Azt hiszem, végül behúzta a kéziféket, vagy talán én találtam meg a megfelelő pedált, de azt nem tartom valószínűnek. Iszonyú jó buli volt, pár nap múlva megérkezett Gábor is Amszterdamból, rengeteg hasissal. Kicsit lejjebb ment a hangulat, mert Gáborral állandóan veszekedtünk, bárhol voltunk. Hazafelé hazavágtuk a kocsit is, mert bár apu mondta, hogy folyik az olaj, én nem tudtam, akkor mi a franc van, a fiúk meg leszarták, így kijött az autópályán a motor néhány darabja a kocsi oldalán. Új motor kellett bele.

Ekkortájt kitaláltam, hogy nekem kell egy tetoválás, és kikértem Gábor véleményét, aki nagyon nem akarta, így aztán végképp eldöntöttem, hogy megcsináltatom, és egyértelmű volt, hogy sárkányt szeretnék, nem tudom miért. Annyira félttem, hogy vittem magammal egy liter Martinit, meg néhány nyugtatót - amivel amúgy nem éltem - de végül egyikre sem volt szükség. Öt órán keresztül csinálták, és aztán később összesen még háromszor átütötték. Úgy belelkedtem, hogy rögtön csináltattam a bal fülemre is egy kék, nonfiguratív foltot. Anyunak tetszett.

Gáborral enyhén szólva szenvedélyes volt a kapcsolatunk. A Békás zárása után, néha a kocsmá mellett a füben aludtunk páran, mert nem volt kedvünk hazamenni. Én néha nem is tudtam, mert korán elment az utolsó busz, ami a hegyre vitt volna fel, így arról mindig lemaradtam. Ha volt egy kis pénzem, eltaxiztam, ha nem volt, a karórámmal fizettem, például, amit nemrég hozott anyu Angliából vagy tízezer forintnak megfelelő összegért. Szóval többnyire ottragadtam. (El is lopták a cuccaimat, köztük a frissen szerzett - pontosabban apu által intézett - hajós jogsimmal.) Gáborral ilyenkor is összevesztünk, ki tudja miért, az volt a mániám, hogy belekötöttem, majd szakítottam vele és hazaküldtem. Persze, amikor elment, jól beszartam, és egy csomószer utánamentem. Egyik ilyen éjjel ismerkedtem meg az anyukájával, így nem loptam be magam túlságosan a szívébe. Később azért persze jóban lettünk. Imádott főzni, sok jót ettem náluk.

Botond nemrég mesélte, hogy egyik érdi bulin úgy összevesztünk Gáborral, hogy egymást kergettük le-föl a házban. Botond próbált közénk állni, de nem sok sikerrel. Elrohantunk, aztán Botond, ahogy keresett minket lent, látta, ahogy kicsapódik a pinceajtó és kiesünk onnan, én a hátamon fekve, Gábor meg rajtam, engem fojtogat.

Általában féltékenység volt az oka, pontosabban én voltam mindig is baromi féltékeny, Gábor meg szeretett szívatni. Persze ő is sokszor féltékenykedett.

A Békáson a Rita Bázis nevű kocsmá lett az új törzshelyünk. Mindig volt élő zene, igazi mulató, amit nagyon szerettem, gyakran táncoltunk. Itt történt, hogy Gábor elkezdett dumálni egy idegen lánnyal, mire ideges lettem, ezért elkezdett vele táncolni. Erre odamentem egy

másik asztalhoz és beleültem egy tök idegen srác ölébe. Erre megfogta a lány fenekét. Erre megcsókoltam az idegen fiút. Mondanom sem kell, a Rita előtt kötöttünk ki. Ledobtam a táskám, meg a földig érő fekete bundám a földre, és elkezdtem kergetni. Amikor megfogtam, egymás haját húztuk, de úgy, hogy már mindketten össze voltunk görnyedve. Addigra neki is hosszú rasztás haja volt, nekem meg még hosszabb afro (Botonddal fontunk a hajamhoz fekete vendéghaját kilenc órán át). Mire visszaértünk, ellopták a táskámat.

Egyszer állítólag egy teli sörösüveget is összetörtem a Gábor térdén, mert valamit beszólt.

Egyik szilveszterkor a buliban ismét összevesztünk, erre hazaindultunk. Gábor vezetett volna, de nem hagytam, kiabáltam vele, meg ütöttem, aztán egyszer csak megunta, és beleverte a fejem az ablakba. Kiszállt és elindult gyalog. Kitaláltam, hogy nem baj, majd én hazavezetek. Csak éppen azt sem tudtam, hogy kell a kocsit beindítani. Azért valahogy lecsurogtam a Rózsadombról, ahol a buli volt, de közben egy csomó autót megtörtem. Végül azt hiszem taxival mentem haza. Előbb érkeztem, így kizártam Gábort a szobánkból. Gábor erre felverte papit, akinél ekkor laktunk, és bement a szobájába, ki az erkélyére. Onnan átmászott a mi szobánkba, amit szerintem nem sokan csinálnának utána, tekintve, hogy a lakás a kilencediken volt.

Tizenhat éves voltam, amikor elköltöztem otthonról. Úgy gondoltam, már elég érett vagyok, és Gáborral is elég érett a kapcsolatunk, hogy összeköltözzünk. Anyu segített, és papi beleegyezett, hogy nála lakjunk, az év nagy részét ő úgyis a pomázi telken töltötte. Szerintem végül is nagyon megbánta. Azzal kezdtük, hogy kiraktunk a szobánkból minden bútort, majd kifestettünk. Eközben is összevesztünk, úgy vágtam a földhöz a korongecsetet, hogy kettétört.

Megterveztem az egész szobát, ez az, amiben a mai napig tehetséges vagyok, hiszen amúgy hol van már az a csodagyerek. A radiátor elé például akartam egy farácsot. Botond asztalosnak tanult, és segített nekünk, olyan módon, hogy azt mondta, nem lehet rácsot csinálni, mert összecsukszik. Fogtam a léceket, leraktam őket átlósan, párhuzamosan egymással, majd rájuk a többi leceket. Összeszőgeltem, felállítottam, és persze hogy nem csuklott össze. Nagyon szép lett végül. A két szoba közötti ajtóra meg - amit nem használtunk - készítettem egy nagy rajzot maya alkotások alapján, de rajtam kívül senki sem értékelte, mert mindig zizegett a huzattól. Legalább egy évig laktunk itt, papit ezalatt teljesen kiborítottuk.

Gáborral összesen három évig jártunk, és szerintem egyikünk sem felejtí el. Én valahogy úgy érzem most is, hogy Gábor szorosan hozzám tartozik, ő az én másik felem. De persze nem tudunk együtt élni. És továbbra is nagyon szépnek látom.

Pár hónapja hazamentem Magyarországra karácsonyra, és Gábor szervezett egy bulit Agárdon. Érdekes, hogy már nem is nagyon iszom, és ilyen szenvedélyes kapcsolatom nem is volt több, tehát tíz évvel a szakításunk után joggal feltételezném az ember magáról, hogy megváltozott. Ehhez képest ittunk ugye, és Gáborral persze összevesztünk. Elhatároztam, hogy hazamegyek, akár gyalog is, Agádról. Összevissza kiabáltunk, meg többször is nekiindultam. Be volt zárva a kapu, úgyhogy letéptem a szögesdrótkerítést. Bentről hallottam, hogy Olívia kérdezi, miért akarok hazamenni, mire Gábor azt feleli, hogy *miért, miért, hát mert ő a Bori*. Annyiban változtam, hogy végül is lemondtam a gyaloglásról - régen simán megtettem volna az Agárd-Budapest távolságot akárhogy, ha feldühítenek -, így inkább visszamentem. Végül persze kibékültünk.

Tizenöt és fél évesen lettem először terhes, persze Gábortól. Még anyuékkal laktam, és éppen otthon voltam, amikor iszonyúan elkezdett fájni a hasam. Órákig kínlódtam, a vécébe is csak hason kúszva tudtam kimenni. Anyu végül mondta, hogy szerinte vetélek, így bevitt egy kórházba. Ott csináltak még egy egészségügyi kaparást is, de már bármit tehettek volna velem,

annyira kába voltam a fájdalomtól. Másnap felhívtam a kórházból Gábort, és mondtam neki, hogy tegnapig terhes voltam. Rögtön odasietett, de annyira meg volt illetődve, hogy eltévedt útközben. Hozott egy doboz almalét. Én szomorú voltam, és megilletődött, hogy volt egy babám, és elveszett.

Rögtön fél évre rá, másodszorra is terhes lettem, de ezt már a tünetekről felismertem. Nem mondhatjuk, hogy nem tanulok könnyen. Gábor halálosan komolyan gondolta, hogy tartsam meg. És bár érettnnek gondoltam magam (sajnos), azt azért világosan láttam, hogy nem sok jót tudnék nyújtani a babának, tekintve elfuserált személyiségemet, életemet és Gáborral való kapcsolatunkat. Azért valahol nagyon vágytam rá, játszottam a gondolattal, és anyuval is beszéltem a dologról, aki annyit mondott mindössze, de szerintem épp a legmegfelelőbb dolgokat, hogy sokan megnyugvást, új célokat, a problémák megoldását, a dolgok rendbejövetelét várják az új jövevénytől, hibásan. Így azután elmentem abortuszra, és bár Gábor megint meglátogatott, végig nagyon sértődött volt. Még nemrég is azt mondta, hogy azt a babát meg kellett volna tartani.

Harmadszorra 17-18 évesen lettem terhes és szintén Gábortól, de ő ezt nem hitte el, mert akkor már nem laktunk együtt, bár még találkozgattunk. Egyedül mentem be a kórházba és az orvosok nagyon lekezelően bántak velem, pedig amúgy is elég rosszul voltam. Persze meg tudom érteni őket, ilyen mértékű felelőtlenséget nehéz szó nélkül hagyni. Mindenesetre nem javítottak a lelkiállapotomon. A nőgyógyászsom ezután azt mondta, nem ír fel több fogamzásgátlót, mivel úgyis elfelejtem beszedni, inkább felhelyezett egy spirált. Ez azután szokásos hanyagságom miatt az előírt két év helyett hét évig volt bennem.

Visszatérve tizenöt éves koromra, és az iskolámra: a Normában egyre gyűltek a hiányzásaim. Volt egy koncert, amire sok tanuló el akart menni, ezért hivatalosan kérték a tanárokat, hogy engedjék el a délutáni órákat. Én csatlakoztam, mert bár nem nagyon szerettem az együttest, szívesen töltöttem volna a délutánt a Békáson, továbbá megragadtam minden alkalmat, hogy lázadhassak. Végül is a tanárok nem egyeztek bele, így mindenki engedély nélkül lépett le. Csakhogy nekem már volt negyvenhét igazolatlan óráim, pont ez a délutáni három kellett a kirúgáshoz. Másnap és harmadnap már be sem mentem, hiszen úgyis vége, nem tudtam, hogy a tanárok ennél azért enyhébbek lesznek. Üzentek nekem is és a szüleimnek is. Ekkor történt válásuk óta először, hogy anyu és apu közösen próbálták megoldani a nevelésemet. Ez abból állt, hogy kitalálták, elküldenek vidékre kollégiumba, amire hisztériás rohammal reagáltam. A Norma igazgatónője tartott közben egy álszavazást, az ötven tanulóval döntette el, hogy bennmaradhatok-e, így folytathattam a sulit. A kollégium amúgy sem volt jó ötlet nevelési szempontból, nem ajánlom egyik szülőnek sem, hiszen a gyerek így még jobban kikerül a felügyelet alól, és hát a kollégiumok híresei az ott tartott bulikról.

Év végén, mint már említettem, megbuktam két tárgyból, Almádiból pedig nem mentem haza, hogy legalább egy hetem legyen pótvizsga előtt, így azután egyenesen a buliból érkeztem a vizsgára. Nem tudtam egy szót sem, de átengedtek. Mégsem mentem vissza többet az iskolába, tizenhat évesen, két gimnáziumi osztállyal befejeztem a tanulmányaimat.

4.

Zoli rendszeresen tartott nálunk üzleti megbeszéléseket, a legtöbbet M. Géza járt hozzánk. Egyszer megkértem őt, hogy ahogy megy haza, vigyen le engem a hegyről, és közben megkérdeztem tőle, nem tud-e valamilyen munkát. Azt felelte, épp most keres titkárnőt magának, így felvett. Nagyon okos, értelmes, de nagyon félénk ember volt, alig mert nekem feladatokat adni. Két aktatáskával járt, amik a földet súrolták, olyan alacsony és pici ember volt. Előtte nem tudtam, de Zoli és Géza végül is egy közös céget hoztak létre. Anyu és Zoli már jóval korábban csináltak egy vállalkozást, és most ez az újabb cég ugyanazon a helyen kezdett el működni. Mivel Géza nem nagyon foglalt el, a régi cégben dolgozóknak kezdtem el segíteni, például megtanultam főkönyvi feladást készíteni. Ugyanaz történt, mint anyuval régen, bár máshoz mentem el dolgozni, végül beszippantott a Zoli körül kialakuló orkán. Az új cég egy olyan termék terjesztésére alakult, amit anyu és Zoli vállalkozása gyártott.

A termék forradalmi ötlet volt, eleinte mégis csak kevesen figyelték fel rá, így Zoli kitalálta, hogy üzletkötőkkel fogják azt terjesztetni. Erre alakította az újabb céget Gézával egyetemben, aki az igazgató lett. Egyre inkább elkezdtem e cégek körül tevékenykedni, s egyre kevésbé voltam Géza személyi titkárnője.

Kezdetben csak pár közeli ismerős volt jelen azokon az előadásokon, amelyeken bemutatták a terméket és a terjesztési rendszert, én meg mindenféle nyomtatványokat osztottam szét közöttük, és a regisztrációt végeztem. A cég nagyon gyorsan felfejlődött. Az egyre bővülő iroda többször költözött, míg végül kikötöttünk egy belvárosi bérházban, amelyben Zoliék négy-öt lakást megvásároltak.

Tekintettel a cég növekedésére, feladataim nagyon sokrétűek voltak, és hatalmas tapasztalatokra tettem szert, hiszen a kezdetektől ott voltam. Részt vettem az üzletkötőknek és leendő üzletkötőknek szóló előadások és szemináriumok szervezésében, kivitelezésében, a számítógépes nyilvántartásban, a pénzügyi tranzakciók lebonyolításában, valamint a rengeteg reklamáció kezelésében. A titulusom pénzügyi előadó volt. Meglehetősen szabadságot élveztem, bár a pénzügyi vezető volt a közvetlen főnököm. Rengeteg üzleti levelet írtam nap mint nap, amit ő csak átfutott, hiszen tudta, hogy jók, illetve azt is mondta, ő nem tudná ilyen jól megírni, így csak aláírkantotta a nevét. Az az igazság, hogy sokkal többet tanultam, így a való életben, mintha az iskolában maradtam volna. Láttam, hogy sok, akár egyetemet végzett társam egy egyszerű hivatalos telefont sem képes elintézni. Munka közben kicsit hátráltatott ugyan, hogy többnyire másnaposan kellett dolgoznom, és gyakran egyenesen a kocsmából mentem, de azért nagyon jó munkaerő voltam.

Mint vállalkozó kaptam a fizetésemet, és nem tartoztam az áfás kategóriába. De hogy több pénzt kapjak - pedig amúgy sem kerestem rosszul -, átírtam az adószámomat, és leszámláztam az áfát is, amit azután természetesen nem fizettem be. A cégre később újra és újra rászállt az APEH (többek között nyilván a nagy pénzügyi forgalom miatt), így én is lebuktam. Behívtak, ahol közöltem, hogy láttam más számlákat, és azt hittem, annak úgy kell kinézni, sajnálom, nem tudtam, olyan kis buta vagyok. Végül is be kellett fizetnem az elmaradt áfa-összegeket, de a hamisítástól és csalástól megmenekültem. Adót azonban nem fizettem, és évekkal később, amikor már nem volt szükségem a vállalkozói igazolványra, nem tudtam azt beszüntetni, mivel nem volt pénzem kifizetni visszamenőleg az adót, illetve a bírságokat.

Azt hiszem, ekkoriban történt, hogy elvégeztük az Agykontroll-tanfolyamot anyuékkal és egy-két munkatársammal. És ekkortájt történt az is, hogy egyszer csak bejött anyu az irodába, hogy épp most volt nőgyógyásznál, aki megállapította, hogy rákos. Azért ment vizsgálatra, mert szerettek volna még egy gyereket Zolival. Szinte nevetve közölte a hírt, én viszont úgy éreztem, mintha gyomorba rúgtak volna. Amúgy is pesszimista voltam, de most teljesen elsötétült a világ körülöttem. Egyetlen lehetséges kimenetelt tudtam elképzelni. Egyébként is rettegettem, hogy anyut valami baj éri, tudtam, hogy az életvonala például valahol ennél a pontnál ér véget - az övénél csak az enyém rövidebb. Rebeka születésekor is nagyon féltem, hogy belehal majd a szülésbe, odáig mentem, hogy amikor anyu a kórházban volt, és nem hallottam semmi hírt felőle, az iskolából hazaérve a magassarkúmmal berúgtam a bejárati ajtónkat, mert valamiért nem volt nálam kulcs, és rohantam a CB-rádiókhöz, hátha valaki tud valamit, majd telefonon erőszakosan követeltem a kórházi dolgozóktól, azonnal mondják meg mi újság. (Most már, hogy ismerem a gondolatok teremtő erejét, hálásan gondolok arra, hogy velem ellentétben sokan pozitívan álltak anyu gyógyulásához, egy egész templomnyi ember imádkozott érte például.) Anyu szerencsére hihetetlen optimista és elfogadó szemlélettel van megáldva, így nem esett különösebben kétségbe, egyenesen viccelődött a betegségével. Megnézte az enciklopédiában, és boldogan mutatta, hogy az ő rákja nem is halálos, hiszen kisebb, mint 5 mm. Azután kiderült, hogy összekeverte, mert az övé valójában 5 centis, de ez sem sújtotta le. Később, amikor megtalálták a legmegfelelőbb orvost, és az lerajzolta neki, hány szervét kell eltávolítani, akkor azért Zolival együtt sírtak. Méhnyak rákja volt ugyanis, így pusztán a méh kivételével nem lehetett azt izolálni. Anyu úgy érezte, mellől-csípőig mindenét kipakolják majd, és végül is valóban erről volt szó, wertheim-műtétet hajtottak rajta végre.

Botonddal elmentünk kettesben az állatkertbe - ez szokásunk volt -, és évek óta akkor először beszéltem egy kicsit az érzéseimről. Botond nagyon is meg tudta érteni, az ő anyukája évekkal korábban halt meg. Apukája egyedül nevelte a fekete bárány Botondot, annak gyönyörűszép nővérét és futballista bátyját.

A család pszichológus barátja úgy diagnosztizálta a rákot, mint ami egyenes következménye a viselkedésemnek. Szóval én voltam az oka. Most, hogy valóban felvállalom a felelősséget minden múltbeli és jelenlegi cselekedetemért, még mindig nem értem, hogy mondhat valaki ilyet. Mindenesetre valahol hittem neki, és még féktelenebb ivászatba kezdtem.

Ehhez a pszichológushoz egyébként jártam is közben. Rég elmúlt ugyanis az az időszak, hogy anyuék nem aggódtak miattam. Szerintem hatalmas fájdalmat okozhattam anyunak, és évekig tartó állandó, folyamatos szomorúságot. Természetesen megpróbáltak a helyzeten változtatni, de ilyenkor a szülő elég tehetetlen, általában nincs sok ötlete, amit nem is csodálok. Visszanézve, a dolgokat kiértékelve úgy látom, a mindenféle megszorítás bevezetésének próbái teljesen hiábavalóak, az együttérző, támogató szeretet azonban nagyon nagy segítség, bár sajnos, egyáltalán nem azonnali. Látványos siker hiányában azután a szülőknek érthetően gyakran elfogy a türelme, illetve elbizonytalanodnak saját eszközeiket illetően. Szerintem az egyetlen hatékony segítség akkor is a megértés. Mindenesetre valóban iszonyú lehet tétlenül ülni, ahogy a gyermek pusztítja önmagát és persze környezetét.

Anyuék is megpróbáltak mindent, amit lehetett, kezdve a szigortól a belenyugvásig. Sok pszichológushoz csinált nekem időpontot, de egyikre sem voltam hajlandó elmenni. Végül, valószínűleg már én is nagyon el voltam keseredve, így egyszer beadtam a derekam.

Pali irodájában felraktam a lábam az asztalra és közöltem, hogy utálok a magafajtaját, és csak anyu kedvéért jöttem el. Pali erre azt mondta, tud itt egy közeli helyet, üljünk be oda. Innentől fogva együtt ittunk, kiderült, hogy Pali még nálam is nagyobb alkoholista. Azt a pénzt ittuk el, ami az ő óradíja lett volna, magyarul anyuék fizették az ivászatot. Amikor már majdnem le is feküdtünk egymással, nem mentem több órára.

Anyut a névnapomon, december negyedikén műtötték, dr. P. András nagyon jó munkát végzett - öt óra alatt. Borzalmasan nézett ki utána, vannak róla fotók. Egészen tizenharmadikáig nagyon rosszul érezte magát, de aznap hirtelen jól lett, ez pedig az ő születésnapja volt.

A műtétnek és a kórházban szerzett tapasztalatoknak, illetve a belső újjászületésnek azután az lett az eredménye, hogy anyu önkéntes segítőként kezdett dolgozni egy szeretetszolgálatnál. (Minden más tevékenysége, például Zolival közös cégekben való aktív részvétel és a gyereknevelés mellett.) Sikeresen túlélte a műtét utáni fokozott kockázatot jelentő öt évet is.

Ma már tanít, könyvet ír, kitüntetést kap. Diplomamunkájával - mert közben egy főiskolát is elvégzett - országos pályázaton nyert első díjat. Nagyon szeretem, hogy ezt csinálja és örülök, hogy most már egyre inkább ez a fő tevékenysége. Pár éve még azt kívántam, bárcsak tartanék már ott, hogy én is valami ilyesmi tevékenységet végezhsek, de azt gondoltam, előbb nekem magamnak kell rendbe jönnöm.

A műtét után egy évvel anyuék feliratkoztak egy várólistára, hogy közvetlen a születését követően (nyílt örökbefogadás útján) örökbe fogad hassanak egy gyereket. Úgy tűnt, éveket kell várni, de azután egyik nap, Zoli születésnapján, kaptak egy telefont, hogy éppen most születik egy kisfiú, és a sorban előttük állók különböző okok miatt most nem jöhetnek szóba. Anyuék gyorsan döntöttek, és bementek a kórházba, ahol végül is másnap született meg Bence. Az anyukájával is találkoztak, aki - ki tudja miért - kihordta, de azután nem vállalta kisfiát. Bence most már hatéves, és egyszerűen gyönyörű. Tejfülszőke haja van és hatalmas kék szeme. Húsevő, és ezt szereti is hangoztatni. Nem tudom, orvosilag valójában hol kezdődik a hiperaktív viselkedés, de gyanítom, hogy Bence már ebbe a kategóriába tartozik. Egyszerűen nem áll meg egy percre sem. Ahogy kinyitja a szemét, azonnal gyors zenét kezd el követelni - anyuéknek külön kazettát kellett gyártani a számára - és elkezd eszeveszett módon föl-le rohángálni, este úgy kell lelőni. Mostanra már szaltózik, úgy tűnik, sportoló lesz belőle. Zolival egyébként karatézni járnak, illetve ők is lovagolnak. Rebeka is és Bence is gyönyörű kívül-belül, nagyon hiányoznak.

Egy-két hónap múlva egyébként lesz még egy kistestvérem. Apu barátnője, Dóri terhes. Kislány lesz, és már az ultrahangfelvételeken látszik, hogy gyönyörű. Neve még nincs, mert apunak kizárólag a Bori és Marci név tetszik, és egyébként sincs kedve a névadáshoz. A kislánynak mindenesetre már most biztosítva van az, ami egyikünknek sem sikerült: amerikai állampolgár lesz.

Az irodában közben - másfél év után - beleuntam a munkámba, hiszen ahogy kialakultak a cégen belül a különböző osztályok és nem léphettem már felfelé, nem nagyon volt ott többet mit tanulnom. Ezért elvégeztem egy számítógépes tördelői tanfolyamot, és egy kiadónál kezdtem el dolgozni. Általában csak pár napot egy héten, és hihetetlenül jól kerestem - Gábor fizetésének a hat-nyolcszorosát. De mivel nekem állítólag az isten pénze sem elég, ezt is pár nap alatt elszórtam, és aztán egész hónap alatt nem volt miből élni. Ezen a hülye szokásomon máig nem sikerült változtatnom. Ennél a cégnél is vagy egy évet dolgoztam, mígnem megőjtött a munka egyhangúsága.

B. István, egy végtelenül értelmes, okos ember csinálta még az üzletkötői terjesztéshez a különböző számítógépes programokat, így jól ismerte családomat és engem. Amikor meghallotta, hogy nincs munkám, felhívta Zolit, és állást ajánlott. Volt neki is vagy három cége, ami az otthonukban működött, így átlagosnak semmiképpen sem mondható családjával ebédeltem, nagyon szerettem őket. István minden nap végén elnézést kért tőlem, hogy nem tudott a képességeimnek megfelelő feladatokkal ellátni. Az a cég, amelyhez fölvettem, végül is nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, így kerültem a bátyjához, aki egy szakkiadványok országos forgalmazásával foglalkozó kft. tulajdonosa volt. Értékesítési menedzser (vagy mi) lettem, ami végül is egyszerű bolti eladói munkát jelentett. Mivel a kihívás a nullával volt egyenlő, igazán nem sokat maradtam ennél a cégnél (úgy három hónapot).

5.

Gábor közben elköltözött tőlem, miután huszonnyolcadszor is szakítottam vele. Még jó pár hónapig a papinál laktam. Valahogy a magaviseletem javult, és kevesebbet is ittam (de azért ittam), így anyuék felajánlották, hogy születésnapomra vesznek nekem egy lakást.

Együtt választottunk ki egy nagy térre néző, tizedik emeleti lakást. Nagy vehemenciával elkezdtem felújítani (ezt mindig is imádtam), miközben már ott laktam. Felszedettem a parkettát, és az egészet lecsempéztettem. A két szoba közötti dupla ajtót kiszedtettem, és a kőműveseket megbíztam, hogy a kisebbik szobában a saroktól indulva falazzanak fel egy nagy dobogót, aminek a két szabad oldala egy-egy egy csempényi magasságú és egy csempényi szélességű lépcsőben végződjön. Egy hétig magyaráztam nekik, míg végül egy kádhoz hasonlítottam az egészet és erre megértették. A nagy franciaágy nagyságú szivacs az építmény tetejével egy szintbe lett süllyesztve. A kisszobában a járólapot mindenhol sárgával fugáztattam, a radiátort lefűjtam rézszínűre, a falakat sárga-fehér csíkosra tapétáztam, az ablakkereteket sárgára mázoltam, rézszínű relaxákat tettem, és narancssárgára festett polcokat szereltem fel. A másik szoba, a nappali, kék-ezüst-fekete lett. Az előszobában az amúgy hányásul kinéző beépített szekrényeket pirosra, illetve zöldre festettem, a bejárati ajtó fekete, a tokja sárga lett. A fürdőszoba és a vécé sötétszürke-fehér lett. A konyhába gyönyörű, kék-sárga-piros beépített szekrényeket csináltattam egy kisebb vagyonért. Mindezt anyuék fizették, de végül is nem tudtam befejezni, mert ismét megvonták tőlem a támogatást újabb botrányaim miatt.

A beköltözésem napján átjött a szomszéd lány, aki, mint kiderült, tisztos családanya, egy idősebb férjjel és egy kisfiúval. Azért ment olyan korán férjhez, mert ez jó megoldásnak kínálkozott vidékről Pestre, illetve a családjától messzire elkerülni. Anitával rögtön elkezdtünk dumálni, és jó sok Martinit ittunk, aminek következtében pár óra múlva már a vécémben hányt. Nyugtatókon élt, Andaxinon, amit hamarosan én is elkezdtem szedni, ki tudja miért.

Marci valahogy előbb került állandó kapcsolatba a kábítószerekkel, mint én, de inkább üzleti szempontból. Küldetett a címemre sok bélyeget Hollandiából, amit azután együtt próbáltunk eladni. Egyszer elmentem vele és a barátaival egy diszkóba. Már előzőleg megittam másfél liter Martinit, és bevettem egy egész bélyeget (mondjuk, egyáltalán nem a legerősebb fajta volt). Marcinál volt ex is, így azt is kipróbáltam. Marci szerint meglepően egyenesen mentem, és könyörögtem neki, hogy adjon még. Innentől kábítószerreztem, de ahogy a kezdők szokták, még ittam is. Általában egyszerre a kettőt. Akkor már öt éve ittam.

Marci később egyszer bevett egy fél exet és iszonyúan beparázott tőle. Kérte, hogy hívjam a mentőket, amit meg is tettem, de aztán Marci eltűnt, a környéken gyalogolt pár kilométert. Mire visszajött, a mentősök páciens hiányában elmentek. Erre megint bepánikolt, és megint ki kellett hívni a mentőket, de végül ismét nem vitték be, azt hiszem, addigra megint eltűnt. Marci soha többet nem drogozott, de ettől az alkalomtól pánikbeteg lett, újra és újra „flashback”-jei voltak, még évek múlva is pszichiáterhez járt és antidepresszánsokat szedett.

Egyik utolsó alkalommal, amikor Gábor nálam volt - az elején még el-ellátogatott hozzám, ekkor lettem harmadszorra terhes, de aztán végleg szakítottunk - felhozott egy testvérpárt, két fiút, akiket nem nagyon ismertem. Kockapókereztek, és a fiúk amikor elmentek, Gábor elkezdett velem veszekedni, hogy mennyire néztem az egyiket, Petit. Nem volt igaza, annyira ki voltam ütve, hogy egyáltalán nem tudtam felidézni az arcát sem, arra is nehezen tudtam visszaemlékezni, hogy egy órával azelőtt mi történt.

Másnap azonban ismét kész voltam, és kitaláltam, hogy megkeresem azt a bizonyos Petit. Késő éjjel volt, de azért felcsengettem a szomszédot, és meggyőztem Anita férjét - aki egyébként egy középkorú, szigorú életet élő családapa -, hogy nekem azonnal meg kell találnom Petit, vigyen el kocsiival. Sikerült, így bejártuk a környék kocsmáit. A Kertészben voltak, Gábor is ott volt. Odahívtam a fiút, és halál komolyan elkezdtem neki magyarázni, hogy neki velem kell élnie. Erre eljött velem. Az sem semmi, hogy én hogy viselkedtem, de az sem, ahogy a családapa, aki furikázott, illetve ahogy Peti. Nem tudom, mivel hatottam rá, mert utólag elmondta, hogy borzalmasan néztem ki a tincsekben álló hajammal, sötét karikákkal a szemem alatt. Gábor utánunk jött, betörte a ház bejárati üvegajtáját, majd följött a lakásba és botrányt rendezett. Másnap Peti hazament, és délután visszabuszozott hóna alatt a kispárnájával. Egyébként úgy egy hét múlva magamhoz tértem, és akkor mesélte el, hogy került oda. Fél évig lakott nálam.

Sokat voltunk együtt négyen, Peti, a bátyja, illetve az ő barátnője. Gáborral érthetően megromlott a kapcsolatuk. Sokkal később megint jóban lettek, hiszen végül is egy hülye picse nem ronthat meg fiúbarátságokat - igazuk is van.

Együtt kezdtünk a drogbizniszbe, de a cuccot én szereztem. Amikorra vége lett a kapcsolatunk Petivel, már az egész négyessel összeveszttem pénzügyeken.

Ekkoriban történt az velem, amit én agyborulatnak hívtam. Egyszerűen teljesen megváltoztam, kicserélődött a személyiségem. Például elkezdtem kólát inni, pedig mindig is utáltam a szénsavas italokat, kivéve a sört. Aztán olyan kirohanásokat rendeztem, hogy üres üvegeket a falhoz csapkodtam, pedig azelőtt soha nem tudtam volna így kiadni a bennem felgyülemlett dühöt. Az utcán úgy éreztem magam, mintha hallanám a szembejövők gondolatait, illetve az enyéme is túl hangosak voltak. Félttem az emberektől, buszra innentől kezdve nem is szálltam évekig - ma sem nagyon szeretem. Egyik éjjel éppen valami kiselőadást tartottam Petinek valami fontos kérdésről, amikor hirtelen rájöttem, hogy ugyanúgy kezdtem el gondolkozni, mint B. István, a főnököm. Neki valóban különleges volt a gondolkozása, olyan csavarok voltak benne, amit érdekes módon ekkor értettem meg.

Ekkoriban jártam autót vezetni tanulni, és a Flórián téren kellett volna találkoznom az oktatóval, de volt, hogy annyira bepánikoltam, hogy elsírtam magam, és hazafutottam. Elkezdtem a csuklómat vagdosni, úgyhogy bekötött csuklókkal járkáltam azután mindenfelé. Évekkel később olvastam az agykutatásról egy könyvet, amelyből megtudtam, hogy például az Andaxin micsoda személyiségváltozásokat képes előidézni, alacsony dózisban javasolják csak, de inkább egyáltalán nem javasolják. Na most, az én napi egy levelemmel, plusz az elfogyasztott alkohol és kábítószer mennyiséggel nem csoda, hogy megbolondultam. Amit produkáltam, az egyébként nem egyszerű személyiségzavar volt, hanem a pánikbetegség egyértelmű tüneteit is mutatta.

Petiék távozása után még nagyobb, vég nélküli bulizások következtek. Még népszerűbb lettem, hiszen volt saját lakásom, illetve jó kapcsolataim, így a kábítószer olcsón tudtam beszerezni. Az exet, speedet, illetve a hasist, füvet is más-más forrásból (nem Marcitól). Azalatt, amíg ott laktam (másfél évig), minden áldott nap buli volt nálam. Egyik nap feltűnt, milyen kevesen voltak aznap, így összeszámoltam és kiderült, hogy így is huszonheten jöttek. A Békásiakat hanyagoltam, hiszen Gáborral már nem jártunk. Marci társasága, meg régi barátaim jöttek, Daniék például, meg Áronék - az első barátom - is, mákteát főzni. Érdekes módon, hirtelen mindenki drogos lett, a rég nem látott barátaimról is az derült ki, hogy tőlem függetlenül már rákaptak. Így aztán az egész világom már csak a drogól állt.

Bár nem határoztam el, hogy üzletelni kezdek vele, a dolog így is nagyon gyorsan kialakult, hiszen olcsón tudtam szerezni, és rengeteg ismerősömnek szüksége volt rá, tehát kézenfekvő volt, hogy tőlem vesznek. Apu ekkor már külföldön élt, és régi barátja Jani, valahogy olyan volt Marcival és velem, mintha apánk helyett apánk volna. Többször is könyörgött, hogy ne a lakásomban árusítsak, mert az veszélyes, de nem tudtam elkülöníteni, mivel ott voltak a bulik, és a buli résztvevőinek kellett többnyire a cucc. Persze Jani is drogozott, egyébként is ő volt az egyik forrásom.

A biznisz hamarosan nagyon jól ment. Egyre többen csengettek fel kaputelefonon, már azt sem tudtam, ki kicsoda. Estére általában annyira kába voltam, hogy csak mondtam, hogy ott a hűtőben a cucc, vegye ki, az asztalon pedig van egy köcsög, abba meg tegye be a pénzt. Érdekes módon tudtommal soha nem loptak tőlem abban a lakásban (egyszer volt, hogy csak Marci volt ott, és egy hülyegyerek kitépett a kezéből pár bélyeget és elszaladt), és reggel mindig több, mint százezer forint volt a köcsögben, főleg hétvége után. A pénzt azután annak rendje és módja szerint visszaforgattam, magyarul eldrogoztam. A legközelebbi barátaim, akik nagyon sokan voltak, egy csomószor ingyen kapták a cuccot tőlem, nem beszélve a saját magam által elfogyasztott hatalmas mennyiségről, ami olcsón megúszva is rengeteg pénzbe került.

Néha a barátaim vették át tőlem az üzlet irányítását estére, főleg Ákos segített. Ákos egyszer elhúzta a sapkáját az arca előtt, majd azt hitte, hogy lenyelte. Elkezdett fuldokolni, úgy kellett felpofozni.

Az életem kizárólag a lakásban zajlott, de maximum a közvetlen környéken. Szinte hónapokig ki sem mozdultam, csak időnként lementem az éjjel-nappaliba. De egy idő után már úgy remegett a kezem, hogy cikinek tartottam a fizetést a pénztárnál, így azután általában a vásárlásra is másokat kértem meg. Annyira a drogról szólt minden, hogy a lakásomat kábítószerért cserébe tapétázták ki, illetve az illatszereimért is anyaggal fizettem. Csináltattam két újabb tetoválást, egyet a bal csuklómra, hogy eltakarja a vágások nyomát, és egy színes nonfiguratívot pedig a lapockámra. A tetoválás házhoz jött. Összesen tizenöt gramm hasist fizettem neki.

Rengeteg embert láttam, ahogy szépen lassan rászoknak a cuccra - azok is, akiknek nem kifejezettem az önpusztítás volt a céljuk, mint nekem.

Utáltam az egészséget. Elég nevetséges lehettem, ahogy teljesen betépve, ráadásul dealerként magyarázom mindenkinek, hogy nem kéne ezt csinálni. Volt, hogy megtagadtam valakinek az eladást, mert úgy ítélt meg „rendkívül jó ítélőképességemmel”, hogy nem kéne. Olyan sosem volt, hogy rábeszéltem volna valakit, hogy próbálja ki, vagy olyannak adtam volna el, aki még sosem csinálta. A mai napig utálok, ha valaki ilyet tesz, és a saját életén kívül egy másikat is kockáztat. „Jó szívemet” az is bizonyítja, hogy karácsonykor karácsonyi csomagolópapírban kapták az anyagot a delikvenssek, és többet, mint amit fizettek.

Jellemző módon születésnapomra az egyik fiútól mindenféle műanyag tárolóedényeket, meg több tekercs fóliát, valamint előre hajtogatott tasakokat kaptam.

A házban hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy mi folyik nálam. Hírhedt voltam a környéken. Egyik haverom egyszer mesélte, hogy aznap náluk osztályfőnöki órán a drogozásról beszéltek, és személy szerint engem, a „sárkányos lányt” hoztak fel elrettentő példaként. Egyébként a ház aljában volt egy éjjel-nappali, az ott dolgozó fiú nekem is dolgozott.

Személy szerint is egyre inkább rákaptam. Már rég nem ittam, valahogy nem fér meg a kettő. Barátom sem volt, mert valahogy az sem fér össze a cuccozással, az ember egy idő után nem kíván semmit a drogon kívül. A speedet szerettem a legjobban egészen addig, míg később a

kokaint ki nem próbáltam. A fűvel továbbra sem éltem, csak kereskedtem, mert lelassított, bár volt egy időszak, amikor ettem a hasist. Nagyon sokat exeztem, de az inkább olyan bulizáshoz való.

Valami új forrásból teljesen tiszta amfetamint szereztem, amit azután úgy árusítottam, hogy még egyszer annyi koffeintablettával felütöttem, és így is egy nagyon erős speedet kaptam. Én magam már nem is speedeztem, hanem az amfetamint toltam, napi több grammot (egy grammot nyolcezer forintért tudtam volna eladni).

Botond nemrég mesélte, hogy egyszer egy szerda délelőtt feljött hozzám, és ott talált az ágyon ülve a nagy előszobatükörrel az ölemben, rajta a kihúzkodott csíkokkal (por alapú kábítószerből szoktak csíkokat húzni egy kártyával, hogy könnyebb legyen felszívni).

Alig bírtam elviselni a ledzsalásokat (így hívtuk, amikor az anyag hatása kezd elmúlni, és óhatatlanul jön a vele járó rosszkedv, a „világvége hangulat”), így azután általában nem is vártam meg, hanem még rádobtam egy-két lapáttal. A drogoktól, amiket szerettem, nem lehetett aludni, ezért két-három napig fent voltam, akkor aludtam csak, amikor elájultam. Egyik reggel nagy meglepetéssel vettem észre, hogy két nagy ránc keletkezett a szemem alatt, ami azután ottmaradt, csak pár év múlva tűnt el.

Egy másik reggel pedig az a felfedezés ért villámcsapásként, hogy eltűntek a melleim. Valahogy teljesen összeestek a kábítószerkezéstől.

Marci beszélt Gáborral is, és felhívta aput is, hogy csináljanak már valamit az érdekemben. Apu barátnője nemrég mesélte, hogy apu akkor azon gondolkozott, kihozza magához (akkor már Amerikában élt), lekötözi, és bezár egy üres szobába, egészen addig, míg le nem szokik.

Egyszer megpróbáltam leszokni. Nagyon büszke voltam magamra, hogy már mióta nem nyúltam semmihez, mire összeszámoltam, és mindössze két napja voltam tiszta. Aznap volt karácsony, és átmentem anyuékhöz, ahogy szoktunk. Valahogy azonban annyira elkeserített az egész esemény, hogy amikor hazamentem, áthívtam egy-két hasonlóan destruktív barátomat, és iszonyatosan betéptünk. Innentől egész héten minden nap még több gramm speedet, meg sok exet, alkalmanként négy-öt-hatot toltam el, ami normális esetben a halálos adag sokszorosa.

Körülbelül egy éve drogoztam már. Szilveszter napján már iszonyúan kivoltam, fájt a gyomrom, remegett kezem-lábam, az orrom meg amúgy is gyakran vérzett. A speed szájjárat okoz, és begörcsölt állkapcsokkal gyakran rágtam szét valamit mániákusan - időnként a saját nyelvemet.

Egy nagy házban volt a szilveszteri buli és három napig tartott. Nyolc gramm speedet és tizenegy exet ettem meg egyedül. Mire hazaértem, teljesen rosszul voltam. Le akartam feküdni az ágyamba, de valahol a közelében összeestem. Megmértem a pulzusomat, száznyolcvan volt. Megint megmértem, erre már százkilencven volt. Valahogy nagyon nehezen felkapaszkodtam az ágyamra. Pánikba estem. Tudtam - azt hittem -, hogy meghalhatok. Próbáltam lejjebb vinni a pulzusomat, azzal hogy nyugtatom magam, hogy az óra ketyegésére figyelek például, vagy elképzeltem, hogy egy nyugodt réten sétálok. A sétából azonban mindig rohanás lett, és én ismét bepánikoltam. Tudtam, ha még följebb megy a pulzusom, az nagyon rossz lenne. Imádkoztam, hogy ne csörögjön a telefon, senki ne csöngessen, vagy hasonló módon ne ijesszenek meg. Többször is elsötétült előttem a világ, és világosan éreztem, hogy ha ezt hagyom eluralkodni, az egyenlő azzal, hogy elfogadom a halált. Egyik ilyen elsötétedéskor mozdulatlanságomból kibillenve, odakaptam az ágy szélére készített lencsekonzervhez, ami azért volt ott, hogy újévkor azt egyem először, hogy szép és gazdag legyek. Magamra borítottam az egésztestet, de valahogy hálás voltam neki, amiért kimozdított a sötétségből. Próbáltam

a legkisebb erőfeszítést sem tenni, a szememet sem mozgattam. Ahogy megmozdítottam ugyanis, éreztem, hogy a szívem elkezd még gyorsabban kalapálni - nem akartam feleslegesen túráztatni. Szó szerint éreztem, ahogy tágulnak az ereim, féltem, hogy elpattannak (mire felkeltem, visszerem volt). Órákig feküdtem így. Azután nagyon lassan, percenként egy apró mozdulatot téve lecsúsztam az ágyról, és újabb egy óra alatt, kikúsztam a másik szobában lévő telefonhoz. Felhívtam Janit, aki ilyen esetekben mindig kihúzott a szarból.

Mikor megérkezett, már föl voltam ülve. Elkezdett ordibálni viccesen, hogy már megint mit csináltam magammal, majd jól hátba vágott. Azt hittem, ott helyben szívinfarktust kapok, de persze nem kaptam.

Sokan haltak meg egyébként körülöttünk. Jellemző eset volt, hogy nálam voltunk, amikor valaki hozta az egyik ismerősünk halálhírét. Bénult csönd követte a bejelentést, de azután hamarosan valaki megszólalt, hogy na, ki húzza a következő csíkot, és már toltunk is tovább. Hülye gyerekek voltunk, de igazából nem tehattünk semmit. Elfogadtuk, hogy a játék, amit játszunk, veszélyes.

Janiék voltak nálam egy alkalommal, és csodálkoztunk, hogy Bence még nem jelentkezett, aki külföldre ment egy nagyobb mennyiségű speedért, amit azután én adtam volna el. Másnap hallottuk, hogy elaludt a volánnál és frontálisan ütközött, majd egy kamion is átment rajta. Kómában volt akkor is, amikor az ottani kórházból egy hazaiba szállították.

Az Agykontroll-tanfolyamon tanultuk, hogyan lehet belebújni egy másik emberbe, hogyan lehet megismerni az érzéseit, a benne zajló folyamatokat. Lementem hát alfába, és belebújtam a bőrébe. Félelmetes sötétségben találtam magam, és olyan magányt éreztem, amit azelőtt még soha életemben. Bence egyre fogyott, soha többet nem tért magához, két hét után meghalt. Pedig olyan szeretetre méltó volt, mindig jókedvű, imádta az életet, képes volt lángoló motorral motorozni Szentendrén, miközben a rendőrség kereste. Janinak ő volt a legjobb barátja, még gyerekkora óta. Gyönyörű temetést rendezett neki, de teljesen magába roskadt. Évekig nem heverte ki.

Anyu közben elkezdett egy egyesülethez járni, a drogosoknak tartott csoportokra, ahova eredetileg engem akart küldeni, de ellenállásom következtében végül is ő ment. Mindenesetre neki is hasznos volt, nemrég az írta valahol, hogy ott megértette, nem létezik szociális védőháló, társadalom, egészségügy ilyen esetekben, az embernek egyedül kell szembenéznie a nehézségekkel, valamint azt is, hogy a szülő-hozzátartozó elsősorban magán változtasson, ne mindenért a szenvedélybeteget hibáztassa.

Amúgy anyuék is utaztak néha trippel és mással is, de mindig workshop jellegű csoportban, kíséreléssel. Ők csúcslélménynek nevezik az ilyenkor átélt tapasztalataikat, és úgy tartják, hogy a személyiségük kitágul, az életvezetésük változik, fejlődik ezáltal. Egyik ilyen alkalommal anyunak az anyaszerepe erősödött meg nagy erejű felismerésekben.

Apunak egyszer pénzt küldött valaki velem, mert megvette tőle egy hajóját. Felhívtam aput, hogy szeretnék tőle kölcsönkérni az összegből, mire nem egyezett bele. Elegem lett, hogy bárhányszor kértem, nem adott pénzt, és bármilyen problémám van, nem segít (ami mellel így nem teljesen igaz, de akkor igaznak éreztem). Ezért - főleg lázadásképpen - elvettem háromszázezer forintot, amin vettem egy bőrnadrágot, a többit pedig beforgattam az üzletbe.

Érdekes módon Zoliék nagyobb balhét csináltak az egészből, mint Apu, aki végül ráadásul még mellém is állt, szerintem nem utolsósorban amiatt, hogy így Zoli ellen lehet, akivel nem rajongtak egymásért. Zoliék követelték, hogy adjam vissza a pénzt, különben ki kell költözöm a lakásból, de én már elköltöttem. Apu azt mondta, nem kell visszafizetnem egyelőre. Zoli azonban más érveléssel is előhozakodott, mégpedig azzal, hogy a lakást a cégük nevé-

hagytuk (hogy adót, illetéket ne kelljen fizetni se nekem, se nekik), és hogy a cég vezetőit is meghurcolhatják amiatt, hogy kábítószerkereskedelmi bázist működtetnek a tulajdonukban. Tulajdonképpen utcára tettek, és ezt később azzal indokolták, hogy meg akartak kímélni attól a (nagyon is valós) veszélytől, hogy a rendőrség lebuktat, meg azért, hogy valami nagyobb trauma végre kizökkentsen az életmódomból. Nem érdekelt, mivel magyarázzák, én forrtam a dühtől, hogy csak így ki akarnak rakni.

De végül mégsem ők lakoltattak ki, mennem kellett mindenképpen. Nem sokkal azelőtt hallottam, hogy a házban rendőrök kérdezősködtek utánam. Jani is eljött hozzám, és elkezdett kiabálni az arcomba, hogy nem értem, hogy hülye vagyok, azonnal be kell szüntetnem itt az eladást, de legjobb lenne, ha elköltöznék. Így azután rettenetesen megijedtem. Az üzlet kezdetén azt gondoltam, hogy mivel nem nagyon tudom óvatosan csinálni az eladást, így megbízom az ösztöneimben, és azok majd jelzik, ha baj van. Nem is nagyon aggódtam. Szép lassan aztán mégis belém ette magát a félelem, és persze a kábítószernek is van egy mellékhatása, ami paranoiát eredményezhet.

Így azután remegő kézzel-lábbal elkezdtem összedobálni néhány cuccomat, miközben a haverjaimnak éppen akkor ütött be a nemrég bevett anyag. Egy értelmes szót nem lehetett váltani velük. Örültek, hogy felforgatom a lakást, az ágyamon snowboardoztak. Valahogy lerángattam őket az utcára, miközben én már majdnem sírtam a félelemtől. Annyira nem értették, hogy mi van, hogy hosszú percekig tartott, mire rávettem őket, hogy ülünk be a kocsikba, és menjünk onnan, amilyen gyorsan csak lehet. Nem segített a helyzeten, hogy vagy három rendőrautót láttam a házunk előtt, ami egyáltalán nem volt mindennapos. Végül beszálltunk, elindultunk, és egy darabig követett is az egyik, de azután leszakadt.

Szóval elköltöztem, még hozzá úgy, hogy anyuék nem is tudtak róla, de előbb egyik barátomnak ajándékoztam szülinapjára a konyhabútoromat. Egyik ismerősömnél töltöttem úgy egy hetet, majd Armandhoz költöztem.

6.

Armandot nem régóta ismertem. Néha paranoiám ellenére kimerészkedtem egy-egy szórakozóhelyre a többiekkel, és az egyik helyen láttam őt többször. Egyszerűen nem tudtam eldönteni hetekig, hogy fiú-e vagy lány. Félhosszú, egészen vörös, szinte piros haja volt, és nagyon vékony alkata. Miután megismerkedtünk, közölte velem a mosdóban, egy csík fölött, hogy az a látomása támadt, hogy én vagyok az ő másik, kiegészítő fele. A gyakorlatban ez azt jelentette szerinte, hogy mivel ő művész, ő csak a művészkedéssel foglalkozhatna, míg én képviselhetném őt világi dolgokban. Gondolom főleg e látomása miatt szívesen vette, hogy hozzáköltözöm. A belvárosban lakott - amit én nem nagyon szeretek - egy földszinti sötét szükséglakásban, amit persze rögtön kitakarítottam, és átrendeztem.

Nem sok művészt ismerek, nagy bánatomra, mert imádom a művészeteket, főleg az impresszionistákat. Mindig is gengsztertípusokkal voltam körülvéve. Armandról azonban kevés tapasztalatom ellenére is azt gondolom, érzem, hogy igazi művész, még hozzá nagyon tehetséges. Nagyon jó képeket festett, kár hogy nekem egy sincs a munkái közül. Kicsit elábrándoztunk, hogy valóra váltjuk terveit, el is kezdtem szervezni egy kiállítást egyik nagymamám segítségével, aki jónevű keramikus. (Férje, a nagyapám is hasonlóan ügyes volt, és nem utolsósorban nagyon jó fej. Igazi dunai ember, apu ezt tőle örökölte. A vízen akart meghalni, és így is lett, a hajójára borult. A temetése után kimentünk a vízhez és virágokat szórtunk rá.)

A kiállításból és egyéb terveinkből nem lett semmi, mert az időnk nagy részét kábítószerezéssel töltöttük, és úgy nehéz bármit is megvalósítani, de még célokat kitűzni is. Armand is árusítgatott előtte, hamarosan azonban én intéztem itt is minden hasonló dolgot. A forrásaim még megvoltak, a vevőim pedig utánam jöttek. Armand hamarosan megbolondult a lakásában lévő forgalomtól.

Az az igazság, hogy ez volt életem legsötétebb időszaka, pont olyan, mint az a kis lakás, amiben laktunk. Anyuék a kilakoltatási tervükkel nemhogy javulást, de épp az ellenkezőjét érték el. Az előző lakásombeli drogozás ehhez képest egyszerű hétvégi bulizgatásnak tűnt. Ebbe a lakásba valahogy már beszivárogtak a kemény heroinfüggők, már kora reggel ott szűrták magukat. Néha engem kértek meg, mert nem találták a saját vénájukat, de nem volt hozzá gyomrom.

Volt egy lány, aki az egyik dealer barátnője volt. Hiányzott már egy-két foga. Jóban lettünk, de teljesen megdöbbenett, ahogy közről láttam, hogy megváltozik, amikor belövi magát. Alattomos, sunyi lett, gondolom a félelem miatt. Terhes lett, el akarta vetetni, ezért kapott egy injekciót, aminek meg kellett volna ölnie a babát. Öt hónaposan azután felfedezte, hogy a baba él. Az orvosok azt tanácsolták, még véletlenül se hagyja abba a heroint, mert a bébi már függő. Persze az anyuka végig cigizett is, nem beszélve a rengeteg lelki bajról, amit átélt. A gyerek végül is megszületett, gyönyörű és egészséges.

Egyszer ahogy hazamentem a kis lyukba, ott ült a fotelben egy nagydarab szörnyszülött, aki szanaszét volt heroinozva. Ijedtségemre fölállt, felém jött, én meg hátráltam kifelé. Közölte, hogy engem várt, kokain kell neki. Aznap engedték ki a sittről, meg kellett, hogy ünnepelje. Fegyveres rablásért ült. Szereztem neki, és azután is sokat járt hozzánk, végül egészen jóban lettünk. Egyszer elkísértem betörni is. Állandóan az arcát vakarta, mint a heroinosok, tiszta seb volt. Többször is megpróbált leszokni. Úgy akarta abbahagyni, hogy a kokainra szokik át,

a kisebbik rosszra, de még ez sem ment neki. Már a talpát szurkálta, mert sehol nem volt egy szabad véna vagy akármilyen ér a testén.

Később utánam kérdeztetett valamelyik kapcsolatával, hogy mit tudhat a rendőrség rólam. A kérdés úgy hangzott, hogy milyen dealert ismernek ebben és ebben a kerületben, a válasz pedig az volt, hogy Borit, és a címemet is ismerték.

Van egy pszichológiai játék, rajzolni kell egy házat, egy fát, egy napot, egy utat, egy kerítést és egy kígyót. A ház jelenti önmagunkat, a kerítés a társadalomhoz való viszonyunkat, a fa apánkat, a nap anyánkat vagy fordítva, az út a jövőképünket, a kígyó pedig a sötét oldalunkat, ha jól emlékszem.

Valaki megcsináltatta ezt velem, és jellemző módon nekem a kígyó és az út ugyanaz lett, egy kígyózó utat rajzoltam. Megcsináltattam azután ezt a tesztet az előbbi lányismerőssel, és ezzel a fiúval is. A fiú valami borzalmasat alkotott, főleg az önmagát jelképező házra emlékszem, nem tudott egy egyenes vonalat húzni, egy remegő falú, túldekorált, elfuserált várkastélyszerű valami volt.

Lányismerősem meg egyszerűen fogott egy papírt, rárajzolt egy házat, mellé pár centire egy kerítést, mellé pár centire egy fát, megint mellé egy napot, majd egy utat és egy kígyót, nem foglalta egységes képbe az egészet. Rögtön az jutott eszembe, mennyire szét van csúszva a kép is, meg ő maga is.

Velünk lakott Armand barátnője is, egy aranyos, pici lány. A cuccoktól és Armandtól azonban félig meg volt bolondulva. Sírva mesélte nekem, hogy Armand telepatikusan üzenet neki, és ettől ő össze van zavarodva. Egyik éjjel felriadt, amitől a frászt kaptam, hogy éppen most lebegett el fölötte egy gonosz szellem. Mindketten hittek a gonoszban, mint olyanban, aminek én tagadtam és tagadom a létezését. Armand azonban engem is megzavart, olyan furcsa dolgok voltak körülötte. Azt is mondta, hogy ő maga a gonosz, és tud szemmel verni. Armandnak határozottan volt valamilyen ereje, azt nem lehetett tagadni, kezdett számomra is félelmetessé válni. Rajzolt egy önarcképet, amin az arcvonásait ördögien-ördögire emelte ki. Nagyon jellemző volt rá. Most is azt gondolom, hogyha valaki hisz a gonoszban, akkor az a számára létezik is, de mindenki maga teremti a saját poklát.

Ebben az időben lett egy új forrásom is, akivel egyenesen Hollandiában gyártattunk le egy exet, különös összetevőkkel, heroin és kokain is volt benne. A fiú körülbelül velem egy időben kezdett drogozni, és nagyjából ugyanolyan mennyiségben kellett neki minden, magyarul olyan öt-hat ex alkalmanként a több gramm speed mellé, hogy érezzünk is valamit. Bevett egy felet ebből az új exből, amit hógolyónak hívtunk. Dumáltunk, és egyszer csak láttam, ahogy beüt neki, kiverte a víz, kitágult a pupillája stb. Jól érezte magát tőle. Erre bevettem egy egészet, mondván, annyi biztos kell, hogy érezzem. Nem történt semmi, így bevettem még egyet, meg még egyet. Semmi. Végül összesen kilencet ettem meg. Az az igazság, hogy már annyira tele volt a szervezetem mérgekkel, hogy nem is volt különbség józan és betépett állapotom között. Van egy haverom, egy év alatt kilenc foga lyukadt ki. Nagyon szerencsém van a szervezetemmel, hogy mindössze a melleim sínylették meg ezt a pár évet, bár nekem is elkezdett sorvadni az ínyem.

A hógolyó egyébként különös pályát futott be, valahogy mindenkivel, aki érintkezésbe lépett vele, valamilyen szerencsétlenség történt, autóbaleset például.

A drogok területén már a kezdetektől fogva nagy tudásra tettem szert, egyrészt tapasztalat útján, másrészt rengeteget olvastam róla, ezért gyakran hívtak „szakértő”-nek különböző vásárlásokhoz. Egyszer egy haverom ugyanígy megkért erre, és így elmentünk egy lakásba, ahol araboktól vásároltunk több kiló hasist, amit hentesmérlegen mértünk. Később lent az

utcán, ahol az arabokkal álltunk nagy fekete dzsipjeik mellett, egyszer csak rám köszönt egy általános iskolai osztálytársam, és kedvesen érdeklődött felőlem. Nem tudtam mit válaszolni, teljesen nonszensz volt, ahogy arra próbálom a választ keresni, mit is csinállok azóta, mióta nem láttuk egymást.

Kaptam egy tévés meghívást is, a drogozásról csináltak egy kétórás kerekasztal-beszélgetést, különböző szakértőkkel. Gondolkoztam, hogy elmenjek, hiszen első kézből beszélhettem volna a dologról úgy, hogy talán sikerült volna elkedvetlenítenem egy-két fiatal. A kapcsolataim viszont nem biztos, hogy megértették volna jóhiszeműségemet, így azután túl veszélyes lett volna.

Egyszer az utcán volt egy kuncsafttal találkozóm. Jött valaki hozzánk, és mondta, hogy ne menjek erre a találkozóra, mert az illető téglá. Kicsit tanakodtunk, de azután úgy döntöttem megyek, fogalmam sincs miért. Akkor nem történt semmi baj.

Egyre több kellett már mindenből, és így sem igazán éreztem a hatását. Iszonyú sokba került az egész. Kézenfekvő volt a gondolat, hogy hamarosan át kell térnem a szűrásra, mert egy grammnak a töredéke kell akkor, és sokszoros a hatás. Végül mégsem jutottam el odáig, őszintén szólva nagyon irtóztam az egésztől. Heroint viszont már egyre többet próbálgattam. Az első alkalommal hányingerem volt, és azt hittem, ott helyben meghalok, nem volt valami jó élmény. Lehet tőle aludni, így az éjszakát átaludtam, hajnalban viszont arra ébredtem, hogy most azonnal kell még. Nem volt több, de előző este kiszóródott egy kicsi a földre. Hasonfekve próbáltam a padlószőnyegről felszívni minél többet.

Bár hónapokig nem hallottak felőlem, azt sem tudták, hol vagyok, szép lassan azért felvettük anyuval a kapcsolatot. Egyszer meglátogatott a gyerekekkel, de nem hiszem, hogy tetszett neki a látvány, ahogy az odúban mindenfelé heroinosok fetrengenek, az egyiknek, emlékszem, belelógott a keze a félig kiömlött kajába.

Még az előző lakásban ismertem meg Tomit, aki rögtön úgy mutatkozott be, hogy ő a komikus. Megtetszettem neki, rögtön az elejétől csodálattal nézett rám - azt tőle kéne megkérdezni, hogy miért is. Hamarosan állandóan ott volt velem, aludni sem ment haza. Armandhoz is jött utánam, velem együtt odaköltözött. Minden ismerőssémmel ellentétben nem nagyon drogozott. Olyan szeretettel nézett rám, és úgy őrzött, követett engem, mint egy hűséges kutya. Minden percben velem volt, és támogatott. Gyönyörű verseket írt nekem. Végül is megszoktam őt, később megszerettem, így másfél évig voltunk együtt. Helyes volt, szép alakkal, thai boxozott, de mellettem azután sokat fogyott (gondolom a sok stressz, ugye).

Armandékkal elkezdünk gondolkozni azon, hogy Esztergomba költözünk mindannyian, mert volt ott egy ismerősünk. Sokat mentünk oda, lakást kerestünk, buliztunk az ottaniakkal. Már félig áthordtuk a cuccokat, amikor összeállt a kép. Felhívtam anyut, hogy közöljem vele, innentől nincs szükségem a drogokra, majd Marcit is, akit megkértem, hogy vigyen onnan a fenébe. Később a cuccaimat is utánam hozta. Már megszokta, és egyébként apu után is ő intézkedett mindig amikor hirtelen költözni kellett.

Innentől új fejezet kezdődött az életemben.

O.K., ezek voltak az életem eseményei, amiket bárki láthatott. De hogy mi is történt valójában?

Amikor egészen kicsi voltam, anyut örületbe kergettem azzal, hogy mindent tudni akarok. Minden gyerek szájából számtalanszor elhangzik a kérdés, hogy miért? - de én állítólag ezt megszokott erőszakossággal, és csillapíthatatlan tudásvágyammal oly mértékig túlzásba vittem, hogy anyunak egy perc nyugta sem volt tőlem. Egészen a dolgok legelemibb eredetéig akartam hatolni.

Rengeteget gondolkoztam, mindent kielemeztem, még ma is emlékszem sok akkori gondolatomra. Sokszor megfigyelem, hogy egy-egy esemény az ahhoz kapcsolódó gondolataim alapján jut eszembe.

Nagyon félős voltam. Csak égő lámpánál tudtam elaludni, éjjel Marcinak kellett kikísérnie vécére. Ott, a hátamnál, a felhajtott deszka mögött, a szürke kéz lakott, az fenyegetett állandóan, fejem felett egy boszorkány, aki egy súlyt akart rámdobni, lábaimnál kígyók tekeregtek, a vécében pedig patkányok laktak. A csaphoz féltem lehajolni vizet inni, azt gondoltam, hogy a betörő kupán vág. Az utcán nem mertem végigmenni fényes nappal sem, mert minden kerítés mögül, bozótból vártam, hogy előugorjon valaki. Ha jött egy autó, úgy irányítottam a lépéseimet, hogy mire pont mellém ér, legyen közöttünk egy fa is, ami felfogja a belém eresztett golyót. Nem alhattam úgy, hogy a karom a fejem felett legyen, hiszen akkor jön a boszorkány és megcsikizi a hónaljamat, hasonló okokból a mai napig csak úgy tudok aludni, hogy a takaró vissza legyen gyűrve a lábaim alá, nehogy a talpaim szabadon maradjanak. Anyu mellett szerettem leginkább aludni, mert vele nem féltem, de néha nem engedte meg (mert ő is, de Marci, és én is nagyon szeretjük az egyedüllétet), s ilyenkor éktelen hisztibe kezdtem.

Hatéves koromban egyszer néztük a tévét anyuval és Marcival. A fekete-fehér filmben két ijesztő, vad bennszülött állt, úgy száz méterrel egymással szemben, a sivatagban. Az egyiknek egy dobszerűség volt a hóna alatt, a másik egy íjjal próbált beledőlni. Ennyire emlékszem belőle, de ez nagyon előttem van ma is. A jelenetről addigi életemben először valamiért eszembe jutott a halál, pedig nem volt közvetlen utalás rá. Hirtelen rádöbbsenem, hogy halandóak vagyunk.

Odafordultam anyuhoz, hogy ő fél-e a haláltól. Azt mondta nem, mert az pont olyan, mint mielőtt megszületünk, nem érzünk semmit. Marci véleményét is kikértem - négyéves volt -, ő is csak a vállát vonogatta. Egyikőjüket sem érdekelt különösebben.

Nem tudtam aznap éjjel aludni, és innentől kezdve éveken át lefekvés után órákig hánykolódtam az ágyban, sírva a félelemtől. Nem tudtam másra gondolni, csak arra, hogy egyszer meghalok, és hogy az nem is lesz olyan sokára. Rettegtem. Az járt a fejemben, hogy ha egyszer úgy is vége lesz az egésznek, akkor miért élünk? Hogy lehet, hogy egyszer csak eltűnünk, mintha soha nem is léteztünk volna, és akkor meg mi értelme van az egésznek. Azt gondolom, ezek nagyon is jogos kérdések, és mindig elámulok, amikor olyan emberekkel találkozom, akik soha életükben egyszer sem tették fel ezeket, és nem is érdekli őket az egész. Persze a közelítesem nem volt helyes, az ember úgy is keresheti a válaszokat, hogy közben nem örül bele.

Nem tudtam belenyugodni, egyre ezeken a kérdéseken járt az agyam. Egyrészt borzalmasan féltem attól, hogy én, a nagy Buzai Borbála meghalok, hogy nyom nélkül eltűnök a földről, hogy a testemet férgek rágják szét, mert a hamvasztás még szörnyűbb, másrészt hogy az egész életnek akkor így nincs is értelme, mert mi is volna az, ha egyszer megsemmisülünk. Cél és

értelem nélkül pedig nem tudtam elképzelni, megérteni, feldolgozni az egészet. Nem értettem, emberek hogyan képesek mindennap apró-cseprő ügyeiket intézni anélkül, hogy ne a borzalmas halál és életük értelmetlensége lebegne a szemük előtt. Egyszerűen nem értettem semmit, kik vagyunk, mit csinálunk, mi az életünk értelme, merre tartunk.

Amúgy is olyan vagyok, hogy azt a bizonyos félig tele poharat mindig félig üresnek látom, így az éjszakáim gondolatai azután egyre inkább a nappalaimat is tönkretették, rengetegszer jutott eszembe az, hogy amit éppen csinálok, annak valójában nincs is értelme. Anyu utólag visszagondolva sem látott rajtam semmi különösét, de mami egyszer mondta neki, hogy ez a gyerek mindig olyan szomorú.

Érdekes módon sosem szerettem magam. Egyszer még kicsik voltunk, és Marci megesküdt a saját életére valamivel kapcsolatban. Ezen nagyon megrökönyödtem, mert anyu életére kellett volna esküdnie szerintem, mire ő és anyu is elmagyarázták, hogy hiszen az ember önmagát szereti a legjobban. Nagyon nem értettem velük egyet, és undorral gondoltam arra, hogy önmagamot szeressem a legjobban. Olyasmi voltam gyerekeknek, mint azok a szerzetesek, akik önmagukat ostromozzák.

Egyszer nézegettem egy zoknit, hogy milyen furcsa nyúlós anyagból van, és vajon ollóval el tudnám-e vágni. Megpróbáltam és sikerült. Erre olyan lelkiismeretfurdalásom támadt, hogy mit tettem, hogy elkezdtem sírni. Anyunak nem mertem bevallani a bűnömet, azt mondtam inkább, hogy fáj a fejem.

Tényleg állandóan fáj a fejem. Menetrendszerűen minden délután elkezdődött. Anyuval voltunk orvosnál is, meg szemészetén is, de mindent rendben találtak, míg végül egy orvos azt mondta, túl közel vannak az idegeim a bőröm felszínéhez, ezért érzékeny. Ezt akkor baromságnak találtam, most meg egyszerűen nem tudom, de igazság szerint nem is érdekel igaza volt-e. Szerintem az állandó gondolkozás ment az agyamra.

Egyszer meg a barátnőméktől elloptam valami kölnit. Hamarosan olyan büntudatom volt, hogy nem tudtam aludni sem. Az osztállyal voltunk színházban, a Hattyúk Tava című előadáson. Végig nem tudtam másra gondolni, mint arra, hogy mit tettem, és mennyire rossz és gonosz vagyok. Végül sírva bevallottam anyunak, aki beszélt az anyukával és visszaadta a holmit. Borzalmasan éreztem magam.

Gyerekkoromból nagyrészt a félelemre és rosszkedvre emlékszem, soha nem voltam fölszabadult, nem vettem magam semmilyen játékba önfeledten - kívülről azonban mindez nem látszott, sikeres és jó tanuló voltam.

Egyébként a depresszió klasszikus tüneteit produkáltam (bár nem tudom, orvosilag mi számít pontosan annak), de sem én, sem a környezetem nem fedezte ezt fel. Bánatom egyre mélyült, ami azután tizenhárom éves koromra csúcsosodott ki, amikor is elkezdtem inni. Az ivászat rengeteg további problémát hozott magával, így végül már azért is ittam, hogy ne kelljen önmagammal és az étellel szembenéznem. Mindig mindenért büntudatom volt, ami önmagában nem képes senkit sem megóvni attól, hogy legközelebb a józan eszével ne ellentétesen cselekedjen, így csak arra jó, hogy az ember eleméssze magát, sőt újabb és újabb nem kívánt helyzeteket generáljon, hogy azután megint büntudata lehessen.

Mondják, hogy az ember hétévenként nagy változáson megy keresztül. Az első nagy változás az életemben valóban hat-hét éves koromban, a második pedig tizenhárom-tizennégy évesen történt. De akkor azután fenekestől felfordult minden. Azt láttam egyszer csak, hogy iszom, jó tanulóból rossz tanulóvá válok, semmihez nincs már tehetségem, lefekszem a barátommal, abbahagyom a sportot, elkezdek hízni, és az életem irányítása teljesen kicsúszik a kezeim

közül. A dolgokat nem tudtam összekapcsolni, nem láttam tisztán, egyáltalán nem úgy éreztem, hogy bármilyen előzetes esemény következménye lett volna a viselkedésem.

Tomboltam és lázadtam, és magam sem értettem, mit csinálok. Legszívesebben jó lettem volna, de egyszerűen nem ment. Azelőtt, bármihez nyúltam, siker volt az eredménye, most csupa szar került ki a kezeim közül. El voltam keseredve, egy rakás szerencsétlenségnek láttam magam, akinek semmi sem sikerül. Ezt azután újabb botrányaimmal tovább tetéztem. Minden egyes berúgás utáni, azaz minden áldott reggel iszonyúan éreztem magam, a büntudatom egyre csak halmozódott. Azt sem tudtam már, egyáltalán hol kezdődött az egész, hol rontottam el, mit miért csinálok, miért nem tudom másképpen. Egyre nagyobb problémahalmazt görgettem magam előtt, amit nem tudtam megoldani, csak növelni.

Ez így ment évekig, csodálom, hogy nem lógattam fel magam.

Utáltam mindent, egyáltalán nem akartam élni. Ez hatalmas problémát okozott, hiszen a haláltól meg rettegtem, nem mertem volna véget vetni az egésznek. Pedig nagyon fáradt voltam. Az életem miatt egyébként meg voltam győződve róla, hogy huszon-egynéhány évesen valóban meg fogok halni. Ettől csak még jobban féltem, de ugyanakkor még inkább csináltam az örültségeimet, hiszen azt gondoltam, úgylis mindegy. Olyan önsorsrontó módon éltem ezért, amivel én magam valószínűsíthetném volna meg a pusztulást.

Az ivás és drogozás közben reggeltől estig önmagamot elemeztem. Azt kérdezgettem magamtól, mi vezethetett az iváshoz, és miért drogozok most már. Ültem egyhelyben és gondolkodtam. Próbáltam megfejtani önmagamot, az indítékaimat. Próbáltam rájönni, megérteni, hogy ki vagyok. De mintha egy nagy ködgomolyagba ütköztem volna. Ki is mondtam, hogy egyszerűen nem tudom megfogalmazni milyen vagyok. De még azt se, mit szeretek és mit nem. Úgy éreztem, mintha egy amőba lennék, aminek nincsenek behatárolt falai, csak állábai, amik állandóan nyúlnak, helyet változtatnak. Ahogy magamra irányítottam a figyelmemet, csak nagy káosszal és kétségbeeséssel találkoztam. Legszívesebben kiugrottam volna a bőrből, elrohantam, élve eltemetkeztem volna.

Túl sokat gondolkodtam. Az egész életem a fejemben, a zavaros gondolataim között zajlott. Egyáltalán nem voltak érzelmeim. Apu emlékezetes mondata óta olyan sikeresen sajátítottam el magamban a „lelkizősség”, az érzelmeim elfojtását, hogy az érzések egész egyszerűen elvesztek belőlem. Szomorúságot sem éreztem, és nem tudtam, hogyan kell azt. A szomorúságnak azóta is nagyon nehezen tudok teret adni, helyette azonnal inkább pusztító dühöt érzek. Csak hihetetlen erőket éreztem, amik kényükre-kedvükre dobáltak, téptek szét. Nem lehet úgy eredményre jutni, hogy elfojtjuk az érzéseinket, csoda, hogy én bármire is jutottam. Persze még azt sem vettem észre, hogy bármit is elfojtottam. Nem vettem észre a hiányát, ami logikus, hiszen szinte nem is ismertem, honnan tudtam volna, minek is kell hiányoznia. Jól emlékszem, mikor éreztem életemben először valójában a szeretetet, olyan huszonegy éves koromban.

Minden problémám ellenére valahol derengett nekem, hogy egyedül az én kezemben van a megoldás. Éreztem, hogy az ivás és drogozás csak valamilyen komoly belső problémának a tünete, amit ha megoldok, a tünetek önmaguktól megszűnnek, nem lesz rájuk több szükség. Csak éppen fogalmam sem volt, mi a bajom. Tudtam, hogy senki nem képes segíteni nekem, egyedül kell megoldanom a helyzetet. Ebben az egyben biztos voltam, ezért is fogadtam lenézéssel a felkínált terápiákat, hiszen mit is tudhatna egy pszichológus rólam, amikor még én sem tudok semmit, pedig már jó pár éve fejtegetem a titkot. Ez az érzés azóta is nagyon erősen megmaradt bennem, úgy érzem, minden balsorsomnak, szerencsémnek, megbetegedésemnek, gyógyulásomnak egyedül én vagyok a forrása. Ezért nem fogadok el semmilyen

beleszólást az életembe. Ezért voltam és vagyok olyan önző a fiúkkal kapcsolatban is, az alkalmazkodás szikrája is hiányzik belőlem, pedig csak a bennem uralkodó erőket próbálom kordában tartani, és ez annyira elszívja minden energiámat. Nem tudom magamat még egy másik lényhez is igazítani, örülök, hogy legalább azt sikerül elérnem, hogy ne hulljak darabokra.

A kapcsolataim természetesen világosan tükrözték a bennem lévő zűrzavart. Nagyon bántott, hogy minden olyan rosszul alakul, elsősorban anyuval. Sokszor szerettem volna szeretettel válaszolni szeretetére, és legalább annyit kérni tőle, hogy bízson bennem, mert egyedül én oldhatom meg a dolgokat, és bár egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy ez sikerül, de ez az egyetlen esélyünk. Még ennyit sem tudtam kimondani.

Volt azonban egy nagy segítségem. Anyu imád olvasni, ezért nekünk is mindenképpen át akarta adni a könyvek szeretetét. Először nagyon nem akaródzott olvasnom, hiába próbált bárhogy rávenni. Sok kudarc után azután képregényeket kaptam tőle, és ettől végre nagyon megszerettem az olvasást. Annyira, hogy azóta folyamatosan falom a könyveket, heti egy-két-hármat biztos kiolvasok. A könyvek létezésének felfedezése a velem történt legjobb dolog a világon. Olvasmányaim rengeteg depresszióból húztak már ki, és akkor vagyok a legboldogabb, ha leülhetek egy jó könyvvel a kezemben olvasni. Pont úgy, mint anyu. Mivel az égvilágon senki nem tudott nekem a kérdéseimre választ adni, amik hatéves koromban felmerültek, a könyvekhez folyamodtam. Az első meghatározó könyv, amit olyan tízévesen olvastam, Moody: Élet az élet után című műve volt, amit számtalan újabb követett, egyre inkább a buddhizmus témaköréből.

Egészen új világ tárult fel előttem, megtudtam, hogy a halál végérvényességét például nem sok vallás fogadja el. Szép lassan megismertem a reinkarnáció fogalmát is. A buddhizmus azért ragadott meg különösen, mert úgy éreztem, olyan dolgokat olvasok benne, amiket valahol mindig is igaznak gondoltam. Valahogy a zsigereimben éreztem, hogy a dolgok úgy vannak, ahogy Buddha állította.

Az anyagi, e világi dolgok viszont mindig is ellentétben álltak bennem a spiritualizmussal. E két oldalamat anyu és apu szimbolizálja, hiszen ők az élő képviselői e két végletnek. Apu és anyu harcol bennem. Kisebb koromban ez olyan szélsőségesen nyilvánult meg, hogy nem tudtam eldönteni, szerzetes vagy nagyvilági nő legyen-e belőlem. Vagy az egyik, vagy a másik létezhetett csak, a kettőt egyszerűen egymást kizárónak tartottam. Szerintem életem egyik fő feladata, hogy ezt a két oldalamat integráljam. Sok minden áll még előttem.

Bár végtelenül el voltam keseredve, tizenöt-hat éves koromban észrevettem, hogy egy-két kérdésben azért igenis lépéseket tettem előre. Ez persze nem a külső életemre vonatkozott, hiszen ezután következett még a nagyja. De a halálhoz például már egészen máshogy viszonyultam. A reinkarnáció már nem is hit- hanem ténykérdés volt számomra. Amint megoldottam egy filozófiai problémát, ami az élet nagy kérdéseit érintették, rögtön jött egy újabb. Miért élek én, miért létezik az emberiség, mik a személyes, és mik a kollektív céljaink, van-e isten (ha van, miért nem segít), előre elrendelt-e minden, vagy saját kezünkben van az irányítás, azaz mekkora az egyén szerepe saját életének alakításában, hogyan alakul az élet a halál után, vagy talán azt is én alakítom?, és így tovább.

A reinkarnáció egyébként először örömmel töltött el, hiszen eleve az volt a bánatom, hogy meghalunk. Örültem, hogy ez nem igaz. Most már viszont úgy érzem, egyáltalán nem szeretnék többször megszületni, egyedül fényre és békére, nyugalomra vágyom.

Rengeteg kérdésemre választ találtam, bár alig vettem észre, hogy apró sikereket érek el. Az értékrendem azonban lassan mégiscsak kialakult. Emlékszem az akkori utolsó engem foglalkoztató problémára. Megfigyeltem, hogy minden ember máshogy áll ugyanahhoz a dologhoz. Kiderült, hogy ami az egyiknek megoldhatatlan probléma, az a másiknak leküzdhető akadály, a harmadiknak pedig egyenesen örömhír. Ebből levontam azt a következtetést, hogy problémák nincsenek. Egyszerűen nem léteznek. Események vannak, amelyeket az emberek így vagy úgy értékelnek. Az események azonban közömbösek.

Évek óta úgy akartam megoldani a problémáimat, hogy rá akartam jönni, pontosan mi is az, mitől jött létre, hogy azután ismerve az ellenséget, megtaláljam a megfelelő ellenszert. Soha nem jöttem rá... Fenntartottam a problémáimat azzal, hogy ragaszkodtam hozzájuk, hiszen minden gondolatom körülöttük forogtak.

Ez a szemlélet - hogy a problémák csak a számunkra léteznek - nagyon új volt nekem. Elméláztam azon, hogy talán az enyéme is csak az én fejemben léteznek, sőt, mi több, én kreálom őket, de még ha léteznek is, talán másképpen is állhatok hozzájuk. Teljesen átélve gondolatmenetemet, egyszeriben elengedtem a problémáimat.

Armandnál eszmefuttatásomat követő reggel valami csoda folytán egyedül voltam otthon. Éppen porszívóztam, amikor hirtelen összeállt a kép a fejemben. Tudtam, hogy vége, nincs több probléma, nincs több rágódás. Hihetetlenül könnyűnek éreztem magam. Megvilágosodtam, minden a helyére került. Nem volt több kérdés a fejemben. Mindenre tudtam a választ. Végtelen kiegyensúlyozottságot és békét éreztem. Körülnéztem a szobában és mindent friss szemmel láttam. Életemben először nyugodt voltam és örömteli. Tudtam, hogy már nem lesz szükségem a drogozásra - így is lett. Ekkor kimentem és felhívtam anyut.

Marci Janiékhoz vitt, ott voltam egy pár hónapig. Tisztultam és közben megfogalmazódott bennem egész addigi életem, az egymásba kapcsolódó szemek láncolata. Anyuval is sokat beszéltem, elmeséltem mindent, hogy mire jöttem rá, hogyan éltem meg, és most hogyan értelmezem a dolgokat. Ő is elmesélte a velem kapcsolatos saját élményeit.

Érdekes módon az is kitisztult előttem, hogy szülő-gyerek, két különböző generáció viszonya soha nem lehet zökkenőmentes, egészen egyszerűen amiatt a tény miatt, hogy a gyerekek mindig túllépnek a szüleik keretein. Olyan, mintha egy lóverseny lenne az egész, ahol a szülők, mivel öregebbek, nem tudnak odáig elfutni, mint a fiatal csikók. Persze van egy-két ló, amely egy-egy generációban megelőzi a saját korát, és olyan is van, amely lemarad a többiektől, tehát vannak átfedések, de a korábbi generáció akkor is egy meghatározott sávban mozog, és az újabb is egy másik, az előzőéhez képest kitolt, de meghatározott sávban mozoghat csak. Már előre félek, mivel döbbsenének majd meg az én gyerekeim.

Az az érdekes az egészben, hogy míg addig nem tudtam elképzelni az életemet az ember, emberiség eredetére és céljára vonatkozó ismeretek nélkül, most hogy tudtam a válaszokat, egyáltalán nem voltak már fontosak. Persze tudtam, hogy nem is biztos, hogy úgy vannak a dolgok, ahogy bennem megfogalmazódtak, de az az igazság, hogy már nem is igazán érdekelt az egész. Azelőtt azt az utat jártam, hogy belebonyolódtam a dolgokba, mindenben az ellentétet láttam, a gondolataim is mindig felvetés-válasz-ellenválasz-újabb ellenválasz formában jelentek meg. A kulcs a békéhez és az igazi tudáshoz viszont az, hogy a kettőségekben harmóniát, az egységet keressük. Az a tudat önmagában, hogy nem a kérdéseken rágódom, hanem elfogadom a világot olyannak, amilyen, esetleges titkaival együtt is, békével és harmóniával töltött el. Elég volt az a gondolat, hogy egy valami nagyobb egésznek vagyok a része, és már nem sirattam az egóm, a nagy Buzai Borbála halálát. Elfogadtam mindent úgy, ahogy van.

Közben az életem nem alakult azért ilyen fényesen. Évek óta kizárólag hozzám hasonlókkal érintkeztem, az egész világképemet a drogozás töltötte be. Egyébként is Magyarországon akkor tetőzött a drogozás és diszkóbalesetek első hulláma, tehát tényleg nem túlzok azzal, hogy a fiatalok nagy része valamilyen mértékben érintett volt. Így azután megszakítottam az összes addigi ismerősömmel a kapcsolatot, és egyedül maradtam, bár én még sötétebben láttam a dolgot, azt gondoltam, ez már mindig így is marad, hiszen az égvilágon mindenki drogos.

Nem volt egy fillérem se, hiszen azt, hogy abbahagyjam a cuccozást csak úgy tudtam megvalósítani, hogy azzal együtt a kereskedést is megszüntetem. Barátom, Tomi, persze mellettem volt, és támogatott, de neki sem volt pénze.

Janiék felszámolták bérelt lakásukat, mikor én már három hónapja ott voltam. Éppen nyár jött, így Tomival kiköltöztünk apu elhagyatott nyaralójába. A Dunán van, egy szigeten, csak hajóval lehet átmenni. Először kölcsönkaptunk egy kenut, majd egy nagyobb testet, amire Tomi és Marci loptak csónakmotort. Aggregátor is kellett, így kiemelték kettőt egy üzlet kirakatán keresztül. Mikor először kimentünk, nálam magasabb csalán borította az egész telket. Tomi nekiállt kaszálni, de olyan szinten nem ment neki, hogy kivettem a kezéből a szerszámot, majd öt óra alatt lecsupaszítottam az egészet. Tomi így a házat takarította ki, amit később kívül-belül ki is festettünk.

Marci sokat volt kint velünk. Egyik éjjel - épp az aksit akarták kiszerezni a közeli bójából - látták, ahogy a parton egy kutyás ember közeledik, és behajít egy szatyrot a vízbe. Nemsokára egy kiskutya úszott feléjük. Kimentették, az embernek pedig mázlija volt, hogy előbb elment, mint Tomi a partra ért volna, mert biztos nem éli túl az eseményt. Tomi borzalmas nagy állatvédő volt ugyanis. Az volt az álma, hogy Magyarország összes kóbor kutyáját befogadja majd egy általa létrehozott telepen. Mindenképpen velem akarta megvalósítani.

Három hónapot töltöttünk a Szigeten. Végig napoztam és olvastam, regenerálódtam. A kiskutyát nevelgettem, aki hivatalosan is az enyém lett. Az első napokat végig azzal töltöttem, hogy a több száz bolhát szedtem ki kicsi testéből egyenként, csipesszel. Egyébként egy közép-schnauzerre hasonlított a leginkább. Később Tomi egyik pesti körútjáról két felnőtt szetterrel tért vissza, akik útközben telehányták a kocsit. Borzalmasan le voltak gyengülve, az egyik tiszta gomba volt. Vörös és Fekete lett a nevük, színük után. Azután anyuék boxerja, Boxi - aki eredetileg Marcié volt - is hozzánk került ideiglenesen, továbbá a cicájuk, Katalin, aki meg eredetileg az enyém volt, és akkor még Joe-nak hívtuk a joint szóból. Amikor eljöttem korábbi lakásomból, Rebekáé lett, aki azután átkeresztelte. Szóval a kis faház tele lett állatokkal és Boxi ráadásul állandóan fingott.

Amikor vége lett a nyárnak, be kellett költöznünk, így Zuglóban béreltünk egy olcsó házat. A két szettert örökbe adtuk vidékre, a többiek visszakerültek anyuékhoz, csak kicsi Mocsok maradt velünk, aki borzalmasan ragaszkodott hozzám, és persze én is hozzá. Talán ő volt az első lény akit már nyíltan tudtam szeretni. Sokat kertészkedtem, és beiratkoztam egy kutyakozmetikus iskolába, hogy legyen valami szakmám, amiből megélhetek. Anyuék ekkor már ismét segítettek, ők fizették az iskolát is például.

Igazából nem nagyon találtam a helyem, nem tudtam, mihez kezdjek. A kábítószerrel azért is olyan nehéz leszokni, mert a drogozás alatt az embert csak az az egy dolog érdekli. Plusz a szernek is van olyan hatása, hogy elmegy az önbizalom, a függő teljesen fásult lesz. Teljesen kilátástalan lesz minden, semmiféle cél nincs az ember előtt, ami az élethez és nem a droghoz kapcsolódna. Cél hiányában pedig nagyon nehéz abbahagyni, hiszen válasz nélkül marad az a kérdés, hogy miért is. Nekem sem voltak céljaim már hosszú évek óta. Most próbálgattam újakat keresni, de nagyon nehezen ment. Újra meg kellett ismerkednem az élettel. Minden új volt. Megdöbbenve vettem észre például, hogy már évek óta nem követem figyelemmel az évszakok változását, arra sem emlékeztem, hogy változtak egyáltalán. Annyira be voltam zárva-zárkózva saját világomba, hogy semmit nem láttam magam körül. Most hirtelen felfedeztem a természetet is, ami azelőtt soha sem vonzott. Kezdtem valahogy normálisan állni a dolgokhoz, és ebből keserűen szűrtem le, hogy húsz évig egész egyszerűen nem voltam normális.

Anyuék boldogok voltak. Úgy döntöttek, hogy felnőtt gyerekeik kapnak egy-egy lakást, pontosabban egy bizonyos összeget rá. Gyorsan felmértem a helyzetet, hogy Budapesten maximum egy szükséglakásra futná belőle, így rögtön a vidék felé fordult az érdeklődésem. Egy nádtetős parasztházat szerettem volna. Tomival hétvégéken körutakra mentünk vidékre tájékozódni, gyönyörű helyeken jártunk, Mocsok természetesen jött velünk. Egyik ilyen alkalommal egy elhagyatott házban találtunk egy kölyökkutyát, ami leginkább egy lombardiaihoz hasonlított. Természetesen elhoztuk, hatalmas és gyönyörű kutya lett belőle azóta.

Keresgéltem az ingatlanhirdetések között is, és még csak a harmadik házat néztük meg, amikor azonnal tudtam, hogy ez az. Már az út, ami odavisz, meseszerű, és az összes Budapestről kivezetővel ellentétben egyáltalán nem forgalmas. A házhoz földút vezetett, egy kisebb völgyben helyezkedett el utolsóként az utcában. Nem volt nádtetős, az igaz, de igazi tornácos,

százéves (omladozó) parasztház. Egyből beleszerettem. A két testvérral, aki árulta, meg-
egyezttem egymillió-kétszázezer forintban. Kértem a tulajdoni lapot, mire azt mondták, az nem
tudják micsoda. Nem hiszem, hogy egy percig is józanok voltak felnőtt életükben. Elmentem
a földhivatalba és kikértem a lapot, amiből kiderült, hogy öt tulajdonosa van a háznak, és
persze egyik sem a két testvér. Mint később kiderült, az öt közül az egyik az ő édesanyjuk
volt, aki már nem élt, további két tulajdonossal egyetemben. Öt testvérről volt szó, az életben
maradt kettő is túl volt már a nyolcvanon.

Elmentem az önkormányzathoz, beszéltem ügyvédekkel, de mindenki azt állította, hogy nem
lehet megvásárolni a házat, egyszerűen ezt nem lehet kibogozni, ne is reménykedjek.

Mivel azt mondták, lehetetlen, gondoltam, akkor megpróbálom. Amúgy is egyszerűen szerel-
mes voltam a helybe és a házba. Ahányszor odaértem, mindig kisütött a nap, pedig tél volt.
Három hónapon át szinte mindennap le kellett mennem. A tulajdonosok, illetve azok rokonai
nagy része nem is tudtak a házról. Sorra jártam mindegyiket. Összesen tizennégy örökös lett,
mire lefolytattattam a három elhalálozott hagyatéki tárgyalását, és még kettőt, mert további két
örökös szintén meghalt már. Tizennégy érintetthez jártam folyamatosan, akik közül kettő már
alig élt, egy az ország másik felén volt elmeegógyintézetben, nagy részük pedig alkoholista
volt. Meg kellett értetnem velük, hogy van egy házuk, majd meg kellett győzőm őket, hogy
adják el. Az utolsó pillanatig nem tudtam, összejön-e, a már addig is befektetett összegek
ellenére. Sokat segített anyuék ügyvédje, aki az utolsó körnél velem jött tizennégy helyre
aláíratni az adásvételi szerződést, és átadni a pénzeket. Az alkoholisták nem is tudták
ellenőrizni mennyit kaptak, nem tudtak ugyanis számolni.

Megjegyzem, senki nem osztotta lelkesedésemet a házat illetően, egyedül talán Tomi. Anyu
kijött megnézni, és elsírta magát. Mondjuk tényleg nem volt bizalomgerjesztő, ahogy ott
omladozott, földúttal, bevezetett víz nélkül.

Akartam venni egy Lada Nivát, hogy bírja a terepet, de végül Jani rábeszélésére egy nagy
fehér Volvónál kötöttem ki, amit nagyon imádtam végül.

Már félig odahordtuk a cuccainkat, de éppen pár napot anyuéknál töltöttem a költözésig.
Marci az előző lakásomban lakott, mert a lakásosztáskor végül is ő azt választotta, persze nem
járt vele rosszul. Egyik este lélekszakadva jött hozzám, hogy keres a rendőrség. Felcsengetett
valaki hozzá, hogy a Borit keresi, kéne neki cucc. Marci mondta, hogy már nem lakom ott,
erre kommandósok törtek rá, falhoz vágták, és rögtön rólam kezdtek el kérdezősködni.
Bevitték, bent tartották négy órát, de mivel semmit nem mondott, végül elengedték. Szerinte
nem követte senki. Azonnal indultunk, Tominál töltöttem az éjszakát. Erre nem számítottam.
Már két év telt el azóta, hogy kiszálltam.

Gyorsan kiderítettük, hogy operatív nyomozás folyik ellenem már vagy három éve. Az annyit
tesz, hogy nem érdekli őket mennyi idő alatt, de a lehető legtöbb bizonyítékot összegyűjtve
nyomoznak. Azt is hallottuk, hogy négyen már ellenem vallottak, és biztos, hogy legalább egy
évig benntartanak, mire egyáltalán tárgyalásra kerülne sor. Zoli öccsét, Lalit is beidézték, mert
ő volt az igazgatója annak a cégnek, amely nevén a lakás volt. Másnap éjjel az új házamban
aludtunk a kutyákkal. Anyuékkal együtt fontolgattuk, mi legyen. Harmadnap elhagytam az
országot. Visegrádon összegyűlt az egész család. A család egyik barátja, konspirációs ügyek-
ben jártas, ismertette a szökési tervet. Zoliék új rádiótelefonokat vettek, más nevére, ezen
tartottuk egy darabig a kapcsolatot. Adtak egy csomó pénzt. Visszagondolva is csodálattal tölt
el, ahogy mellém álltak, bíztak bennem és támogattak. Nem hiszem, hogy rászorgáltam volna.
Elbúcsúztam mindenkitől, és ekkor még Zoli öccse is a kezembe nyomott némi valutát. Anyu
elvitt engem és Tomit Esztergomba, aki otthon egy szót sem szólt arról, hogy most akkor

bizonytalan időre lelép. Anyukája azonban hamar gyanút fogott, kiment a házamhoz, ahol látta hogy ott vannak bezárva a kutyák (ismét Marci ment volna értük és a holmikért), majd anyuékat is zaklatta - nem csoda, hogy aggódott a fiáért.

Esztergom és Szlovákia között gyakran járnak át komppal egymáshoz a két ország lakói vásárolni. Nem vittünk magunkkal semmit, még egy fogkefét sem, hogy mi is pontosan ilyen utasoknak tűnjünk.

Anyu a partról integetett, rossz idő volt, a fején volt a kabátja kapucnija. Nem tudta ő sem és én sem, hogy viszontlátjuk-e egymást, alig bírtam visszatartani a sírást, de nem akartam, hogy feltűnjön a viselkedésem. Pozsonyban egy csomagmegőrzőbe tettem a telefonokat az előzetes megbeszélés alapján. Elvonatoztunk Bécsig, ahol el kellett tölteni egy éjszakát, a repülő indulásáig. Horribilis áron vettük a jegyeket, de sürgősen kellett, nem volt mit csinálni. Muszáj volt jó alaposan bevásárolnunk, mert az USA-ban viszont az tűnt volna fel, hogy csomag nélkül utazunk. Nem találtunk túl gusztusos holmikat, de nem is ez foglalkoztatott. Teljesen kétségbe voltam esve, hogy nem látom többé a családomat, és megyek bele az ismeretlenbe.

9.

San Franciscóban apu várt, már három-négy éve nem láttam. Hozzá költöztünk először, majd béreltünk lakást. Első este a medencében fürödve, pálmafákkal körülvéve rájöttünk, hogy talán nem is olyan rossz az egész. Vettünk egy tragacsot. Tomi elment mosogatni, ahonnan néha sírva jött haza. Az az igazság, hogy már nem volt túl jó a kapcsolatunk, és persze megint miattam. Kezdem elhidegülni, folyton vitát provokáltam. Otthon kellett volna szakítanunk, de gyáva voltam. Pár hónap után hazament, és magához vette a kutyákat, akik addig anyuéknál voltak.

Beiratkoztam angol tanfolyamra, mert egy szót sem tudtam. Napi hat órát jártam oda. Teljesen elképesztett, hogy más oktatási módszerek is léteznek, mint az otthon megismertek. A tanárok nagyon kedvesek voltak, mindenkit, mint önálló egyéniséget kezeltek, kizárólag pozitív eszközöket alkalmaztak. Mindenki a képességeihez mérten haladt, amikor a tanárok úgy érezték, félrevonták a tanulót és a fülébe súgták, hogy mehet tesztet írni, ami, ha sikerült, a tanuló felsőbb csoportba léphetett. Az elsőben három hetet, a másodikban két hónapot, a harmadikban két hetet töltöttem. Negyedikből már nem volt hova mennem, így ott elidőztem egy kicsit. Voltak, akik már évek óta jártak oda. A tanárok el voltak ájulva, és biztattak, hogy tegyem le az érettségit. Öt hónap angoltanulás után nekiláttam.

Anyuék közben - otthoni mértékkel mérve - hatalmas összegekkel támogattak. Az érettségire készülve azután dolgoztam is egy kicsit, ételt hordtam ki napi három órában egy kínai étteremből. Állandóan eltévedtem, dacára az amúgy egyszerű városrendezésnek. Ezen kívül mindig otthon voltam, és tanultam. Az iskolában egy-két hét után közöltem, hogy egyénileg, otthon nekem jobban menne, és ebben is támogattak. Csak tesztekre mentem be, ha készen álltam.

Vettem egy szép piros Mazdát, amit rögtön össze is törtem, de apuval rendbehoztuk. Rögtön ezután kölcsönadtam, ebből az eseményből totálkárosan keveredett ki szegény autó. A főnököm erre odaadta a sajátját, hogy ne maradjanak éhen a megrendelők, mire az övét is összetörtem. Az autók szempontjából nem volt egy jó periódusom. Az első akcióim miatt be is vonták a jogsimat, amire csak két évvel később jöttem rá, és akkor rendbe is tettem - igaz, ismét nem volt hosszú életű.

Még az angol tanfolyamon ismerkedtem meg Diegóval. Végig együtt kerültünk újabb csoportba, mert egyformák voltak a képességeink. Az iskolában örömmel vettem észre, hogy egyáltalán nem minden fiatal kábítószeres is egyben. Diego és testvére Argentínából, egy fiú Kínából, egy másik fiú Spanyolországból, egy megint másik pedig Olaszországból tartozott a szoros baráti körömhöz. Ez főleg az elején volt érdekes, amikor még mindannyian kezdő angolok voltunk. Sokat bulizgattunk és iszogattunk együtt. Diegóval egy évig jártunk. Argentínában építésznek tanult, de félbehagyta a tanulmányait. Nagyon okos volt, de az volt a szavajárása, hogy „what can I do?” (mit tehetnék?), amivel az örületbe kergetett, mert harcos természetű lévén, mindig én akartam az eseményeket irányítani. Most már inkább irigylésre méltónak találom, hogy olyan, mint egy taoista bölcs, aki rábízta magát az életre, és csak sodortatja magát.

Egyedül laktam egy pici lakásban, amit természetesen teljesen átalakítottam. A tulaj nem kis bánatára bézsszínűre festettem a falakat. Beszereztem két hófehér cicát is. Anyuék ládászámra küldtek ki nekem jobbnál-jobb könyveket. Rengeteget olvastam. Előzőleg kicsit (80 kg-ra!) felhíztam, így nekiálltam, és minden nap tornáztam, meg szedtem egy nagyon hatásos zsír-

égető tablettát is. Pár hónap alatt fogytam húsz kilót. Odafigyeltem, mit eszem, próbáltam egészségesen élni. Kiskoromban anyu sírva könyörgött, hogy egyek némi zöldséget meg gyümölcsöt is, most kezdtem felfedezni és megszeretni ezeket az ízeket is. Friss voltam, és energikus. Heti egy alkalommal művészrandevúra vittem saját magam (A művész útja című könyv nyomán), ami nagyon jót tett a lelkemnek. Aputól kaptam egy drága manuális fényképezőgépet, azzal jártam a természetet. Különböző kiállításokat is látogattam. Felfedeztem, hogy van a közelemben egy tó (ami valójában egy kevésbé romantikus csatorna, de ezt nem szoktam elismerni), aminek a partján ülve először tapasztaltam meg a jelenben levés érzését. Igazi béke és nyugalom szállt meg. Nagyon kiegyensúlyozott voltam akkoriban. Kapcsolataimat is ártértékeltam, életemben prioritásokat állítottam fel. Papinak rendszeresen írtam, hiszen azóta nem volt igazán jó a kapcsolatunk, hogy ott laktam nála. Ekkoriban már nagyon beteg volt, az utolsó levelemet nem is tudta elolvasni, mert meghalt. Szomorú voltam, de nagyon megkönnyebbült is, hogy még életében rendbejöttek közöttünk a dolgok.

Tanultam repülőt vezetni is, mert egyszer csak eszembe jutott, hogy az milyen jó lenne, és ezt közöltem apuval is. Ő erre elárulta, hogy van egy pilóta ismerőse, akinek van egy kis Cessnája. Így kezdett el Feri tanítani. Egyszer már majdnem fel is szálltam egyedül, de azután leveztettem a gépet a felszállópályáról, még a földön sem tudtam egyenesben tartani. Végül megszűntek az óráink, mert elromlott a gép, és Ferinek nem volt pénze megcsináltatni. Összehozott egy másik pilótával, egy amerikaival, aki úgy havi harmincezer dollárt keres csak a repüléssel. Talán nagyapám korú lehetett, de olyan egészségmániás és hiú, hogy csak annyi idősnak tűnt, mint apu. Értelmes és szimpatikus volt, és mindennap felhívott, hogy mennyi cigi szívtam aznap, és sikerült-e sárgarépalével kezdenem a napot kávé helyett. Egyszer megpróbált megcsókolni, de felvillant bennem, hogy talán protézise van, ezért inkább elrohantam.

Marci kijött minket meglátogatni, ami úgy kezdődött, hogy már a repülőtéren feltartóztatták. A számítógépben ott volt a nevünk, így néhány óráig nem dőlt el, hogy egyáltalán beengedik-e. Nem nyugtatta meg őket a csomagja sem. Az egyik bőröndben hatalmas lámpa meg levilágító volt, hogy saját kezűleg tudjam előhívni a fekete-fehér fényképeimet. Ilyen elavult cuccokat nem láttak még. Volt nála egy kommandós újság is, mert az egyik ismerősünknek ilyen dolgokat árusító boltja van otthon, és ő kért egy-két holmit. Ez sem segített a helyzetén, de végül gond nélkül beengedték. Féltünk, hogy állandóan szemmel tartják, ezért végül egy hét után hazament. (Később egyébként eladta a lakását, és kiköltözött. Már több, mint két éve él itt. Ő sem érettségizett le annak idején, és azóta sem. Otthon egy kicsit rákapott a kaszinózásra. Volt egy időszaka, amikor megdöbrentett minket kezűgyességével, olyan szép szobrokat készített agyagból.)

Kezembe akadt ekkoriban egy - amúgy nagyon jó - könyv az agykutatásról. Hatásos, erőteljes stílusában leírta a szerző, hogy például a depresszió egy olyan agyi, vegyi folyamat, amit egyszerű gyógyszerekkel teljesen meg lehet szüntetni.

Erre a feje tetejére állt a világom. Minden rossz, ami velem történt, végül is úgy nyerte el bennem létjogosultságát, hogy mindezt meg kellett élnem, szükségem volt rá a fejlődésem szempontjából. Hiszen most már ezért nem félek a haláltól, ezért van hitem, és így tovább. Kifejezetten örültem annak, hogy én azért nem drogozok, mert kipróbáltam és végül úgy döntöttem hogy nem, és nem azért mert holmi áljóságból mindig is megtagadtam magamtól - az amúgy ismeretlent - mondván, hogy rossz, nem szabad. Erre jön egy könyv, és azt állítja, mindennek nem is kellett volna megtörténnie. Azt a szerintem végső soron pozitív kimenetelű sorsszerűséget, amit életemre visszagondolva láttam az eseményekben, egy egyszerű pirulával

meg lehetett volna akadályozni. Teljesen összezavarodtam. Csak jó pár hónap után sikerült valahogy megnyugodnom.

Egy másik könyvből meg, ami a pozitív gondolkozásról szólt, azt tudtam meg, hogy ha nem ragaszkodtam volna annyira a negatív gondolataimhoz, hanem pozitívvá helyettesítem őket, akkor szintén nem történik meg velem mindaz, amit átéltem. Kezdő lelkesedésemben a könyv hatására két hétig a fellegekben lebegtem, de azután visszatértek agyamba a megszokott sémák. Végül is úgy gondolom, bizonyos eseményeket igenis meg kell élnünk - talán ezt nevezhetjük karmának is -, és persze elsősorban a nehézségek által fejlődünk. Jobb pillanataimban már nem is használom a probléma szót, egyszerűen csak kihívásokról beszélek. Ezzel most már odáig jutottam, hogy a halált például egy egészen izgalmas tapasztalatnak látom, egy szakasz utolsó nagy kihívásának.

Bármibe fogok, azt teljes erőbedobással csinálom. Sajnos jó, és rossz ügyekben egyaránt ilyen vagyok. A cigire úgy szoktam rá, hogy kipróbáltam, majd másnapról két dobozzal szívtam, részeges időszakomban pedig néha napi négygel is akár. A tanulásnak is így álltam neki, így három hónap alatt leérettségiztem. Otthon csak két gimnáziumi évem volt, azt is egy egész korszakkal azelőtt végeztem, nem beszélve arról, hogy nem a tudásom alapján mentem át a két év végén, hanem kizárólag jóindulattal. Megjegyzem, az itteni oktatási rendszer messze az otthoni alatt van, nem tanultunk világtörténelmet például, mindössze Amerikáét. Az érettségi nagyon jól sikerült, de olyan jó azért nem lett, hogy ösztöndíjat kaptam volna egy egyetemre. Nem állampolgár számára pedig a további iskolák megfizethetetlenek, de legalábbis marha drágák. Addigra azonban már játszottam a gondolattal, hogy tovább tanulok. Már két és fél éve voltam kint. Otthonról újabb hírek érkeztek, miszerint gond nélkül hazatérhetek. Nem teljesen értettem, mindenesetre örültem neki. Diegóval így lett vége a kapcsolatunknak. Sírt, amikor elindultam.

Otthon az egész család a repülőtéren várt, hatalmas csokrokkal. Azt mondták, úgy nézek ki, mit egy filmsztár. Persze rég voltam már olyan vékony.

Bár összehasonlító vallástudományt tanultam volna szívem szerint, olyan nem is létezett Magyarországon, és elmúlt már március, ezért minden állami oktatási intézmény jelentkezési határidejéről lemaradtam. Egy lehetőségem maradt, egy magyar-amerikai főiskola, amire marylandbeli anyaiskolája révén nem vonatkoznak az otthoni szabályok. Ott viszont már csak a nulladik évre tudtak felvenni, amit nem is bántam. Az iskola egy vagyona kerül, és gazdag szülők gyerekeiből gazdag menedzsereket képez.

Szeptemberig még volt jó néhány hónapom. Kiköltöztem a vidéki házamba, amit Anyuék kicsit rendbehoztak, pontosabban kialakították a fürdőszobát. Három hónapot azzal töltöttem, hogy pofozgattam, alakígtattam. A falazástól kezdve mindent megcsináltam. Lefestettem mindent, a mennyezeti fagerendákat, a padlót, a falakat. Konyhabútort csináltam, meg rendbehoztam egy legalább harmincéves íróasztalt, ami már régóta a tornácon ázott, teljesen meg volt vetemedve.

Továbbra is egészségesen étkeztem. Mindennap futottam a környező dombokon. Egyszerűen mesés életem volt. Annyian kérdezték azonban, hogy nem félek-e egyedül, hogy azért beszereztem egy légpuskát, egy baseballütőt, meg egy éles pisztolyt (de azt, amikor kiderült, hogy már embert is öltek vele, pár nap után visszaadtam.)

Még amikor első alkalmakkor kint voltam, rögtön megismerkedtem a mögöttem lakó romákkal, Martinival kínáltam őket, meg nekik adtam egy csomó lim-lomot, amitől nagyon jóban lettünk. Amíg a ház másfél évig üresen állt, ők vigyáztak rá. Most is átjártunk egymáshoz, a szemetemet például lovaskocsival vitték el. Nagyon szerettem őket. A férj igazi lókupec volt. Az udvarukat mindig kisöpörték, olyan tiszták voltak.

Elhívtam a szintén korábban megismert vízvezeték-szerelőt, egy fiatal családapát, hogy végezzen el egy-két munkát. Még anno kaptam tőle egy pit-bullt, ami szökésemkor visszakerült hozzá. A gyerekei azóta nagyon megszerették, így szerzett nekem egy másikat, egy zsemle-színű kölyköt, hogy legyen, aki vigyáz rám. A fiú legalább negyven kilométerre lakott tőlem, de egyszer este fölhívtam, hogy elment az áram, mit csináljak. Mondta, gyűjtsak gyertyát, és ne féljek. Reggel észrevettem, hogy ott járt az éjszaka, és megjavította. Jó, hogy végül nem hagyta ott a családját miattam.

Zolinak volt egy jobb keze, Zsolti, akivel nagyon szoros kapcsolatba kerültünk, mindig együtt voltunk. Egyszer például anyuék a SOTE épületében tartottak szemináriumot, de mi elszöktünk, és kimentünk a Vidám Parkba. Hülyén nézhettünk ki öltönyben, kosztümben. Vele is sokat jártunk vidékre, csak úgy. A kiskutyámnak rendes keresztelőt tartottunk. Zsolti magára terített egy lepedőt, miközben megható zene szólt, és vízbe merítettük a kutyát, akinek az Indira nevet adtam.

Gáborral is találkoztam, akinek nem tetszett a beesett arcom, a kicsit húsosabb lányokat szereti ugyanis. Egy szórakozóhelyet vezetett ekkoriban, nagyon jól nézett ki, mármint a Gábor is, meg a szórakozóhely is.

Amikor hazamentem, apu anyukájának, Marikának a férje, már haldoklott. Elmentem hozzájuk sokszor. Soha nem volt vele különösen szorosabb a kapcsolatom, de most azzá vált. Ültem mellette, és arra gondoltam, megérintem. Egy kicsit tanakodtam, mivel nem túl simogatós a

családunk. Végül erőt vettem magamon, és simogattam, megöleltem. Nagyon hálás volt nekem. Mondta Marika, hogy utoljára rám mosolygott életében. Pár hét alatt nagyon a szívemhez nőtt, jobban fájt amikor meghalt, mint amikor mami vagy papi ment el, akikkel pedig eredetileg szorosabb volt a kapcsolatom. Zsoltinak hatalmas előadásokat tartottam, hogy legyen kedvesebb az anyukájával, mert nem biztos, hogy nem lesz késő, mire megbánja viselkedését.

Elkezdtem egy pszichiáterhez, E. Mariannhoz járni, aki fantasztikus volt. Még a Benedek István könyve által elhíresült „Aranyketrec”-ben is dolgozott. Különböző szimbólumokkal végezte a kognitív terápiát. Egyik alkalommal relaxálás közben egy virágot kellett magam elé képzelnem. Rögtön megsejtettem, hogy ez saját magamat jelképezi, de az az érdekes, hogy ettől függetlenül nem tudtam irányítani a képeket magamban. Egy gyönyörű, szabályos gerberát láttam. Kérésére elmondtam, hogy nem a földből nő ki (nincsenek gyökerei?!), hanem csak úgy a levegőben lebeg, viszont gyönyörű. Kérdezte, mi a célja ennek a gerberának, mire elkecserevedve éreztem, hogy semmi, egyszerűen csak az, hogy másoknak tetszen. Úgy tűnt semmi értelme sincs az életének. Elszomorodtam, de miközben Mariann tovább kérdegetett, egyszer csak fejest ugrottam a virág közepébe, ami vissza-vissza dobált, mint egy játékos matrac. Azután lecsúsztam a szárába, és ott játszottam tovább. Felfedeztem, hogy bár kívülről úgy tűnik, csak a külvilágnak él, belülről mégis nagyon izgalmas, érdekes, határtalan mélységei vannak, és nagyon örültem neki. Mariann úgy látta, teljesen hibás az én képem a külsőmet illetően, hiszen állandóan arról panaszkodtam, hogy milyen dagadt vagyok. Azt mondta, az anorexiások téveszméihez hasonlítanak az enyéme. Erre és egyéb agybajaimra felírt prozacot. A szedés első két hetében félelmetesen könnyű és boldog voltam - a gyógyszer állítólag nem is hat nem depressziósokra. Rájöttem, hogy vannak olyan tudatállapotok, amiket még azelőtt egyáltalán nem tapasztaltam meg, és amiket biztos, hogy gyógyszer nélkül is el lehet érni.

Mariannra mély benyomást tett addigi élettörténetem, azt mondta fantasztikus, hogy így le tudtam szokni a kábítószerrel, és hogy ebből a tapasztalatomból kellene erőt merítenem akkor, amikor gyengének érzem magam. Sokat foglalkoztatta anyu személyisége, és a vele való kapcsolatom. Szerinte hozzá lehetett köze annak, hogy elkezdtem drogozni. Valahol éreztem, hogy nincs igaza, és végül azzal hárítottam el az egészet, hogyha miatta volt az, hogy rossz útra tértem, akkor logikusan ahhoz is köze lehetett, hogy abba tudtam hagyni. Végül azt is felhoztam, hogy inkább úgy érzem, előző életeimnek van köze a dologhoz. Nagyon szimpatikusan erre azt válaszolta, hogy akkor hadd ajánljon valaki mást a terápia folytatására, mert nem hisz a reinkarnációban, és pszichiáterként nem is lehet feladata ennek vizsgálata.

A nyaram rettentően jól telt. Reggel futottam, gyümölcsöt ettem, később többnyire napoztam, olvastam. Sokat jártam a környéket, gyönyörű volt minden. Pár házzal mögöttem laktak olyan romák is, akikkel nem igazán haverkodtunk. Egyszer, mire hazaértem, nyitva volt a konyhaablakom, és Indira eltűnt. Tudtam, hogy ők voltak, így felmentem hozzájuk, de tagadták, hogy látták volna. A másik család, a barátaim azonban később mondták, hogy látták őket, amint viszik a kutyát. Remegtem az idegességtől, visszamentem, és elkezdtem ordibálni, hogy azonnal adják vissza, mert megölöm őket egyenként. Vagy tizenketten laktak egy kis házban, meg vagy ötven kutya, mert összefogdosták őket. Visszaadták végül Indirát, pár óra alatt tele lett bolhával. Vártam este, hogy jön a megtorlás, de nem jött. Később egyszer a Volvómmal fennakadtam a házam előtti villanypóznán, átszúrta az oldalát egy nagy csavar. Ekkor ők feszítettek le egy pajszerrel, úgyhogy végül is jóban lettünk. Az út menti árokból később nem ők húztak ki, ahova a Volvómmal fordultam, hanem egy traktoros. Ezek a vidéki hónapok voltak életem legboldogabb időszaka.

Nem volt munkám, úgyhogy megkerestem Dénest, Zoliék egyik cégének akkori igazgatóját, aki fel is vett. Egy új terméket kívántak a piacra bevezetni. Tervezték, hogy a környező országokba is hamarosan exportálják, és ennek az előkészítését kaptam meg feladatul. Nagyon izgalmas volt, a szállítás megszervezésétől, a különböző engedélyeknek való utánajárásán át, a vámjogszabályok megismeréséig és alkalmazásáig sokrétű munkát kellett végeznem, amit egy tanulmánnyal zártam le. A család már említett ügyvédje ezt elolvasva munkát ajánlott maga mellett, de végül nem mentem hozzá dolgozni.

Zoli öccse, Lali, a család igazi üzletembere, különböző ingatlanokba fektetett be. Végignézte, hogy mit művelek házam vásárlása kapcsán, és megbízott néhány feladattal. Eladtam egy lakást például a Parlamentnél. Fiatal, gazdag fiúk vették meg, akik szintén megkértek, hogy foglalkozzam az ügyeikkel.

Hamarosan elkezdődött a sulis. Az amerikai érettségit általában úgy honosítják Magyarországon, hogy rögtön egy felsőfokú nyelvvizsga is jár mellé automatikusan. A minisztérium azonban az enyémet nem fogadta el, mondván, hogy túl gyorsan végeztem el. A kinti iskolámban körbevezettek az osztályokban, hogy lám, mit lehet elérni rövid idő alatt, itt meg a fellebbezésemet is elutasították, persze nyelvvizsgát sem kaptam. Ez azt jelentette, hogy nem tanulhatok tovább, míg nem érettségizek otthon is le. Bementem a főiskolára, ahol kértem egy év halasztást, amit szívélyesen meg is adtak, de közölték, hogy az idei tandíjt elvesztem (ötszázezer forintot!). Nem volt mit tennem, nem halaszthattam, bár anyuék elfogadták volna, ha elveszik a befizetett tandíj, ugyanis mindenki azt mondta, hogy lehetetlen végigcsinálni a főiskola nulladik évét és mellette leérettségizni, ne is fogjak bele. Így hát beiratkoztam egy budaörsi gimnáziumba. B. Károly igazgató úr az első perctől kezdve nagyon kedves volt, mindenben támogatott. Megengedte, hogy rögtön a negyedik osztályba léphessek, és év közben önállóan felkészülve rakjam le a harmadikos vizsgáimat.

Elkezdtem ingázni az otthonom, a főiskola és Budaörs, valamint a sok tennivalóm között. A házamat hamarosan kiadtam egy családnak, mert nem tudtam annyit utazgatni, és először Szentendrére, majd Budakalászra, később a belvárosba költöztem. Szentendrén szerintem még mindig emlékeznek rám, mert Indira apró darabjaira szedte az éppen felújított lakást. Új ülógarnitúrát kellett vennem. Mivel nem találtam albérletet így kutyával, oda kellett adnom leányomat egy ismerős családnak, akik szép nagy kerttel rendelkeznek. A következő, budakalászi lakást szépen rendbetettem, kitapétáztam, és odaszoktattam egy cicát is, mert a főbérlőm azt mondta, hogy ne szoktassam oda, mivel nem szeretné majd vízbe fojtani a kicsinyeket. Az ember ezzel el is ásta magát nálam, évek óta egy bogarat nem ölök meg (egyik amerikai lakásomban így egy időben el is szaporodtak a csótányok). Így a következő költözés után, a belvárosi lakásban azután lett hat pici cicám, akikkel jól elszórakoztam, míg sikerült mindegyiket örökbe adni.

Félévig leraktam a harmadikos vizsgákat, még hozzá nagyon jó eredménnyel, és közben végeztem a negyediket, meg a főiskolát. Ettől függetlenül tiszta idegbaj volt az életem, tíz kilót vissza is híztam. Zoli egyszer ártatlanul megemléltette, hogy ha nem sikerül, majd megcsinálom jövőre, mire hisztériás rohamot kaptam, és azt üvöltöztem, hogy én soha az életben nem fogok többet tanulni. Év vége felé már teljesen kiborultam. Ahogy tanultam, egyre inkább láttam, hogy milyen keveset is tudok valójában. Az érettségi előtt egy nappal teljesen el voltam keseredve, hogy nem fog sikerülni. Még egy nagy halom tanulnivaló volt előttem. Zoli ekkor azt javasolta telefonban, hogy hagyjam a fenébe az egészet, dőljek hátra nyugodtan, engedjek el mindent, hiszen az év során megtettem minden tőlem telhetőt, bízzam innentől a magasabb erőkre. Ezt meg is fogadtam, egész este pihentem. Másnap reggel anyu mondta, hogy relaxálás közben azt látta, hogy csak úgy záporoznak az ötösök, úgyhogy ne izguljak.

Azért izgultam. Végül is igaza lett, csupa ötöst és egy négyest kaptam, mindenki nagyon boldog volt.

Hátravolt még a felvételi a főiskolára, az első évtől kezdődik ugyanis igazából a sulis. Az írásbeli elég bugyuta volt, a szóbeli szintén, de annyira nem hittem az egészben, hogy majdnem be se mentem, két és fél órát késtem. Biztos voltam benne, hogy kívágnak, ugyanis nem igazán tudtam készülni. A politikában és gazdaságban való jártasságomat firtatták, én pedig egy éve nem néztem tévét, azt sem tudtam mi zajlik körülöttem, megjegyzem soha nem is érdekelt, mert csak lehangolódom a hírektől. Hatalmas megdöbbenésemre maximumot kaptam mindenhol, és így nemhogy felvettek, de ösztöndíjjal vettek fel, ami azt jelenti, hogy megspórolhattuk a megemelt, nyolcszázezer forintos tandíjat. Így hát van egy amerikai érettségim, meg egy magyar érettségim, egy amerikai nyelvvizsgám, meg egy magyar nyelvvizsgám (azt is meg kellett csinálnom év közben).

Egyébként van egy amerikai meg egy magyar fotós végzettségem is, azt a sulit is kétszer végeztem, talán csak megszokásból.

A nyáron ismét költöztem, abba a házba, ahol Jani és barátnője, Ildi lakott, és későbbi sok jó barátom. Én az elsőn béreltem lakást, Janiéék laktak a másodikon, új barátnőm, Nóri, aki autószerelő, a harmadikon, a ház gondnoka, egy fiatal srác pedig a negyediken. Melrose Place-nek hívtuk a házunkat, amiért így együtt laktak a haverok. Botond is sokat kezdett el hozzám járni, néha Gábor is, meg Kati, akivel még a főiskolán lettem jóban. Katit azért szerettem meg, mert egy alkalommal elvittem magammal a Capellába, ahová jártam, és a legenyhébb megdöbbenést sem mutatta, hogy kizárólag buzik vannak körülöttünk, persze lehet, hogy észre sem vette. Melrose-on gyorsan neki is álltunk bulizni. Nagyon sokat ittunk, de ez már nem a régi alkoholizmusom, hanem szimpla jóhangulatú bulizás volt.

A Gondnokkal összejöttünk egy kicsit, de végül nem jártunk. Mindenesetre minden szabad percünket együtt töltöttük. Mérhetetlen szeretet szorult belé, ha lehet, még nagyobb csodálattal nézett rám, és még jobban mellettem állt, mint Tomi. Vele is összefutottam néha egyébként, időnként meglátogattam a kutyákat, de már nem ismertek meg. Mindegy, az a lényeg, hogy jó dolguk van. Botonddal ott folytattuk, ahol abbahagytuk, ugyanolyan baromságokat csináltunk, mint azelőtt. Teljesen szabad és felszabadult voltam, egyszerre több fiúval is jártam, akikkel teljesen nyíltan közöltem, hogy mi újság.

Jani eddigre már rendben volt, de az elmúlt évei nem voltak túlságosan jók. Nagyjából, amikor én abbahagytam, akkor kezdte el ő igazán a drogozást. Bence halálát nem nagyon tudta megemésztetni. Az a stressz sem tett jót neki, hogy a felesége és két gyereke mellett már vagy kilenc éve volt egy másik barátnője, s innen is egy babája, illetve két éve egy harmadik barátnője is.

Rosszul volt, egy orvos pedig napi kilenc Andaxint szedettett vele, aminek én már ismertem a hatását. Trombózis lett, kórházba került, majdnem levágták a fél lábát. Közben lelkileg is teljesen kivolt, helyzete meg a drogok és a sok hülye gyógyszer miatt, sokszor nem lehetett hozzászólni, vagy félrebeszélt, vagy a családtagjait, barátait támadta.

Bementem hozzá néhányszor, és nagyon örült, hogy mindig mosolygok rá, de nekem nem volt nehéz vidámnak lennem, hiszen nem én voltam mellette éjjel-nappal, mint Ildi például. Egyszer nagyon rosszul volt, és megpróbáltam segíteni azzal, hogy megmutatom, hogyan kell relaxálni. Megnyugodott, és élete egyik legboldogabb időszakát képzelte maga elé, amikor valamelyik tengerparton voltak nyaralni. Hosszan elidőzött itt gondolatban, és sokkal jobban érezte magát ezután. Később sírva hívta fel aput, hogy elmesélje, hogyan segítettem neki. Megcsináltattam vele azt a tesztet is, hogy képzeljen maga elé egy virágot - amit persze

később megbántam, hiszen nem szabad ezzel játszani -, és egy út szélén letaposott, törött virágot látott. Egyszer meg is ágytálaztattam. Szerencsére rendbe jött, bár azóta több műtétje is volt, de már fel sem veszi ezeket.

Nekem, amióta az abortuszaim voltak állandóan fájt a hasam. A nőgyógyászom azonban soha, semmi rendellenességet nem talált, csak egy évek óta jelen lévő méhszájsebet. Végül is azt gondoltam, a hasfájásom lelki eredetű, és meg kell tanulnom kezelni. Egyszer azonban megkértem anyut, mégis nézze meg alfában, mi újság. Másnap korán reggel hívott, hogy mindenféle rákok másztak ki a hasamból, és a Kaszás a kaszáját lengette a fejem fölött. Már intézkedett is, van a családnak egy barátja, Emma, menjek még aznap hozzá vizsgálatra. Tök véletlenül a Melrose-sal szembeni kórházba kellett mennem. Átmentem egy pár vizsgálaton, amivel a gyomorrákot eleve kiszűrték. Felkészítettek a tükrözésre, ami azt jelentette, hogy négy napig nem ehettem semmit, és minden délután beöntést kaptam. Ezután befeküdtem és elaltattak, mert ez egy olyan klinika volt, ahol mindig altatnak - szerencsére. Arra ébredtem, hogy káromkodok, és azt mondom a dokinak, hogy azonnal cigizni akarok menni. Ki is keltem az ágyamból, és kimentem az udvarra, az infúziós állványt húztam magam után. A gondnokkal rádiótelefonon értekeztünk és az ablakából integetett. Később mindenki átjött, és bár csak egy éjszakát voltam bent, hoztak egy hatalmas csokor virágot. Az eredmény az lett, hogy évek óta gyulladásban van az egész bélrendszerem, meg van egy polipom is. Kaptam ezerféle gyógyszert, amitől azután már tényleg nagyon fájt a hasam, így felírtak mellé fájdalomcsillapítókat is. Egy darabig szedtem mindent, de mivel már vagy havi hússzezer forintba került, és a hasam csak jobban fájt, egy idő után abbahagytam.

Volt egy rövid kapcsolatom is Gyurival, akinek volt egy gyönyörű Harleyja, nem dolgozott, mert azt gondolta, ő nem kompatibilis ezzel a menedzservilággal, és nagyon érdekelt Osho, mindennap meditált, később Indiába is kijutott az ashramba. Jelenleg is folyamatosan e-mailezünk, azt tervezi kijön, már nagyon várom.

Megismerkedtem Misivel, aki, mint tanácsadó működik, de csak tisztánlátóként emlegetik. Anyu volt nála először. Misi a képpel lefelé fordított fényképem alapján elmondta, hogy Borika nagyon szép, rendkívül értelmes, olyan az agya, mint a kristály, és csak úgy zakatolnak benne a fogaskerekek. Régen kábítószerezett, de most már nem fenyegeti ilyen veszély. A múltjára megereszkedett mellei emlékeztetik, amiket ha megcsináltat, ha nem, mindenképpen jó mementók maradnak. (Nem tudom, miért ezt emelte ki az egészből, és egyébként is, azért nem is olyan szörnyűek, általában nem is hordok melltartót.) Később elmondta, mennyire tetszettem neki.

El is kezdtem hozzá járni. Tarot kártyával szokott dolgozni, és mindig leesett állal hallgattam. A legemlékezetesebb alkalommal kikértem a tanácsát egy nehéz döntés előtt, a jövőmet illetően. Azt mondta, rövidtávon egy utazást lát, pár éven belül pedig valamilyen diplomáciai tevékenységet, kosztümben, aktatáskával rohangálok. Sikeres és népszerű vagyok (és még mindig gyönyörű, ráncok nélkül), de lesz egy periódus, amikor megpróbálnak majd befeke-títeni (de ezt meg fogom előzni, mert kiadom az életemet, és akkor egyszerűen semmi nem lesz, amiről ne tudhatna bárki is, haha). Misi megint megpróbált egy pár évvel előbbre menni, de nem sikerült neki. Azt mondta, csak úgy lebegek a semmiben, mire azt válaszoltam, hogy hát biztos meghaltam. Azt mondta erre, hogy ez nem olyan kép, azt ismeri, felismeri, de ilyet még nem látott. Lótuszülésbe ült és még jobban koncentrált. Ezután azt mondta, hogy az űrben lebegek vagy inkább utazok. Mintha kiválasztott lennék, aki az egész emberiséget képviseli, talán egy, a földönkívüliekkel való találkozás során.

Szeptemberben elkezdődött a sulis. Furán éreztem magam az átlag 18 évesek között, és még furábbban, amikor egyszer odasúgta az egyik, hogy tegnap kipróbálta a füvet. Öregnek éreztem magam. A sulis sem tetszett, és valahogy egyszerűen nem tudtam megérteni, átérezni a fontosságát a közgazdaságtannak. Absztrakt hülyeségnek tűnt az egész, amihez semmi közöm. Így azután otthagytam három hónap után - érdemes volt egy évig úgy küzdeni érte. De persze igazán nem bántam meg azt az évet, hiszen ki tudja, mikor lesz szükségem bármelyik érettségimre, továbbá igazán nagy sikerélmény volt, tulajdonképpen hosszú-hosszú évek óta az első.

Az otthagytást háromnapos gondolkodás előzte meg, amelynek keretében Volvócskával (meg pár kanna vízzel, mert állandóan elfolyt a víz) felmentem a Mátrába, Parádfürdőre, oda, ahol régen Gáborékkal is voltunk néhányszor és nagyon megszerettem. Kivettem egy motel-szobát és élveztem az egyedüllétet. Sokat sétáltam a közeli szanatórium szép parkjában.

A legjobb napom az volt, amikor elmentem Recskre, és megnéztem a volt koncentrációs tábor maradványait. Baromi hideg volt, és mindent hó borított, úgyhogy a hely még félelmetesebbnek tűnt. Rengeteg fotót csináltam. Ezek lettek volna életem legjobb képei, de a gépem beszart és ezért nem sikerültek.

Hazaérvén szállásomhoz, szokás szerint befordultam az árokba, ahonnan ez esetben egy Barkas húzott ki. Végül meghoztam a már amúgy is meghozott döntést, mégpedig, hogy nem folytatom a sulit.

Nem tudtam, mihez kezdjek, ezért fogtam magam, és ismét elutaztam San Franciscóba. Katit megkértem, hogy lakjon a lakásomban, amíg kint nyaralok, gondoltam egy-két hónapra van csak szó. Botondal közben összejöttek, úgyhogy végül is örültek, hogy így összeköltözhettek.

11.

Először apuéknál laktam, akik azóta vettek egy szép házat, gyönyörű helyen. Kint volt Dóri anyukája is, akit nagyon megszerettem. Sokat sétáltam a közeli kikötőnél, és itt írtam a Vár című verset, ami a könyv elején szerepel. Valamiért eszembe jutott, hogy most írni szeretnék valamit, pedig ez amúgy nem volt szokásom. Kisétáltam a kikötő legtávolabbi pontjához, ahol már sok víz volt körülöttem. Leültem, szemlélődtem, és egyszer csak megakadt a szemem a messzi túloldalon egy házban, és elkezdtem írni. Utána láttam életem első hullócsillagát, amit üstökösnek néztem, és amit jelnek tekintettem. Azon nem gondolkoztam, hogy milyen jel is valójában. Jó volt, hogy nem nyomaszt a felnőtt élet semmilyen, elsősorban pénzügyi gondja. Előzőleg eladtam vidéki házamat, aminek az árát leginkább ruhákba fektettem. Az autóm, meg a számítógépem ugyannerre a sorsra jutott, szép lassan föléltem mindent. Volt még olyan ezer dollárom, és Diegóval - akivel ismét fölvettem a kapcsolatot, de már csak mint jóbaráttal - elmentünk egy kereskedőhöz. Ott előadtam, hogy se creditem, se jövedelmem, csak egy kevés pénzem, de nekem most azonnal autóra van szükségem. Mondták, hogy jöjjenek vissza másnap, de közöltem, hogy senki nem lenne, aki elhozna. Így saját autóval jöttem el végül is, bár mint kiderült, azért jól megszívattak a kamatokkal.

Napokig az Interneten bóklásztam. Utánajártam, hogyan lehetne belőlem úrhajós vagy úrhajózáfejlesztő, de mikor nyilvánvalóvá vált, hogy alapfeltétel a kémia és fizika, más szakterület után néztem. Elhelyezkedtem egy étteremnél, mint hostess, itt fél évet dolgoztam. Apuval mindig is szerettük egymást, de nem tudunk együtt élni. Szóval most sem jöttünk ki túl jól, így beköltöztem egy nemrég megismert lányhoz, aki három fiúval bérelt egy házat, de az egyik éppen kiköltözött. Szerintem ebben az egyik fiú, Győző keze volt, aki egyszer már látott engem, és ki is nyilvánította tetszését, azzal, hogy azt mondta a haverjának, hogy gecijó ez a nő. A stílusa ellenére összejöttünk, de szerintem az egész csak arra volt jó, hogy rossz kapcsolatunk miatt egyre inkább egy barátira leljek, Laciban, aki a másik lakótársunk volt. Győzővel körülbelül két hét után szakítottunk, Lacival viszont egyre jobb lett a kapcsolatunk. Annyira érett, normális, természetes és jólelkű. Pár hónap múlva szinte úgy kellett letepernem, mert nem akart kezdeményezni, hogy nehogy megromoljon a viszonyunk.

Amikor fél éve voltam kint, lejárt a tartózkodási engedélyem, ezért elrepültem Cancunba három napra. Élveztem az egyedüllétet, bár közben többször is beszélünk Lacival telefonon. El akartam menni a maya piramisokhoz, de csak egy szegényes romot találtam, egy csomó hatalmas gyíkkal. Az igaziak a félsziget belsejében vannak, nagyobb előkészület és több idő kellett volna egy ilyen túrához, úgyhogy nagy sajnálatomra kimaradt a programból. Ettől függetlenül nagyon jól éreztem magam, éjjel felmásztam a szálloda tetejére és onnan nézgettem a gyönyörű csillagos eget. Nappal elmentem a piacra, de nem sokáig időztem ott, csak amíg Lacinak vettem egy ezüst karkötőt, mert a - főleg férfi - árusok ide-oda rángattak, fel akartak cibálni a boltjuk feletti szobába, meg hasissal kínálgattak.

Közben teljesen elegem lett a hostesskedésből, és elvégeztem egy mixer iskolát, majd elhelyezkedtem egy óceánparti motel bárjában. Ezt egyáltalán nem szerettem, egyre jobban irtóztam az egész vendéglátóipartól. Még gyakrabban fájt a hasam, és gyakran úgy éreztem, mintha ki akarnának szakadni a szerveim. Nem lepett meg, amikor előbb egyik oldalon, majd a másik oldalon is sérvem jött ki. Viszont itt ismertem meg egy másik alkalmazottat, a concierge-t. Guatemalából jött, ahol nagyon jó állása volt, de szinte mindenét elvesztette az ország gazdasági helyzetének romlása következtében. Otthon maradt felesége és két gyereke, és hogy pénzt küldhessen nekik, két-három állást vállalt, ő maga meg szinte semmire sem

költött. Sokat volt velem a bárban, ezért nem ment még jobban az agyamra az egész. Szomorúan láttam, hogy mennyit iszik (én is sokat ittam egyébként unalmamban), majd egyre mélyebbre süllyed. Viszont gyönyörűen rajzolt, és van egy ceruzarajzom meg egy festményem tőle, amik bekeretezve lógnak a falon.

Ekkoriban ismertem meg egy másik fiút is, aki otthon orvos volt, de nem volt megelégedve helyzetével, így kijött. Most már egy másik államban jár egyetemre, továbbképzzi magát. Félelmetes intelligenciája van, és csupa buzi barátja (bár ő nem az), nagyon jókat buliztunk együtt.

Laci is gyakran jött be hozzám esténként. Nagyon jól alakult a kapcsolatunk, egyre jobban szerettem. Elkezdtem rágni a fülét, hogy ez így nem élet, így hamarosan elköltöztünk hármasban, egy gyönyörű lakást béreltünk ki. Gabi jött velünk, aki Laci legjobb barátja még otthonról és kijött fél évre dolgozni. Lacival elég sokat veszekedtünk viszont, mert gyakran ugye nekem semmi sem jó. Egyik barátomnak sem lehetett túl könnyű mellettem. És mindegyik barátom nagyon nagy szeretettel vett körül, de Laci volt az, akinél elsőként ezt nem a gyengeség jeleként értelmeztem, hanem megpróbáltam elfogadni és viszonzni. Ő azonban annyira érzékeny és nyílt - aminek én még mindig a közelébe sem érek -, hogy így is nagyon gyakran bántom meg. Még mindig hol így, hol úgy érzem magam, és ezek a változások nagyon befolyásolnak, mindig a hatalmukba kerítenek, nehezen tudom a megfelelő távolságból szemlélni a dolgokat. Szóval a fiúk és önmagam számára továbbra is elég bonyolult vagyok.

Nekiálltam megint tanulni, meg akartam szerezni az ingatlanközvetítői igazolványt, mert itt csak azzal lehet ilyen tevékenységet végezni. Pár hét volt csak az iskola, de borzalmasan nehéz, végül azért sikerült. Itt az a divat, hogy már a vizsgák előtt mindenféle cég leveleket küldözget, hogy majd menjek hozzájuk dolgozni. Ugyanis pénzükbe nem kerülök, a jutalékot viszont felezzük általában. A vizsgák után kiválasztottam a levelek alapján egy céget, mert kicsinek tűnt, és azt akartam, hogy figyeljenek majd rám, illetve a bróker jóképű volt a fényképen. Egyedül hozzájuk mentem el interjúra, és a következő héten már kezdtem is. A cég főleg izraeliekből áll, és rengeteg segítséget kaptam. A menedzser volt a legkedvesebb hozzám, végig fáradhatatlanul támogatott. A vendéglátót vakmerően otthagytam, amit azzal magyaráztam, hogy teljes időt kell az ingatlanozásra szánni, ami igaz is, de inkább csak elegem volt már abból a munkából.

Beiratkoztam egy otthon végezhető lakberendezői iskolába is, mert úgy gondoltam, egyszer, ha saját irodám lesz, igazán teljes körű szolgáltatást szeretnék majd nyújtani, ezt még most is csinálom. Élveztem a munkámat, de rengeteg nehézségem volt egyrészt az angol nyelv, másrészt az otthonitól nagyon eltérő rendszer miatt. Pár hét után eladtam egy házat, de végül is nem jött össze, mert a vevők nem kapták meg a hitelt.

Karácsonykor hazalátogattam egy év után, és összetörtem anyu kocsiját. A melrose-i hangulat már nem volt a régi, de így is egyfolytában buliztunk, és Gáborékkal is találkoztam, aki éppen akkor vetett véget hatéves kapcsolatának. Nagyon jó volt Rebekával és Bencével, anyuéknál laktam, így ha otthon voltam, részt vettem az esti meséken. Elmentem nőgyógyászhoz is, hogy minden rendben-e, ekkor szedte le végre a hétéves spirált. Közölte, hogy most már meg kell műteni a méhszájsebemet, mert különben hamarosan elrákosodik, így két héttel tovább maradtam. A műtétkor észrevettem még valami fertőzést, ami szerinte egy éven belül szintén el fog rákosodni, de elaludtam aznap reggel, amikor ecsetelte volna, így kezelés nélkül jöttem vissza. Érdekes, ahogy újra és újra előjön a rák kérdése az életemben, az összes felmenőm egyébként abban halt meg, gondolom, én is abban fogok.

Közben Zolival kitaláltuk, hogy ha már otthon vagyok, használjam ki a helyzetet ingatlanügyben és tájékozódjak. Megfogadtam a tanácsát és több ingatlanügynökkel is felvettem a kapcsolatot. Nagyon jó visszhangra találtak az ötleteim, és egyenesen megköszönték, hogy rájuk gondoltam. Jó volt ismét magyarokkal beszélni üzleti dolgokról. Belevetettem magam a munkába, és visszatérve San Franciscóba, kintről is folytattam az elindított akciókat. Anyuék is sokat segítettek, fizikailag is, meg némi pénzzel is támogatták elképzelésemet. (Bár anyagilag nem álltak túl jól, mert legutóbbi vállalkozásuk minden tartalékjukat elvitte.)

Annál többet azonban nem nagyon tehettem, hogy ellátom információkkal, rendelkezésre állok, és biztatom az otthoni ingatlanosokat, de a helyzet otthon, mint tudjuk, éppen nem túl rózsás. Nem is tudtam a kérdéssel eleget foglalkozni, mert a főnököm azt mondta, és igaza is volt, hogy koncentráljak inkább az itteni eladásokra, hiszen meg kell élnem valamiből, és bár a tervem szép és jó, de mindenképpen hosszú távon hoz csak eredményt. Így hát rengeteget dolgoztam továbbra is, de pénzem mégsem volt belőle. Hosszú hónapok alatt mindössze két eladás realizálódott.

Már korábban megismerkedtem Brigivel, aki szintén évek óta itt él, általában babysitterkedik. Hozzám hasonlóan régóta foglalkoztatja a spiritualizmus, de velem ellentétben, erről állandóan beszél is. Nehéz volt megszoknom ezt a tulajdonságát, hiszen számomra ez a téma életem legfontosabb kérdése, a fejlődésem pedig életem legnagyobb célja, és így ezt magánügyként, nagyon intim kérdésként kezelem. Soha nem is kerestem ilyen emberek társaságát, nem akartam ezekről a dolgokról egyszerűen fecserészni. Ez ügyben Anyuval, Zolival, Olíviával, Marcival nagyon jól megértettem magam, hiszen hasonló könyveket olvastunk, hasonló és közös tapasztalataink vannak, és ez maximálisan ki is elégített. Viszont nagyon örültem, hogy Brigivel cserélgethettük a könyveinket, mert itt nem olyan egyszerű magyar könyvekhez jutni, főleg ilyen témájúakhoz.

Voltunk pár hónapja egy indián fesztiválon. Imádom és csodálom őket, nagyon érdekel a kultúrájuk, csakúgy, mint a romáké. Sok roma és indián CD-m van. Szívesen élnék közöttük, de persze nehéz olyan indiánokat találni ma már, akik őrzik tradícióikat. A fesztivál fergeteges volt, és Brigi elhozta Pannát is, akit ekkor ismertem meg, és egyből nagyon szimpatikus lett.

Barbarával elmentünk Ole Láma előadására, amelyet egy templomban tartottak. A végén a Láma megáldott bennünket egyenként, megnyitotta a szívcsakrákat, valamint szanszkrit nevet is kaptunk, az alapján, hogy hol tartunk, illetve mivé fejlődhetünk az életben. Én a Karma Palden Dölma, azaz Radiant Liberty (Sugárzó Szabadság) nevet kaptam. Ilyenkor általában egy zsineget is kötnek a nyakunkba, amely meg van áldva.

Az előadás közben feltűnt, hogy egy furcsa férfi időnként harsányan felnevet. Az illető a végén odajött hozzám, és azt mondta, már amikor beléptem, megfigyelte, hogy milyen erős az agyam, és hogy szoktam-e meditálni, mert nagy tanító lehetne belőlem. Meglepett az öltözéke, bár itt sok fura ember van. Bő, nagyon színes, lila, piros, narancssárga selyemruhákat hord, alul pedig többnyire szoknyát. Mindehhez westerncsizmát, vagy hasonló különleges cipőket húz. Az utcán ezt egy Versacci napszemüveggel egészíti ki, meg néha különböző sapkákkal. Sötét bőre van és kisfiús arca. Nem értettem, miért próbál hízelegni, nem is vettem komolyan. Azért névjegykártyát cseréltünk, gondoltam, hátha szüksége lesz egyszer valamilyen ingatlanra. Az ő névjegykártyája úgy néz ki, hogy az elején felhős ég háttérrel három figura, Ő, a Dalai Láma és még egy nagy láma látható, illetve a „Kharma Drama Dharma”, illetve alatta „Compassion in Action” (cselekvő együttérzés), a hátulján pedig: „May all beings experience enlightenment and remain from being frightened and remember Life is GOD, GOD is Life and life supports you, so support your life!” (Minden lény tapasztalja meg a megvilágosodást, és maradjon félelem mentes és emlékezzen: az Élet Isten, Isten az Élet, az élet támogat téged, ezért támogasd az életet.) Alatta a neve, Chandra, és egy San Franciscó-i, egy New York-i, valamint egy londoni telefonszám. Egyébként végig az előadás alatt folyton egy fiút néztem, mert irigységgel töltött el, hogy olyan kiegyensúlyozott és végig képes meditálni. Mint később megtudtam, ő is Chandra csoportjába tartozik.

Chandra másnap üzenetet hagyott, amelyben olyanokat mondott, hogy ő a Lord of The Full Moon, és nekem adja az ürességét. Gondoltam, ismerem én a férfiakat, így nem hívtam vissza. Hagyott vagy még két üzenetet, míg az utolsóban azt is megemlítette, hogy hamarosan nagy tudású lámák érkeznek, amire el kellene mennem. Felkeltette a kíváncsiságomat, így végül visszahívtam, bár nem hittem el egy szavát sem. Megbeszéltem vele, hogyha Brigit is vihetem, megyek megnézni a lámákat, akik Chandra lakásában lesznek majd.

A cím, amit kaptam, az egyik leggazdagabb környéken található. A lobbyban már sokan gyülekeztek, Chandra különböző ismerősei, tanítványai. Nem tudtam és nem értettem semmit, így óvatosan puhatolóztam. Körülbelül csupa olyan sztorit hallottam, hogy azelőtt „compleetly fucked up” (teljesen elbaszott) voltam, de azután találkoztam Chandrával, aki „opened me up”(érzelmileg kinyitott). Gondoltam, most se lehetnek normálisak.

A fényűző aulában ott volt Chandra egyik segédje is, Allen, aki leginkább úgy néz ki, mint a Julius Meinl-figura. Angol-ír-indiai-kínai keverék, vagy valami hasonló, és gyönyörű szép fiú. Ő fogadott minket, és mindig feltelefonált, ahogy érkezett valaki. Teljesen abszurdnak láttam az egészet, hogy tibeti szerzetesek itt, ezen a fényűző helyen fognak áldást osztani. Brigivel elszórakoztattuk magunkat azzal a gondolattal, hogy talán magánjeteikkel repültek ide. Sokáig vártunk, végül felengedtek minket. Chandra lakása tele van képekkel, Oshoról, Jézusról, sok tibeti lámáról, meg szobrokkal és tibeti, indiai textilekkel. Bútor nem sok van, az egyik kanapén már ott ült egy idős szerzetes, szerzetesi ruhájában. Leültünk a földre körbe, és a láma két szerzetestársa segítségével megkezdte a szertartást. Meditálnunk kellett, Buddhát magunk elé képzelni, majd az egyik segéd körbejárt egy tállal, amiben tésztagalacsinok voltak, és abból mindenki elvett egyet-egyet. A galacsinokat a testünk különböző pontjaihoz érintve felszívtunk velük mindenfajta negativitást. Azután a láma körbejött, és szanszkritül mormolva mindenkinek a fejére öntött egy kis vizet, ami már nem tudom, mi célt szolgált, de gondolom tisztítást. Ezután újabb kört tett, s ekkor egy nagy tollal sepergetett le rólunk mindenféle rosszat. Végül egy fémtárgyat érintgetett hozzánk, ami védelmezésre szolgált, majd egy imát is megtanultunk, és ismét kaptunk zsineget a nyakunkba. Elszórakoztattam őket egy darabig, mire a nekem egyedül tetsző piros színűt kiválasztattam velük. Végig nem tudtam koncentrálni, állandóan csodálkozva néztem körül, hogy mi folyik itt, és én mit keresek itt. Chandra majdnem velem szemben ült, és többször is rám kacsintott. Mielőtt elmentünk odajött hozzám, és azt mondta, hogy lát a testemben valami rendellenességet, és éppen a városban tartózkodik egy pszicho-surger (mint a manilai csodadoktorok) ismerőse, jó lenne, ha megműthetne engem. Mondtam jó, persze. Azt is mondta, hogy a láma is kérdezte tőle, mi a baj velem. (Megjegyzem nem csodálom, már csak amiatt sem, mert úgy viselkedtem, mint egy hülye bakfis).

Másnap hívott, hogy menjek le hozzá. Ott voltam nála öt órát. Közben végre megtudtam, mit csinál. Egyre-másra jöttek hozzá az emberek, akár egész családjukkal, hogy gyógyítsa őket. Chandra állítólag olyan tizenöt évet élt kolostorban, egyébként Indiából származik, gazdag családból. Azt hiszem van valamilyen orvosi végzettsége is. Osho ashramját is vezette Punában és Angliában is élt sokat. Mindenkiel bement hosszabb-rövidebb időre egy másik szobába, ahonnan, amikor kijöttek, mindenki álmélkodott, hogy hű, meg ha, mennyit változott a kuncsaft, és ők maguk is elismerték, hogy sokkal jobban érzik magukat. Egy haiti asszony táncolva jött ki tőle, aki saját hite szerint a démontól megszálva ment be, de a varázsló elűzte azt.

Később engem is behívott, de egész addig is kitüntetett figyelmességével, kedvességével. Kimentünk az erkélyre, a lakás a tizenegyediken van, rögtön az óceánparton, de nem arra néz, hanem a másik oldalon lévő gyönyörű csatornákra. Felfeküdtem az erkélyen lévő ágyra, ő meg megcsontkovácsolt, de mivel még soha ezelőtt nem volt ilyen tapasztalatban részem, alig bírtam visszatartani a röhögést, hogy mit művel velem. Azután felvett egy koronaszzerű, nagy, aranyozott valamit, a kezében egy csengettyűvel csilingelt, hozzá szanszkritül énekelve, a másik kezében meg egy fura tárgy volt, amit a hasam felett mozgatott. Ekkor már fuldokoltam, de nem sértettem meg, ő is jókedvű volt, mint egyébként mindig. Később meggyújtott egy fücsomót - az indiánok használnak ilyet a rossz szellemek elűzésére -, és rám fújta a füstjét, tők bűdös lettem tőle - nem is engedtem neki azután többször.

Kérdezte tőlem, hogy jó lesz-e a reggel tízórás időpont a colonra, amiről én azt hittem, hogy a műtét, és rábólintottam. Inkább kíváncsi voltam, mint hittem neki. Reggel kilencre ott voltam nála, akkor tápáskodott ki az ágyból. Nekiállt készülődni, meg hosszasan telefonálgatni, nekem pedig berakott egy dokumentumfilmet egy hatvanas évekbeli gururól. Tizenegykor jelentette, hogy készen van. Hozta a pisztolyát is, mert mondta, hogy löni tanul, mivel filmekben is szokott szerepelni. Hatalmas fehér kocsija van, szentképekkel, és a műszerfal tetején virágokkal. Úgy vezet, mint egy őrült, miközben üvölteti a zenét, valami funkyt. Közben különböző sztorikkal szórakoztatott, hogy hogyan tolt ki például a rendőrökkel, meg mik történtek vele és Steven Seagallal.

South Beach-re mentünk, egy hangulatos óceánparti házba. Mindössze három órát késtünk. Egy kedves, idősebb hölgy fogadott, aki bevezetett egy helyiségbe, és mondta, hogy vegyem fel az odakészített műtőruhát. Erre teljesen meghökkentem, hogy ezek itt tényleg meg fognak engem műteni, méghozzá ilyen körülmények között, egy családi házban. Mindegy, átöltöztem és felfeküdtem az asztalra. A hölgy erre adott vagy nyolc beöntést. Közben rájöttem, hogy a „colon”-ból tudhattam volna, hogy ez a colon-hydrotherapy, amelyen Anyuék is nemrég voltak otthon, és nagyon egészséges. Mire kimentem, Chandra eltűnt, és két órát kellett rá várnom. Azt mondta, a sebészt próbálta megkeresni nekem, de az illető a taxijában felejtette a táskáját, és így az összes iratát, valamint eszközét. Erre elkezdtek a taxit hajkurászni, de nem találták meg. Így végül soha nem is találkoztam az illetővel, nem lettem megműtve, de legalább belülről kitisztítottak. Másnap hívott, hogy szerezzek neki egy hatalmas épületet, mert létre akarnak hozni egy meditációs központot, azt mondta, a pénz nem számít, majd valahogy manifestálják.

Nagyon lassan, fokozatosan kezdtem el hinni benne, de még így is időnként Playboy gurunak szólítom, bár csak viccből. Az is furcsa volt, hogy mindig hívott telefonon, a gurukat azelőtt valahogy úgy képzeltem, hogy csendes bölcsek, az arra érdemes és kész tanítványokat pedig egyszerűen magukhoz vonzzák. Chandranak most már egyenesen hálás vagyok, hogy nem hagyja annyiban a dolgokat, és akár az egójuknál fogva, annak hízelegve rántja magához az embereket. Soha nem kér pénzt, viszont reggeltől estig gyógyít, és egy-egy delikvenssel gyakran órákig beszél telefonon. Így azután bárhányszor megbeszéljük, mindig órákat kell rá várni különböző helyeken, amivel az örületbe tudja kergetni az embert. Viszont megéri. Lelkes tanító, sokat és jól beszél. Van egy szorosabb és egy bővebb csapat körülötte, két fiatal lány például, Svájc-ból és Spanyolországból, már vagy négy éve mellette vannak, Allen pedig öt éve. Ők a legjobb reklámjai, hiszen egytől egyig kiegyensúlyozottak, nem esznek húst, sokat meditálnak, persze a fejlettségi szintjük különböző, de bár tartanék már ott, ahol ők.

Chandra kezdetben Japanese Warriornak hívott, illetve többször nővérének, lélektestvérének, végül pedig megállapodtunk abban, hogy Egyiptomból ismerjük egymást, ahol én gyönyörű táncosnő voltam, Allen a fáraó, Chandra pedig a mágus. Néha csak tartottam a telefont, míg Chandra hallgatott, majd úgy fél óra múlva megköszönte és letette. Ilyenkor meditál és valamilyen erővel érintkezik, vagy csak engem szórakoztat.

Kati barátnőm januárban jött ki az USA-ba, északabbra, egy másik államban dolgozni, mint bentlakásos babysitter. Május körül lejött hozzám egy hétre, és gondoltam lesokkolom kicsit. Elvittem Chandrához. Pár óra várakozás után megérkezett Allennel. Kati a liftben a hátam mögé bújt, annyira megijedt, és félt tőle. Chandra kezelésbe vette, egész délután Kati volt a sztár, ami már önmagában nagyon jót tett neki, szerintem még soha nem kaphatott ennyi figyelmet. Később, amikor Chandra felment New Yorkba, „meglátogatni Steve-et” (Seagalt), ismét találkoztak.

Azóta sok időt töltöttem Chandrával, bár néha belebonyolódok a drámáimba, amelyeket ő csak „emotional bullshit”-nak hív, és ilyenkor inkább nem megyek hozzá, hogy ne fáraszam. Egyébként is azt szokta mondani, hogy nem ér rá bárkinek a fantáziálgatásában részt venni, nincs ideje szórakozni, ő csak jön, rendberakja az embert, és azután elmegy. A tantra igazi mestere. Pár hónapja már én sem eszem húst, azóta Rebeka húgom mindenkinek boldogan újságolja, hogy már Borika is vegetáriánus. Tejtermékeket sem igazán szeretnék fogyasztani, de az már nehezebb, húst amúgy sem ettem sokat.

Feliratkoztam egy magyarokból álló, Internetes tantra levelező csoportba. Passzív szemlélőként olvastam, miket irkálnak, majd egyszer csak úgy döntöttem, felrakom a Vár-at. Másnap ez a levél várt:

„Szia, Bori és Mindenki!

Jó néhány hónapja, hogy elindult bennem az a folyamat, aminek érzem, hogy a csúcsára kezdek érni. A tegnapi napon és a mai reggelen jutottam el arra a pontra, ahol tudom, hogy vagy szembenézek a félelmeimmel, kétségeimmel és átlépek egy más szintre, mint ahol eddig voltam, vagy visszazuhanok a bezártság állapotába és elvesz minden.

Ma, amikor jöttem a munkahelyemre, lázasan járt az agyam, hogy hogy oldjam meg a helyzetet, amit az Univerzum felkínált nekem. Tudom hogy miért kaptam, és tudom, hogy lehet hogy nagyon sok múlik ezen. És ez teljesen kétségbeejtett. Tudtam, hogy nem szabadna gondolkodnom, de nem tudtam abbahagyni. Mi van, ha nem jól reagálok, mi van, ha a lassan elvékonyodó fal, amit magam köré húztam, újra vastagodni kezd. Mi lesz, ha rosszul lépek, és olyan élmények érnek, ami újra bezár? Lehet, hogy vége mindennek, és elvesz a lehetőség a csodára, amit nyitott állapotaimban megélhettem? Lehet, hogy mégsem leszek képes ezt megtartani? Úgy éreztem, most dől el a sorsom. Az összes félelmem rám zúdult. Ki akartam gondolni, de nem ment.

És akkor kinyitottam a Bori levelét. És leálltak a gondolataim. A Bori soraiban ott volt az összes érzésem. Minden félelmem és reményem. Nem is tudom leírni, hogy milyen hatással volt rám ez az egész. Úgy érzem, mintha egy hatalmas élőlény sejtjei volnánk, mi mind. És ha egy sejtben megfogalmazódik egy kérdés, a test válaszol, és segít. Az a test aminek egyik sejtje én vagyok, a másik a Bori, az Anikó, a Zoli, a Jani, a Gergő, és Ti mind, meg az egész Univerzum. És a Bori, akit még soha életemben nem láttam, és nem tudok róla semmit, kifejezett engem. Az ÉLET rajta keresztül fejezett ki engem. Ez a pillanat az, amikor nem hiszem, hanem tudom hogy ez így van. Ez olyan megható. Ebben a pillanatban egy vagyok mindennel. Itt ülök az íróasztalomnál a munkahelyemen, a kollegáim dolgoznak körülöttem, és tök furcsa minden.”

„Most semmi kétségem nincs, hogy elküldjem-e így, ismeretlenül is a levelemet mindenkinek. Most nincs semmi fal köztem és köztetek. Most nem nehéz. Most nagyon nagyon könnyű minden. Most veszem észre, hogy az írás közben a falaim szivacsossá váltak, hogy átjár a fény és „VÉGRE ÉLEK”

KÖSZÖNÖM, Kati”

Közben Lacival egyre többet veszekedtünk, hogy már én magam sem bírtam elviselni, hogy milyen vagyok. Annyi szép, kidolgozott elmélet él a fejemben a párkapcsolatokat és minden egyéb fontos kérdést illetően, és azután meg egészen máshogy viselkedem a gyakorlatban. Úgy döntöttem, elköltözöm. Brigi egyik ismerősénél kötöttem ki két hónapra. Minden hétvégén ott aludt Brigi és Panna, és teljesen el voltunk szállva a Chandra-féle tapasztalatainktól. Megpróbáltam azért vigyázni, hogy semmiképpen ne egy külső eseményben, vagy személyben keressem a boldogságot, illetve kérdéseimre a választ, hanem saját magamban. Talán ezért is fogadtam el a kelleténél nehezebben Chandrát is, Brigi viszont azóta, hogy megismerte, szinte minden szabad percét vele tölti. Mindenesetre így is meglepő, hogy ennyire hallgatok Chandrára, mert amúgy nem tartozik a tulajdonságaim közé, hogy odafigyelnek bárkinek is a tanácsára.

Laci nagyon nehezen viselte a szakítást (én sem kevésbé), gyakran hívott, és olyankor mindketten sírtunk. Nem lehet könnyű mellettem, aki kizárólag a saját fejlődésével van elfoglalva (nem a legönzetlenebb módon), és gyakran emiatt okoz újabb és újabb problémákat. Igazából azonban régen nem volt más választásom, muszáj volt ezzel foglalkoznom, hiszen különben meghaltam volna, nem beszélve a kárról, amit környezetemnek így is okoztam. Mivel most is ez az egyetlen igazi célom, most sem tudom csak úgy abbahagyni. Mindent ennek rendelek alá, még a kapcsolataimat is - de ezzel nem azt mondom, hogy helyesen teszem, hiszen az lenne az igazi fejlődés, hogy például fel tudok mutatni egy normálisan működő kapcsolatot.

Pár hónap után Lacival ismét közelebb kerültünk egymáshoz. Az új lakásomba költözéskor is mindenben segített. Főleg anyagilag, de amúgy is minden téren hihetetlenül nagyvonalú, leginkább, ahogy a szeretetével eláraszt. Hozzá közel találtam egy pici lakást, amit kedvemre berendeztem, és teleraktam féltett Buddha szobraimmal, meg képeimmel, a fürdőszobát meg teljesen átalakítottuk.

Chandra gyakran mondta, hogy „nyissam ki a szívem”, ami alatt fogalmam sem volt, hogy mit ért. Lacival, ahogy ismét jóban lettünk, megtapasztaltam ezt az érzést. Egyszerűen kinyíltam neki - azután ismét bezárkóztam, de annak is örülök, hogy egyáltalán képes voltam rá. Ha ezt az állapotot folyamatosan fenn tudnám tartani, akkor lehetne jó a kapcsolatunk. Már több, mint egy éve vagyunk együtt.

Közben az ingatlanozás továbbra sem ment valami fényesen. Nyolc hónap után leültem és összeszámoltam, huszonöt szerződést írtam addigra, ami azt jelenti, hogy ennyi esetben én elvégeztem a munkám, megtettem, ami tőlem telt, eladtam az ingatlant. A szerződés megírása után azonban kicsúszik a tranzakció az üzletkötő kezeiből, hiszen onnantól nem rajta múlnak a dolgok. Az eredményeim láttán elgondolkoztam, hogy az Univerzum talán közölni akar velem valamit, talán nem kéne ezt tovább erőltetni. Egyik napról a másikra föladtam. Nagyon nehéz volt, hiszen azt gondoltam, az ingatlanozás most már legalább is évekre szól majd, rengeteg célom volt ezzel kapcsolatosan. Nagyon ragaszkodtam hozzá, egyébként talán ez volt az egyik baj. Mindenesetre, eldöntöttem, hogy abbahagyom, és egyből fel is lélegeztem, bár szomorúsággal töltött el, hogy a magyarországi ingatlanosokkal kapcsolatos terveimet sem tudom folytatni, hiszen túl fásult és kiábrándult vagyok.

Az elengedés viszont olyan jól sikerült, hogy hirtelen nagyon szabadnak éreztem magam. Rájöttem, hogy elegendem van ebből az egész karrieresdiből. Különben is csak jövőt generálok magamnak vele, holott valójában ki akarok szállni az egészből. Richard Bachnak volt egy mondata az Illúziókban - ami évek óta az egyik kedvenc könyvem -, ha valaki jövőt akar magának, az menjen ingatlanközvetítőnek. A törekvéseim mindig egymással ellentétesek voltak, mert bár küzdöttem az egzisztenciáért, ugyanakkor hónapok óta a jelenben létezést próbáltam elsajátítani - megjegyzem, inkább kudarccal, mint sikerrel. Ettől azután össze voltam zavarodva, egészen mostanáig. Az elengedéssel egy csomó sznobság is eltűnt belőlem, nem is tudtam, hogy ennyi volt. Például azért is szerettem a közvetítést, mert mindenki hasraesett, amikor meghallotta, hogy mivel foglalkozom - hiszen itt mindenki tudja, hogy nehéz szakma, és sokat kell érte tanulni.

Még jobban megleptem magam, amikor elmentem takarítani - igaz, nem sokáig bírtam, gyorsan azt is abbahagytam. Chandra felhívott, és azt mondta, „stupid idiot” vagyok, és menjek vissza ingatlanozni. Különben is kell nekem a tér, amit sok pénzzel tudok csak megvalósítani. Korábban mindig egy ketrecbe zárt tigrishez, most meg egy, a dzsungelből a városba vetett kígyóhoz hasonlított. Mindig azt találta fő problémámnak, hogy szenvedek attól, hogy nem élhetem azt az életet, amelyet szeretnék. Megjegyzem, nagyon találóan fogalmazott, pontosan így érzem magam. A mostani fő problémám pontosan az, hogy nagyon vágyom a szabadságra, de egy elég megfoghatatlan ábrándképet kergetek. Először is a társadalom mindenfajta korlátja alól szeretnék felszabadulni. Ez általában megy is. Mondjuk néha nem biztos, hogy a legmegfelelőbb eszközökkel valósítom ezt meg, hiszen olyan helyzeteket teremtek újra és újra, hogy például nincs jogsim, biztosításom, érvényes rendszámom, amiért itt, ha elkapnak, kéz-láb bilincsben visznek el. Azután a kapcsolataimban is mindig az én akaratom valósul meg. Leginkább azonban saját gondolataim, agyalásaim, korlátaim, valamint egész karmám alól szeretnék felszabadulni. Első lépésben rendben van az, hogy az ember boldogságra vágyik, de tulajdonképpen arra sem vágyom, arra sem akarok vágyani, egyszerűen nem akarok vágyani semmire, magyarul mindenféle ragaszkodást el szeretnék engedni az életemből.

A hülye munkáim feladását is ilyen elengedésképpen értékeltem. Régen azt gondoltam, ha lenne még egy életem, akkor beleszarnék mindenbe és a nyakamba venném a világot, nem aggódva semmiféle megélhetés és kényelem miatt, de azt gondoltam ebben az életemben ezt már úgysem lenne bátorságom megvalósítani. Persze, ha sok pénzem lenne, akkor utazgatnék. Ahogy abbahagytam az ingatlanozást, rájöttem viszont, hogy elértem ezt, és most már képes lennék ilyen életre. Vettem is gyorsan egy Tahiti útikönyvet, mert amióta - évekkel ezelőtt - olvastam Gauguin életrajzát, azóta az az a hely számomra, ahová el lehet vonulni a civilizáció elől. Chandra erre közölte, hogy a Himaláján egy barlangban is szükségem lenne felszerelésre, tehát kell a pénz, ne jöjjenek a baromságaimmal.

Arra az ötletemre, hogy antropológiát tanulnék, azt kérdezte, hogy és mi akarsz lenni, „mind fucker” (agykúró).

Azt is mondta egyébként, hogy bár nem találkoztunk egy ideje, ő szokott engem figyelni, és érzi mi van velem. Úgy látja, nem vagyok jól - bár nem éreztem rosszul magam egyáltalán, örültem az apró kis lépéseimnek, amiket elérek -, és ha nem hagyom abba azonnal a dohányzást, amit nem arra használok, mint mások, hanem önmagam bántására és pusztítására, és ha nem élek végre tényleg egyedül, akkor hamarosan rákos leszek. Másnapra ki is borultam, mire anyu a következőket írta e-mailben:

Jaj, Borika, nem tudom, mi a helyes, mert érzéseim szerint nem helyes, amit Chandra tesz, nem lehetséges bárkinek bármit megmondani, hogy helyes, helytelen ilyen erővel, ha nem tart ott, nem képes rá. Óriási áldozat, erőfeszítés és ráadásul lehet, hogy sikertelenség. Hogyan is tehetnél meg, hogy szakíts, ha nem te érzed, hanem más tanácsolja. Még ha látod is, hogy igaza van. Bár, ha meg kinyílt a szíved, akkor meg ez is kétséges. Nincs itt az ideje a szakításnak. Ha ennyire nehéz, akkor nincs itt az ideje. Beleértve az anyagiakat is. Ne gyötrődj annyit, élj már egy kicsit könnyedebben. Nem hiszem, hogy az élet ennyire gyötrelmes, könnyedében vedd, megbocsátóbban: aha, nem megy a szakítás, rendben, akkor majd később. Most éppen ez van, biztosan ennek kell lenni.

A Beszélgetések Istennel-ben is a sokkal lazábban vannak a dolgok, nem?

Puszillak, nyugodj meg, nem olyan csúf a világ, nem vagy háborúban, nem vagy beteg, szerencsésnek is vagy mondható, nem?

Csak te kreálsz magadnak a szomorúságokat. Örülj Lacinak is!

Meg ezt is írta:

Az önbizalmaid nyugodtan helyreállhat, Borika, ugyanis te nem a biztonságos középutas vagy, semmi csalódás nem érne, ha megelégednél a többség mércéjével, és lenne egy utált, unalmas, örömtelen és perspektívátlan munkád.

Te mindig magasabbra emeled a léceket, persze hogy néha levered, de rengeteget fejlődsz közben, amíg próbálsz átugrani. Te már nem ugyanaz vagy, aki kiment a főiskola után, gondold bele, mennyit tanultál az ingatlanos sulival is, meg a munkával is.

Lassan érnek a dolgok, lassan mutatkoznak meg.

Hát ilyen jó fej ő.

Egy-két hete ismét voltunk Chandráéknál, és elmentünk együtt, egy egész nagy csapat, egy szálloda aljában lévő orosz fürdőbe. Az egyik szauna után rám parancsolt, hogy másszak bele egy csapvíz hidegségű kis kádba, majd a fejemet is lelöcsölte két vödör vízzel. Azt hittem egyből szívinfarktust kapok, de végül is beláttam, hogy jót tesz. Négy órát voltunk ott, és a végén az egyik nagyobb medence szélén körbe ültünk lótuszülésben, Chandra pedig velünk szemben egy kisebb vízesés alatt foglalt helyet. Tartott egy szép, hosszú meditációt.

Kezdttem megbolondulni, hogy nem csinállok semmit. Sajnos, elmúlt a kezdeti érzés, miszerint szabad vagyok és független, és kizárólag azt fogom csinálni, amihez kedvem lesz. Pedig tényleg itt volt az alkalom, hogy mélyebben magamba nézhessek, és most először, mások véleményétől függetlenül dönthessem el, hogy valójában mit is szeretnék. Rajzolgattam egy kicsit, hogy próbálgassam, mit szeretek csinálni, de kiderült, hogy nincs hozzá tehetségem. Nem igazán jutottam semmire, és úgy éreztem magam, mint aki teljesen elveszítette az identitását. Megállapítottam, hogy mennyire azonosítottam magam a munkáimmal. Rosszul lettem, hogy nem tudok semmit kezdeni a hirtelen jött szabadságommal, és még rosszabbul lettem, ahogy arra gondoltam, hogyha ismét elmennék dolgozni, akkor megszűnnének ezek a problémáim. Hiszen nem úgy akartam megszüntetni őket, hogy egyet hátralépek. Amúgy is sokszor jut eszembe időről időre, hogy barbár körülmények között fogva tartva, mivé lehet egy ember. Amikor már se családja, se munkája, se élete, csak a kínzás és a sötét cella, ahová be van zárva. Mi lesz akkor egy emberből? Mivel azonosíthatja magát? Semmivel. Akkor milyen ember lesz? Akkor jön-e elő a valódi énje vagy éppen ellenkezőleg, alapvető emberi mivoltától van-e megfosztva?

Azon is sokat problémázok mostanában - és végül is ez fejeződik ki a munkához való hozzáállásomon is -, hogy az akarat vagy az elfogadás érvényesüljön-e. Alapvetően harcos természetű vagyok, erős akaráttal, de az az igazság, hogy egy csomó mindent mégsem tudok véghez vinni, mert a lázadó hajlamom szintúgy erős. A gyakorlatban ez úgy néz ki, hogy szentül elhatározok valamit, majd ugyanazzal a lendülettel fellázadok magam ellen. Néha nem tudom eldönteni (nemhogy megvalósítani), hogy az Univerzumra bízzam magam, vagy üljek le, írjak célokat, azután meg küzdjek értük, mint egy oroszlán.

Végül is Chandra hatására, illetve saját kétségbeesésemre, hogy nem tudom a számláimat kifizetni, elkezdtem munkát keresni, de csak ímmel-ámmal, mert baromira nincs hozzá kedvem. Mármint ahhoz, hogy kizárólag a pénzért csináljak valami értelmetlenséget. Elmentem egy modellválogatásra is, ahol beválogattak. Holnap csinálunk fotókat is, majd meglátjuk, mi lesz az egészből. Egy hirdetés alapján elmentem egy tréningre is, aminek eredményeképpen pankrátor lettem. Videofilmeket forgatunk, azokban szerepelek, rendes éles meccseken, de az utolsón azt hiszem elrepesztették a bordám, vagy mi, mindenesetre nagyon fáj. Amúgy azóta sem dolgozok. Egyébként járok hastáncolni is, Olívia is otthon, lehet hogy egyszer majd együtt lépünk fel. (Mellette időnként átúszom a medencét harmincszor, és lépcsőzőgépet vagy futógépet is használlok.)

Szóval éppen nem csináltam semmit, és akkor eszembe jutott, hogy legalább most van időm, hogy leírjak mindent. Megint az volt bennem, hogy egyszer majd leírom ezt az egészet, amikor hirtelen arra gondoltam, hogy miért ne most? Egy hete írok, napi öt-hat-nyolc órát. Ma befejezem. Azután még nem tudom, mi lesz.

- # -